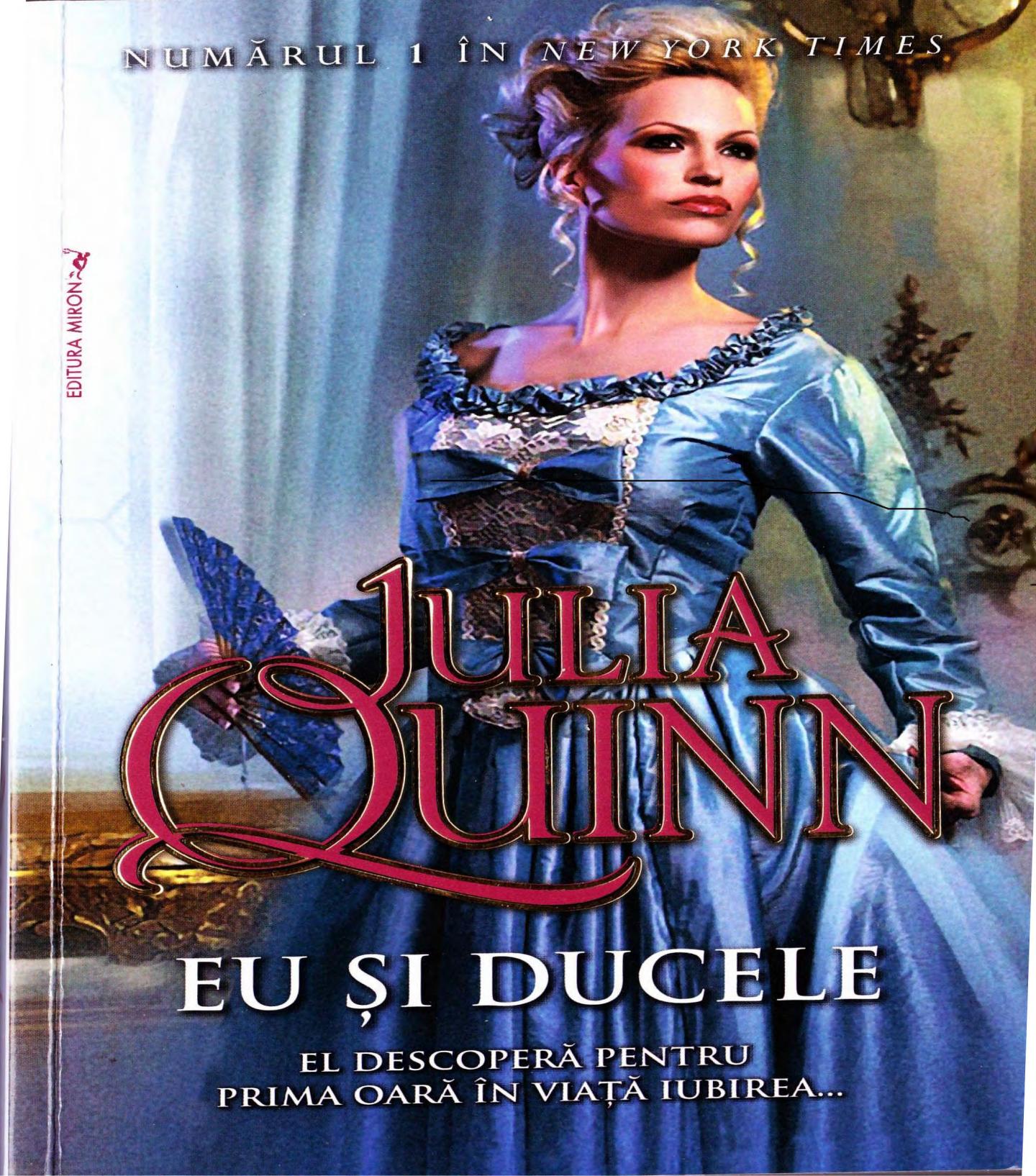

NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES

EDITURA MIRON

Julia
Quinn

EU ȘI DUCELE

EL DESCOPERĂ PENTRU
PRIMA OARĂ ÎN VIAȚĂ IUBIREA...

JULIA QUINN

EU ȘI DUCELE

The Duke and I
by Julia Quinn

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Traducere:
Gabriela Anca Marin

PROLOG

Venirea pe lume a lui Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset, conte de Clyvedon a fost întîmpinată cu mult fast. Clopotele bisericii au sunat ore întregi, şampania a curs în valuri prin imensul castel pe care nou-născutul avea să-l numească „acasă” și întreg satul Clyvedon a lăsat lucrul pentru a lua parte la sărbătoare.

— Asta nu-i un copil ca oricare altul, îi spusese brutarul fierarului.

Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset nu avea să-și petreacă întreaga viață drept conte de Clyvedon. Aceasta era doar un titlu nobiliar pasager. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset — copilul care avea mai multe nume decât ar fi putut avea nevoie oricine — era moștenitorul unuia dintre cele mai vechi și mai bogate ducate din Anglia. Iar tatăl lui, al nouălea duce de Hastings, așteptase mulți ani acest moment.

Stătea în holul din fața camerei soției lui, ținându-și în brațe fiul care scîncea, iar inima aproape că-i pleznea de bucurie. Trecut binișor de patruzeci de

ani, el îi văzuse pe cei din jurul lui, duci și conți, producind rînduri-rînduri de moștenitori. Unii avuaseră cîteva fiice înaintea prețiosului fiu, dar într-un sfîrșit se asiguraseră că numele lor va fi dus mai departe, că elita Angliei va avea o nouă generație de urmași.

Nu și ducele de Hastings. Deși în cei cincisprezece ani de căsnicie soția lui reușise să rămînă însărcinată de cinci ori, doar de două ori reușise să țină sarcina și ambii copii se născuseră morți. După cea de-a cincea sarcină, care se sfîrșise în luna a cincea cu o hemoragie puternică, toți doctorii îi sfătuiseră pe cei doi soți să nu mai încerce în nici un caz să conceapă un copil. Viața ducesei era în mare pericol. Era prea fragilă, prea slăbită și, poate, spuseseră cu blîndețe, puțin cam prea în vîrstă. Ducele trebuia pur și simplu să se obișnuiască cu gîndul că titlul de duce nu avea să mai fie purtat de nici un alt membru al familiei Basset.

Dar ducesa, suflet binecuvîntat de Dumnezeu, își cunoștea prea bine rolul și după o perioadă de recuperare de șase luni a descuiaștă să se obișnuiască cu ducele, să încerce să producă un moștenitor.

Cinci luni mai tîrziu, ducesa și-a informat soțul că era însărcinată. Bucuria ducelui fost înlocuită rapid de hotărîrea ca nimic – absolut nimic – să nu pună în pericol sarcina. Ducesa a fost imediat consemnată la pat și un doctor a fost adus zi de zi să o vadă. Pe la jumătatea sarcinii, ducele l-a abordat pe cel mai respectabil doctor din Londra și l-a plătit regește ca să-și părăsească toti pacienții și să se mute temporar la castelul Clyvedon.

Ducele nu voia să riște nimic de data aceasta. Trebuia să aibă un fiu, pentru ca ducatul să rămînă în familie.

Ducesa a început să aibă dureri cu o lună înainte de termen și i-au fost puse cîteva perne sub șolduri. Gravitația putea să ajute copilul să rămînă înăuntru, le-a explicat doctorul Stubbs. Ducele i s-a părut un lucru de bun simț, aşa că atunci cînd doctorul s-a retras la culcare a mai îndesat o pernă sub soția lui, ridicînd-o la douăzeci de grade. Si aşa a rămas ea, timp de o lună.

În final a sosit și momentul adevărului. Toți cei din casă se rugau pentru duce, care își dorea cu ardoare un moștenitor, și prea puțini au fost aceia care și-au amintit să se roage și pentru ducesa care slăbise îngrozitor și era foarte fragilă. Oricum nu-și puteau face speranțe prea mari – la urma-urmei, ducesa mai născuse de două ori și-și îngropase copiii. Chiar dacă reușea să dea naștere unui copil sănătos, ei bine, existau toate şansele să fie fată.

Tipetele ducesei deveniseră tot mai puternice și mai dese cînd ducele a năvălit în cameră, ignorînd protestele doctorului și pe cele ale moașei. Era hotărît să fie de față cînd aflau sexul copilului.

A apărut mai întîi capul, apoi umerii... Toată lumea s-a aplecat să vadă mai bine, în timp ce ducesa se opinea și împingea și atunci...

Și atunci ducele a știut că Dumnezeu există și că El îi zîmbise. A lăsat-o pe moașă să curete puțin copilul, l-a luat în brațe și a ieșit în holul principal, să-l arate tuturor.

– Am un fiu! a strigat. Un băiat perfect sănătos!

În timp ce servitorii chiuiau și plîngeau ușurați, ducele și-a privit copilul și i-a spus:

– Ești perfect. Ești un Basset. și ești al meu.

Ducele ar fi vrut să-l scoată chiar atunci afară, să le arate tuturor că avea un urmaș sănătos, de sex masculin, dar era început de aprilie și era rece, aşa că a lăsat-o pe moașă să-l ducă înapoi la mama lui. A încălecat pe unul din caii lui premiați și a plecat să sărbătorescă strigîndu-și norocul oricui era dispus să-l asculte.

Între timp, ducesa care continua să sîngereze și-a pierdut cunoștința și la scurt timp a murit.

Ducele și-a jetit soția. Cu adevărat. Nu o iubise, bineînțeles, și nici ea nu-l iubise, dar fuseseră prieteni, într-un mod destul de ciudat. Ducele nu-și dorise din căsnicia lor decît un moștenitor, iar în această privință ea fusese o soție exemplară. A dat poruncă să-i fie aşezate flori proaspete săptămînal pe mormînt, indiferent de anotimp, iar portretul ei a fost adus din camera de zi și aşezat în hol, la loc de mare cinste, deasupra scării.

După care ducele s-a hotărît să se ocupe de educația fiului său.

În primul an nu a avut prea multe de făcut, bineînțeles. Copilul era prea mic ca să i se țină diverse predici despre administrarea domeniului și responsabilitățile lui, aşa că ducele l-a lăsat pe Simon în grija doiciei și a plecat la Londra, unde a continuat să trăiască exact ca și pînă să fi devenit tată. Singura diferență era că obliga pe toată lumea – inclusiv pe rege – să privească miniatura care-i înfățișa fiul, pe care o comandase la scurt timp după nașterea lui.

Ducele mai venea din cînd în cînd în vizită la Clyvedon, iar la cea de-a doua aniversare a lui Simon s-a întors definitiv, gata să preia frîiele educației lui. Îl cumpărase un ponei, îi alesese o pușcă mică pentru vînătoarea de vulpi și îi tocmise profesori pentru toate disciplinele cunoscute de mintea umană.

– Dar e prea mic pentru toate astea! exclamase doica Hopkins.

– Prostii, i-a răspuns condescendent Hastings. Nu mă aștept la minuni, dar nu este niciodată prea devreme să începi să educi un duce.

– Nu este duce, a murmurat doica.

– Va fi. Hastings i-a întors spatele și a îngenuncheat lîngă fiul lui, care construia din cuburi un castel destul de asimetric. Ducele nu mai venise la Clyvedon de câteva luni și fusese plăcut impresionat de cât de mult crescuse Simon. Era un băiat robust, sănătos, cu păr negru și ochi alba[tri].

– Ce construiești aici, fiule?

Simon i-a zîmbit și a făcut semn spre castel. Hastings a ridicat privirea spre doică.

– Nu vorbește?

Doica a clătinat din cap.

– Nu încă, Alteță Voastră.

Ducele s-a încruntat.

– Are doi ani. N-ar fi trebuit să vorbească pînă acum?

– Unii copii vorbesc mai tîrziu, Alteță. Dar este cu siguranță un băiat inteligent.

– Bineînțeles că este intelligent. Doar e un Basset.

Doica a dat din cap. Întotdeauna dădea din cap atunci cînd venea vorba despre superioritatea unui Basset.

– Poate că nu are nimic de spus, a sugerat ea.

Ducele nu a părut prea convins, dar i-a întins băiatului un soldat de jucărie, l-a bătut ușurel pe cap și a ieșit să călărească iapa pe care tocmai o cumpărase de la lordul Worth.

Doi ani mai tîrziu era foarte iritat:

– *De ce nu vorbește?* tuna el.

– Nu știu, i-a răspuns doica, frîngîndu-și mîinile.

– Ce i-ai făcut?

– Nu i-am făcut nimic!

– Dacă îți faceai treaba aşa cum ar fi trebuit, el – a arătat furios cu degetul spre Simon – ar fi vorbit de mult.

Simon, care exersa scrierea literelor la micul lui birou, îi privea cu interes pe cei doi.

– Are patru ani. La naiba! a tunat ducele. Ar trebui să fie în stare să vorbească.

– Știe să scrie, i-a spus repede dădaca. Am crescut cinci copii și nici unul nu a început să scrie atât de devreme ca și conașul Simon.

– La ce-i folosește scrisul dacă nu vorbește? S-a întors spre Simon, cu ochii strălucind de furie. Vorbește-mi, la naiba!

Simon s-a dat un pas înapoi. Buza de jos îi tremura.

– Alteță! a exclamat doica. Speriați copilul!

Hastings s-a întors spre ea.

– Poate că o sperietură i-ar face bine. Poate că are nevoie de puțină disciplină. O bătaie bună s-ar putea să-l ajute să-și dea drumul.

A luat peria cu coadă din argint cu care doica îl pleptăna pe Simon și a făcut cîțiva pași spre fiul lui:

– Te fac eu să vorbești, prostănacule...

– Nu!

Doica a tresărit. Ducele a scăpat peria din mînă. Era prima oară cînd vocea lui Simon se făcea auzită.

– Ce-ai spus? a șoptit ducele, cu lacrimi în ochi.

Simon a strîns din pumni și a ridicat semet bârbia.

– Să nu r-r-ridici...

Ducele a pălit.

– Ce spune?

Simon a rupt din nou tăcerea:

– S-s-să...

– Dumnezeule! Ducele era îngrozit. E idiot.

– Nu este idiot! a strigat doica, luînd copilul în brațe.

– S-s-să nu r-r-ridici mîna... Simon a inspirat adînc. La mine.

Hastings s-a prăbușit pe un scaun, cu capul în mîini.

– Ce-am făcut să merit asta? Ce am făcut în viață asta de...

– Ar trebui să vă lăudați băiatul! l-a admonestat doica. Atîția ani ați așteptat să-l auziți vorbind și acum...

– Acum descopăr că este un idiot! Un idiot nenorocit!

Simon a izbucnit în plîns.

– Numele Hastings se va stinge, a gemut ducele. Toți anii aceștia m-am rugat pentru un moștenitor iar acum s-a ales praful de tot. Ar fi trebuit să-i

cedez titlul vărului meu. S-a întors spre fiul lui, care își trăgea nasul și-și stergea lacrimile, încercând să pară curajos în ochii tatălui său. Nu pot nici măcar să mă uit la el.

Cu aceste cuvinte, ducele a ieșit furtunos din încăpere.

Doica Hopkins l-a luat pe băiat în brațe.

– Nu ești idiot, i-a șoptit. Ești cel mai deștept băiețel din lume. Și știi că vei învăța să vorbești cum trebuie.

Simon s-a cuibărit suspinând în îmbrățișarea ei.

– Îi arătăm noi, și-a jurat doica. Îi facem noi să-și înghită cuvintele.

Iar doica s-a ținut de cuvînt. În timp ce ducele de Hastings se retrăsese la Londra și încerca să se convingă pe sine că nu mai avea nici un fiu, ea și-a petrecut fiecare minut cu Simon, exersând și silabisind, lăudîndu-l când reușea să rostească fără greșală și încurajîndu-l chiar și atunci când nu reușea.

Progresele au fost lente, dar vorbirea lui Simon s-a îmbunătățit. Când a împlinit șase ani, cuvîntul *n-n-n-nu* se transformase în *n-nu*, iar la opt ani putea să spună fără greșală o frază întreagă. Tot se mai bîlbîia, atunci când era supărat, iar doica îi reamintea frecvent că trebuia să rămînă calm și să se adune dacă voia să rostească totul corect, dintr-o bucată. Simon era hotărît, era intelligent și mai presus de toate, era al naibii de încăpăținat. Învățase să inspire adînc înainte de fiecare frază și să se gîndească la cuvintele pe care urma să le folosească. Studiase felul în care își simtea gura atunci când vorbea corect și încercase să analizeze ce anume nu era în regulă atunci când greșea. Într-un

final, când a împlinit unsprezece ani, s-a întors spre dolca Hopkins, a făcut o pauză să se concentreze și l-a spus:

– Cred că a venit vremea să-mi vizitez tatăl.

Doica l-a privit cu atenție. Ducale nu-și mai văzuse deșteptă băiatul. Și nu-i răspunsese la nici una dintre scrisorile pe care el i le trimisese. Și-i trimisese cel puțin o sută.

– Ești sigur? l-a întrebat.

Simon a dat din cap.

– Foarte bine. Trimit vorbă să pregătească trăsura. Vom pleca spre Londra dis de dimineață.

Călătoria a durat o zi și jumătate. Era după-amiază și tîrziu când trăsura a tras în fața casei Bassett. Simon privea uimite strada aglomerată. Doica l-a însoțit pe scările de la intrare. Nici unul dintre ei nu mai intrase în acea casă. Doica a bătut la ușă. După cîteva secunde aceasta s-a deschis și s-au trezit priviți de sus de un majordom cu un aer impresionant.

– Livrările se fac prin spate, le-a spus dînd să le trîntească ușa în nas.

– Stai aşa! a spus repede doica, blocînd ușa cu piciorul. Nu suntem servitori.

Majordomul i-a privit cu dispreț hainele.

– Ei bine, eu suntem, dar el nu. L-a luat pe Simon de braț și l-a împins înăuntru. Este contele Clyvedon și ai face bine să-l tratezi cu respect.

Majordomul rămăsese cu gura căscată. A clipit de cîteva ori înainte să spună:

– Înțelesesem că a murit.

– Ce? a exclamat doica.

– Cu siguranță nu sînt mort! a strigat și Simon, cu toată indignarea de care era în stare un copil de unsprezece ani.

Majordomul l-a examinat pe Simon și a văzut imediat că avea trăsăturile unui Basset, aşa că i-a lăsat să intre.

– De ce ai crezut că am m-murit? a întrebat Simon, blestemîndu-se pentru că se bîlbîia iar, fără a fi însă surprins. Avea întotdeauna tendința să se poticnească atunci cînd era furios.

– Nu e cazul să vă explic.

– Ba este, cu siguranță, a ripostat doica. Nu se poate să-i spui aşa ceva unui copil și să nu-i dai nici o explicație.

Majordomul a tăcut cîteva clipe, după care a spus într-un final:

– Alteța Sa nu i-a mai pomenit numele de ani întregi. Ultima oară l-am auzit spunînd că nu mai are nici un fiu. Părea îndurerat atunci cînd a spus asta, aşa că noi – servitorii, adică – am crezut că a murit.

Simon și-a încleștat fâlcile.

– Dar n-ar fi ținut doliu? a întrebat doica. De asta ce mai zici? Cum ați putut să credeți că băiatul a murit și tatăl lui nu ține doliu?

Majordomul a ridicat din umeri.

Stăpînul poartă mai mereu costume negre. Dacă ar fi fost în doliu ar fi îmbrăcat aceleași costume.

– Este o rușine! a spus indignată doica. Anunță-l imediat pe Alteța Sa.

Simon nu mai spunea nimic. Încerca din răspunderi să-și controleze emoțiile. Trebuia să o facă. Nu

avea cum să-i poată vorbi tatălui său dacă era atât de agitat.

Majordomul a dat din cap.

– Este sus. Îl anunț imediat.

Doica a început să se învîrtă pe hol, murmurînd în barbă la adresa stăpînului cuvinte pe care nimeni nu ar fi crezut că le avea în vocabular. Simon a rîmas nemîșcat în mijlocul încăperii, respirînd adînc, cu pumnii înclestați.

Poți, își spunea în gînd. Poți să faci asta.

Doica s-a întors spre el, l-a văzut cum încerca să se stăpînească și a oftat adînc.

– Ei bine, a sosit clipa, i-a spus repede, îngenunchind lîngă el și luîndu-i mîna în mîna ei. Știa mai bine ca oricine ce avea să se întîmple dacă băiatul dădea ochii cu tatăl lui înainte să reușească să se calmeze. Inspiră adînc. Și ai grija să te gîndești la flăcări cuvînt înainte să-l rostești. Dacă îți controlez...

– Tot îl mai cocoloșești, s-a auzit o voce hotărîtă din spate prag.

Doica Hopkins s-a îndreptat de spate și s-a întors încet. Încerca să găsească ceva de spus, ceva plin de respect, care să-i facă să treacă peste acea situație îngrozitoare. Dar cînd l-a privit pe duce și a văzut cît de tare îi semăna Simon, furia i-a revenit. Ducele era leit fiul lui, dar nu-i era nici pe departe un adevărat tată.

– Ești demn de dispreț, domnule.

– Iar tu, doamnă ești concediată.

Doica s-a dat un pas înapoi.

– Nimeni nu-i vorbește astfel ducelui de Hastings! a tunat el. Nimeni!

– Nici măcar regele? a întrebat Simon. Hastings s-a întors pe călciiie, fără să realizeze că fiul lui vorbise clar.

– Tu... a spus cu voce joasă.

Simon a dat scurt din cap. Reușise să rostească fără greșală o propoziție, dar fusese una foarte scurtă și nu voia să-și forțeze norocul. Nu în clipa aceea, cînd era atît de supărat. În mod normal, treceau zile întregi fără să se bîlbîie măcar o dată, dar acum...

Felul în care îl privea tatăl lui îl făcea să se simtă ca un copil mic. Și idiot.

Parcă i se umflase deodată limba.

Ducele i-a zîmbit crud.

– Ce ai de spus, băiete? Ei? Ce ai de spus?

– Totul va fi bine, Simon, i-a șoptit doica Hopkins, aruncîndu-i ducelui o privire furioasă. Nu-l lăsa să te necăjească. O să reușești, dragul meu.

Cumva, tonul ei încurajator a stricat totul. Simon venise să-i demonstreze ceva tatălui său iar doica îl trata ca pe un copil.

– Ce s-a întîmplat? I-a îmboldit ducele. Ți-a înghițit pisica limba? Simon era într-atît de încordat încît a început să tremure.

Tatăl și fiul s-au privit în ochi preț de cîteva clipe care au părut o eternitate. Într-un final, ducele a tras o înjurătură și s-a îndreptat cu pași nesiguri spre ușă.

– Ești cel mai mare eșec al meu, a spus printre dinți. Nu știu ce am făcut să te merit, dar Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să te mai văd niciodată.

– Alteță! a spus indignată doica. Nu aşa se vorbește unui copil.

– Ia-l din fața mea, i-a poruncit el. N-ai decît să-l păstrezi slujba, atîta timp cît îl ții de departe de mine.

– Așteaptă!

Ducele s-a întors fără grabă, auzind vocea lui Simon.

– Ai spus ceva?

Simon a inspirat de trei ori pe nas, cu fălcile încă încoleștate de furie. A încercat să le relaxeze și și-a fricotat limba de cerul gurii, impunîndu-și să rostească totul corect. Într-un final, chiar în clipa în care ducele voia să-l alunge din nou, a deschis gura și a spus:

– Sînt fiul tău.

Simon a auzit-o pe doica Hopkins oftînd ușurată în privirea tatălui său a citit ceva ce nu mai vizuse pînă atunci. Mîndrie. Nu prea multă, dar era totușii acolo, în adîncul ochilor lui, dîndu-i lui Simon o umbră de speranță.

– Sînt fiul tău, a repetat, ceva mai tare de data acesta, și nu sînt un id...

Gîtuț i s-a încleștat brusc. Iar el s-a panicat.

Poți să faci asta. Poți.

Ceva îl strîngea de gît, limba i se umflase din nou, ochii tatălui său deveniseră tot mai mici.

– Nu sînt un id-d-d...

– Du-te acasă, i-a spus ducele cu voce joasă. Nu îl ce căuta aici.

Simon a resimțit respingerea pînă în adîncul bufletului. O durere i-a pătruns în trup, învăluindu-i înlma. În timp ce ura punea stăpînire pe el, a făcut un jurămînt solemn.

Dacă nu putea fi ceea ce-și dorea tatăl lui, ei bine, avea să fie *exact opusul*...

CAPITOLUL 1

Familia Bridgerton este pe departe cea mai prolifică din eșalonul superior al societății. Numai că alegerea numelui copilor vicontesei și a răposatului viconte lasă mult de dorit. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory și Hyacinth – ordinea este benefică în toate privințele, este evident, dar ai crede că niște părinți inteligenți ar trebui să fie în stare să rețină ordinea în care li s-au născut copiii fără să fie nevoiți să respecte alfabetul.

Mai mult decât atât, cînd o vezi pe vicontesa în aceeași cameră cu toți cei opt copii ai ei, te întrebi dacă nu cumva vezi dublu, sau triplu, sau chiar mai rău. Autoarea nu a mai văzut niciodată o colecție de frați atât de asemănători din punct de vedere fizic. Deși autoarea nu a considerat niciodată necesar să consemneze culoarea ochilor fiecăruia, toți opt au aceeași culoare de păr și osaturi similare. Păcat că vicontesa, care este în căutare de partide avantajoase pentru fiicele ei, nu a fost în stare

să producă măcar un copil cu o culoare de păr mal interesantă decât acest castaniu banal. Sunt însă și avantaje – nu există nici un dubiu că toți opt sunt copii legitimi.

Dragă cititorule, autoarea ta devotată și-ar dorî ca acest lucru să fie întîlnit în toate familiile numeroase...

*Zlarul de societate al lady-ei Whistledown,
26 aprilie 1813.*

— Oooooooooohhhhhh! Violet Bridgerton a făcut ziarul cocoș și l-a aruncat cît-colo prin salonul elegant.

Înțeleaptă, fiica ei Daphne nu a făcut nici un comentariu, prefăcîndu-se absorbită de broderia ei.

— Ai citit ce-a scris? A întrebăt-o Violet.

Violet Bridgerton a privit ghemotocul de hîrtie care aterizase sub o masă din mahon aflată în celălalt colț al camerei.

— Nu am avut ocazia să-l citesc... înainte.

— Citește-l, a exclamat Violet, făcînd un gest dramatic cu brațele prin aer. Citește cum ne-a defăimat femeia aceea.

Daphne a pus linîștită broderia deoparte și a întins mîna sub masă. A netezit hîrtia în poală și a citit paragraful despre familia lor. Clipind, a ridicat privirea:

— Nu e chiar atât de rău, mamă. De fapt este de-a dreptul o binecuvîntare față de cele scrise despre familia Featherington, săptămîna trecută.

— Cum să-ți mai găsesc un soț cînd femeia aceea te defăimează aşa?

Daphne s-a străduit să expire. După aproape două sezoane petrecute la Londra, tîmpurile începeau să-i zvîcnească doar la auzul cuvîntului *soț*. Voia să se mărite, chiar voia, și nici măcar nu mai spera în iubirea adevărată. Dar era totuși chiar atât de greu să spere într-un soț pentru care să aibă o cît de mică afecțiune?

Pînă în ziua aceea îi ceruseră mîna patru bărbați. Numai că Daphne nu-și putuse imagina restul vieții alături de niciunul dintre ei. Existau și destul bărbați care s-ar fi putut dovedi niște soți rezonabil de buni, dar nici unul nu se arătase interesat de ea. *O plăceau* cu toții, asta era sigur. Toată lumea o plăcea. Toată lumea o considera amuzantă și drăguță, spirituală chiar, deloc neatrăgătoare, dar nimeni nu fusese vrăjit de frumusețea ei, nu rămăsese mut de uimire în prezența ei și nici nu-i scrisese poezii.

Bărbații, și-a spus cu dezgust, erau interesați doar de femeile care îi însăpămîntau. Nici unul nu părea tentat să-i facă ei curte. O adorau cu toții – așa spuneau, cel puțin – pentru că părea să întelegă întotdeauna ce simțeau. Unul dintre ei, pe care Daphne l-ar fi văzut în postura de soț rezonabil de bun, îi spusese:

– Daff, tu nu ești ca alte femei. Ești foarte normală.

Ceea ce ar fi putut fi luat drept un compliment, dacă în clipa următoare el n-ar fi pornit în căutarea unei frumuseți blonde.

Daphne a coborât privirea și și-a dat seama că încleștase pumnii. A ridicat la loc privirea, pentru că mama ei se uită la ea cu atenție, așteptînd-o să spună ceva. Daphne și-a dres glasul și a spus:

– Sînt sigură că lady Whistledown și rubrica ei de scandal nu-mi vor spulbera șansele de a-mi găsi un soț.

– Daphne, dar au trecut doi ani!

– Iar ziarul apare doar de trei luni. Nu cred că putea să o învinovățim pe ea pentru asta.

– Învinovătesc pe cine vreau, a murmurat Violet.

Daphne și-a înfipt unghiile în palme, abținîndu-se cu greu să nu riposteze. Știa că mama ei îi voia numai binele, știa că o iubea. Și ea o iubea la rîndul ei. De fapt, de cînd Daphne ajunsese la vîrstă măritîșului, Violet fusese de-a dreptul cea mai bună mamă din lume. Și mai era și acum, atunci cînd nu o cuprindea disperarea pentru că după Daphne mai urmau alte trei fete de măritat.

Violet și-a dus mîna la piept, cu un gest delicat.

– A încercat să arunce umbre de îndoială asupra parintilor voștri.

– Nu, a răspuns încet Daphne. Era întotdeauna mai înteleapt să fie cu băgare de seamă atunci cînd își contrazicea mama. De fapt a spus că nu există nici un dubiu asupra legitimitatii noastre. Ceea ce nu se poate spune despre prea multe familii din lumea bună.

– Nici n-ar fi trebuit să pomenească așa ceva, a puftit Violet.

– Mamă, doar scrie la un ziar de scandal. Este troaba lor să pomenească doar asemenea lucruri.

– Nici măcar nu este o persoană reală, a adăugat furioasă Violet. Și-a pus mîinile în sold, dar s-a răzgîndit imediat și a început să-si rotească amînțător degetul prin aer. Whistledown, ha! N-am auzit de nimeni cu numele acesta. Oricine ar fi

această femeie depravată, sănătatea că nu este de-a noastră. Nici o femeie de familie bună nu ar putea să scrie asemenea minciuni.

— Bineînțeles că este de-a noastră, a spus Daphne, amuzată. Dacă n-ar face parte din înalta societate n-ar avea parte de subiectele despre care scrie. Chiar ai crezut că ar putea fi o impostaare care se uită pe furiș pe geam și ascultă pe la uși?

— Nu-mi place tonul tău, Daphne Bridgerton, a spus Violet făcând ochii mici.

Daphne și-a ascuns un nou zîmbet. „Nu-mi place tonul tău” era răspunsul pe care-l dădea de obicei Violet atunci când se dovedea că unul dintre copiii ei avusesese dreptate.

Dar îi făcea plăcere să-și necăjească mama.

— Nu m-ar surprinde deloc ca lady Whistledown să fie chiar una dintre prietenele tale.

— Mușcă-ți limba, Daphne. Nici una dintre prietenele mele nu s-ar coborî într-atât.

— Bine, a încuviat Daphne. Probabil că nu-ți este prietenă. Dar sănătatea că este o cunoștință de-a noastră. Are mult prea multe informații.

Violet și-a încrucișat brațele la piept.

— Aș vrea să pot face în aşa fel încât să dea faliment, o dată pentru totdeauna.

— Dacă vrei asta, nu s-a putut abține Daphne să nu-i răspundă, n-ar mai trebui să-i cumperi ziarul.

— Și la ce mi-ar folosi? A întrebăt Violet. Toată lumea îl citește! Micul meu embargou nu ar servi la nimic, doar m-ar face să par o ignorantă, în timp ce toți cei din jurul meu ar chicoti și discuta despre ultima ei bîrfă.

Era adevărat. Daphne trebuia să fie de acord cu ea. Toată lumea bună a Londrei căpătase o adevărată dependență față de ziarul lady-ei Whistledown. Cu trei luni în urmă, publicația misterioasă ajunse pe treptele caselor tuturor membrilor elitei. Timp de două săptămâni, în fiecare luni, miercuri și vineri, ziarul a fost livrat fără să fi fost cerut. Iar în următoarea zi de luni, toți majordomii din Londra i-au așteptat în van pe băieții care livrău ziarul, pentru că în final să descopere că acesta se vindea cu scandalosul preț de cinci penny.

Daphne nu putea să nu o admire pe fictiva lady Whistledown. Ajunse să-i oblige pe toți să plătească pentru bîrfele ei. Toată lumea se căuta în buzunar, reușind să îmbogătească o femeie băgăcioasă.

În timp ce Violet se învîrtea prin încăpere și bombanea, Daphne a ridicat privirea, să se asigure că mama ei nu-i dădea atenție și a continuat să citească ziarul. *Whistledown*, așa cum i se spunea mai nou, era un amestec curios de comentarii, știri sociale, insulțe și complimente ocazionale. Ceea ce îl diferenția de alte publicații similare era faptul că publicaților li se dădeau numele complete. Autoarea nu-i ascundea sub abrevieri cum ar fi *Lordul S.* sau *Lady G.* Dacă lady Whistledown dorea să scrie despre cineva, îi folosea numele complet. Lumea bună să declară scandalizată, dar era fascinată în secret.

Cea mai recentă ediție era una tipică. În afară de cele cîteva referiri la familia Bridgerton – o descriere a familiei, nimic mai mult – lady Whistledown povestea tot ce se se întîmplase la balul de cu o seară înainte. Daphne nu participase, pentru că fusese

ziua surorii ei mai mici, iar familia Bridgerton făcea mare cauz de aniversări. Fiind opt copii, aniversările erau ceva obișnuit.

— Citești porcăria aceea, i-a spus Violet, acuzator.

Daphne a ridicat privirea, refuzînd să se simtă cîtuși de puțin vinovată.

— E un articol destul de bun, să știi. Se pare că Cecil Tumbley a dărîmat un întreg turn din pahare de șampanie aseară.

— Adevărat? a întrebat Violet, încercînd să nu pară prea interesată.

— Da. Povestește cu lux de amânunte ce s-a întîmplat la balul familiei Middlethorpe. Cine cu cine a stat de vorbă, cu ce era îmbrăcat fiecare...

— Și probabil că-și dă cu părerea în privința toaletelor, a întrerupt-o Violet.

Daphne a zîmbit.

— Haide, mamă, știi prea bine că doamna Featherington arată îngrozitor în mov.

Violet se străduia în zadar să nu zîmbească. Daphne vedea cum colțurile gurii i se mișcau, în încercarea de a-și păstra atitudinea demnă de soția unui viconte. Două secunde mai tîrziu s-a așezat surîzătoare pe sofa lîngă fiica ei.

— Dă-mi să văd, i-a spus smulgîndu-i din mînă ziarul. Ce altceva s-a mai întîmplat? Am ratat ceva important?

— Zău, mamă, cu lady Whistledown pe post de reporter nici nu am mai avea nevoie să participăm la vreun eveniment. A făcut un semn spre ziar. E că și cum am fi fost acolo. Chiar mai bine, probabil. Sînt sigură că mîncarea noastră a fost mai bună decît ce s-a servit acolo. Și dă-mi ziarul înapoi. Îl-a

tras din mînă lui Violet, care a rămas cu un colț între degete.

— Daphne!

— Vreau să citesc!

— Bine!

— Ascultă.

Violet s-a tras mai aproape. Daphne a început să citească:

„Libertinul conte de Clyvedon a catadicsit în orfîlt să onoreze Londra cu prezența lui. Deși nu l-a facut încă apariția la vreun eveniment formal, nouiul duce de Hastings a fost zărit de cîteva ori la White's și o dată la Tattersall's. Alteța sa a petrecut ~~șase~~ ani în străinătate. Să fie doar o coincidență faptul că s-a întors chiar acum, imediat după moartea bătrînului duce?”

Daphne a ridicat ochii din ziar.

— E foarte directă, nu ți se pare? Clyvedon nu este prieten cu Anthony?

— Acum poartă numele de Hastings, i-a spus automat Violet. Da, cred că s-a împrietenit cu Anthony la Oxford. S-a încruntat, gînditoare. Avea cova diavolesc în el, dacă-mi amintesc bine. Și era mereu la cutite cu tatăl lui. Dar i se dusese vestea că era foarte intelligent. Îmi amintesc că Anthony mi-a spus că era primul la matematică. Ceea ce nu pot spune despre *niciunul* dintre copiii mei, a continuat ea, dînd-și ochii peste cap într-un gest matern.

— Zău aşa, mamă, i-a spus Daphne. Sînt sigură că și eu aş fi ieșit prima la matematică dacă ar fi permis și fete la Oxford.

Violet a pufnit:

– Nu uita că eu sănț cea care ți-a corectat lucrările la aritmetică atunci cînd guvernanta ta era bolnavă, Daphne.

– Bine, atunci la istorie, i-a zîmbit fata. A coborât din nou privirea pe ziar, studiind numele ducelui. Pare destul de interesant, a murmurat.

Violet i-a aruncat o privire muștrătoare:

– Nu este deloc potrivit pentru o tînără de vîrstă ta.

– Ce ciudat că „vîrstă mea” aşa cum o numești tu, face să fiu prea tînără ca să-i pot cunoaște pe prietenii lui Anthony și prea bătrînă ca să te aduc la disperare, pentru că nu sănț în stare să fac o partidă bună.

– Daphne Bridgerton, nu-mi place...

– Tonul meu, știi. Dar mă iubești.

Violet i-a zîmbit cu blîndețe și a luat-o pe după umeri.

– Da, mi-e martor Dumnezeu.

Daphne a sărutat-o ușor pe obraz.

– Așa sănț mamele. Te iubesc chiar și atunci cînd le dezamăgești.

Violet a oftat.

– Sper doar ca într-o bună zi să ai și tu..

– Copii aşa ca mine, știi. Daphne a zîmbit și-a sprijinit capul de umărul mamei ei. Sper din toată inima să-ți calc pe urme, mamă, cu condiția să nu am opt.

Exact în clipa aceea, Simon Basset, noul duce de Hastings și subiect de discuție în salonul familiei Bridgerton, stătea la o masă, la *White's*. Iar însotitorul lui era nimeni altul decît Anthony Bridgerton, fratele mai mare al lui Daphne. Erau o pereche

lăbitoare, amîndoi erau înalți și atletici, cu părul des. Dar în timp ce ochii lui Anthony erau căprui, ca și cel ai surorii lui, ochii lui Simon erau de un albastru de gheăță, pătrunzători.

Ochii erau cei care îi creaseră reputația de om cu care nu era bine să te pui. Cînd privea fix un bărbat, acesta se simțea nelalocul lui. Iar femeile tremurau de-a dreptul.

Nu și Anthony. Cei doi se cunoșteau de ani buni, iar Anthony bufnea în rîs ori de câte ori îl vedea pe Simon ridicînd o sprînceană și aruncîndu-i priviri de gheăță:

– Nu uita că eu te-am văzut cu capul aplecat deasupra unei oale de noapte, îi spusese cîndva Anthony. De atunci îmi vine tare greu să te mai iau în soros.

Simon îi răspunse:

– Da, dar dacă-mi amintesc bine, tu erai cel care îmi ținea capul deasupra acelei chestii mirosoitoare.

– A fost unul din momentele mele de glorie, poți îi fi sigur de asta. Și mai știi că te-ai răzbunat, în noaptea care a urmat.

Simon a zîmbit. Amîndoi își aminteau cele întîmpinătoare atunci. Anthony era un bun prieten, genul de om pe care ți l-ai fi dorit aproape la necaz. Era prima persoană pe care o căutase Simon la întoarcerea în Anglia.

– Mă bucur tare mult că te-ai întors, Clyvedon, îi spuse Anthony în clipa în care se așezaseră la masă. Oh, bănuiesc că acum va trebui să-ți spun Hastings.

– Nu, i-a răspuns imediat Simon. Hastings va fi mereu tatăl meu. Nu răspundea la nici un alt nume.

A făcut o pauză. Voi preluă titlul, dacă aşa trebuie, dar nu vreau să mi se spună aşa.

— Dacă trebuie? Anthony făcuse ochii mari. Majoritatea oamenilor nu s-ar arăta atât de resemnată având o asemenea perspectivă.

Simon şi-a trecut mîna prin păr. Ştia că ar fi trebuit să preţuiască dreptul căpătat prin naştere, să se mîndrească cu istoria ilustră a familiei Basset, dar toate astea îi dădeau o senzaţie de rău. Îşi petrecuse întreaga viaţă străduindu-se să nu se ridice la nivelul aşteptărilor tatălui său. I se părea ridicol ca acum să încerce să fie demn de numele lui.

— E doar o povară al naibii de grea, asta este, a mormăit într-un final.

— Ar trebui să te obişnuiescă, i-a răspuns pragmatic Anthony. Pentru că toată lumea îţi va spune aşa. Simon ştia că era adevărat.

— În orice caz, a adăugat Anthony, nedorind să insiste pe un subiect destul de incomod, eu unul mă bucur că te-ai întors. Poate că data viitoare cînd va trebui să-mi însuşesc sora la un bal voi fi lăsat în pace, în sfîrşit.

Simon s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat gleznele.

— Remarca ta mă intrigă.

Anthony a ridicat o sprînceană.

— Să înțeleg să te aştepţi să ţi-o explic?

— Ba bine că nu!

— Ar trebui să te las să descoperi singur, dar nu sunt un om crud.

Simon a rîs.

— Asta o spune bărbatul care m-a împins cu totul în oala de noapte?

Anthony a dat din mînă cu lehamite.

— Eram şi eu tânăr.
— Iar acum eşti un model de maturitate şi respectabilitate?

— Absolut.

— Spune-mi, a continuat Simon, cum voi reuşi eu să îl fac viaţă mai tîhnită?

— Bănuiesc că ai de gînd să-ţi ocup locul în societate.

— E o bănuială greşită.

— Dar ai de gînd să participe la balul dat de lady Danbury.

— Numai pentru că bătrîna mi-e foarte dragă. Spune întotdeauna ce gîndeşte şi... Simon s-a oprit să a strîns din ochi.

— Şi? a insistat Anthony.

Simon a clătinat uşor din cap.

— Nu e important. Numai că a fost foarte drăguţă să mîne cînd eram copil. Am petrecut cîteva vacanţe acasă la ea cu nepotul ei, Riverdale.

Anthony a dat din cap.

— Înțeleg. Şi sunt impresionat de hotărîrea ta. Dar să-mi voie să te avertizez – chiar dacă nu ai de gînd să te partă la evenimente, ele te vor găsi.

Simon tocmai încerca să soarbă din paharul de coniac şi s-a înecat văzînd expresia lui Anthony atunci cînd rostise cuvîntul „ele”. După ce a tuşit de oile oră, a reuşit să întrebe:

— Cine sunt „ele”?

— Mamele, i-a răspuns Anthony ridicînd din umeri.

— Eu nu am cunoscut-o pe a mea, aşa că nu sunt înțeleg.

— Dragonii care scot flăcări pe nări, cu fete de marlitat. Poţi să fugi, dar nu te poţi ascunde de ele.

Iar a mea este cea mai rea dintre toate, trebuie să te previn.

— Dumnezeule! Și eu care credeam că în Africa eram în pericol!

Anthony i-a aruncat prietenului său o privire plină de milă.

— Te vor vîna peste tot. Iar cînd te vor găsi vei fi prinț în cursă, conversînd cu o fată palidă, îmbrăcată în alb, care nu știe alte subiecte în afara de vreme, cumpărături făcute la *Almack's* și panglici.

Simon era amuzat.

— Să înțeleg că în răstimpul în care am lipsit ai devenit un gentleman rîvnit de domnișoare?

— Nu am aspirat la acest rol, te asigur. Dacă ar fi după mine, aş evita evenimentele sociale. Dar sora mea și-a făcut debutul anul trecut și trebuie să o însوțesc din cînd în cînd.

— Pe Daphne, adică?

Anthony a părut surprins.

— V-ați întîlnit?

— Nu, dar îmi amintesc că numele voastre sunt legate de literele alfabetului și că ea era a patra la număr, deci trebuia să înceapă cu D, aşa că...

— Da, a răspuns Anthony ridicînd privirea spre tavan, celebră metodă a familiei Bridgerton de a-și boteza copiii. Ai garanția că nimeni nu va uita al cîtelea dintre frați ești.

Simon a izbucnit în rîs:

— A funcționat, nu-i aşa?

— Știi ce, Simon, i-a spus Anthony aplecîndu-se ușor în față. I-am promis mamei că voi lăua masa acasă într-o zi din zilele acestea. Ce-ar fi să vii cu mine?

Simon a ridicat o sprînceană.

— Tocmai ce m-ai avertizat în privința debutantelor și a mamelor acestora, nu-i aşa?

Anthony a rîs:

— O să am grija ca mama să se poarte frumos iar în privința lui Daff nu trebuie să-ți faci probleme. Este excepția care confirmă regula. O să o placi foarte mult.

Simon s-a uitat cu mai mare atenție la el. Anthony facea oare pe peștoarea? Nu-și putea da seama.

Anthony a izbucnit în rîs, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

— Dumnezeule, doar nu crezi că vreau să te cuplez cu Daphne, nu-i aşa?

Simon nu a scos nici un cuvînt.

— Nu v-ați potrivi de nici un fel. Ești prea de viață nobilă pentru gustul ei.

Simon a căzut pe gînduri cîteva clipe, după care a întrebărat:

— Să înțeleg că a avut ceva cereri în căsătorie?

— Da, cîteva. Anthony a dat pe gîțul restul de bunăcăinice din pahar și a oftat mulțumit. I-am dat voie să-i rofuze pe toți.

— Ești foarte indulgent.

Anthony a ridicat din umeri.

— Probabil că în ziua de azi nu poti spera să te căsătorești din dragoste, dar nu văd de ce nu ar fi fericită cu soțul ei. Înții cerut-o un bărbat suficient de bătrîn ca să-i fie tată, apoi altul care putea fi fratele mal mic al tatălui ei, un altul cu nasul pe sus, căruia îi displăcea evident neamul nostru cel gălăgios, dar săptămâna aceasta, Dumnezeule, a fost cel mai rău!

– Ce s-a întîmplat? a întrebat Simon, curios. Anthony și-a frecat tîmpile.

– Ultimul era destul de prietenos și de binevoitor dar cam slab de înger. Nu mi-a făcut deloc plăcere să-i frîng înima.

– Dar nu era de datoria lui Daphne să facă asta?

– Ba da, dar eu am fost cel care i-a spus-o.

– Nu știu mulți frați care să fie atât de îngăduitor cu surorile lor, cînd vine vorba de căsătorie, a spus Încet Simon.

Anthony a ridicat din nou din umeri, ca și cum nu-și imagina că s-ar fi putut purta și altfel cu sora lui.

– E o fată tare bună. Pot să fac măcar atât pentru ea.

– Chiar dacă asta presupune și să o însotești la *Almack's*?

– Da, și asta.

– Aș vrea să te pot consola spunîndu-ți că nu va mai dura mult, dar îmi amintesc că mai ai alte trei surori care își aşteaptă rîndul.

Anthony aproape că a sărit de pe scaun.

– Eloise își va face debutul în societate peste doi ani, Francesca în anul următor și voi mai avea câțiva ani de respiro pînă cînd va crește Hyacinth.

Simon a zîmbit.

– Nu te invidiez deloc. Dar în timp ce rostea aceste cuvinte înima i s-a strîns și s-a întrebat cum era oare să nu fii absolut singur pe lume. Nu avea de gînd să-și întemeieze prea curînd propria familie, dar dacă ar fi avut una, copil fiind, poate că viața lui ar fi luat o altă întorsătură.

– Deocl vîl la cină? Anthony s-a ridicat de la masă. Va fi ceva formal. Nu ne formalizăm niciodată atunci când luăm cina în familie.

Simon avea o mulțime de treburi de făcut în zile următoare dar s-a trezit spunînd:

– Mi-ar face mare plăcere.
– Excelent. Dar pînă atunci ne vedem la petrecere, nu-l aşa?

– Poate că da, poate că nu. Aș vrea să plec după col mult jumătate de oră.

– Chiar crezi, i-a spus sceptic Anthony, că vei reuși să intri, să o saluți pe gazdă și să pleci?

Simon a dat hotărît din cap.
Dar rîsul lui Anthony nu a fost deloc menit să-l încurajeze.

CAPITOLUL 2

Noul duce de Hastings este un personaj foarte interesant. Se știe prea bine că nu era în termeni amiabili cu tatăl său. Autoarea nu știe însă care au fost motivele acestei înstrăinări.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 26 aprilie 1813.

Mai tîrziu, în aceeași săptămînă, Daphne stătea retrasă în sala de bal a doamnei Danbury, departe de lumea elegantă. Și se simțea bine acolo unde se afla.

În mod normal s-ar fi bucurat să ia parte la eveniment, pentru că îi plăceau petrecerile la fel de mult ca și domnișoarei de lîngă ea, numai că aflase cu cîteva ore mai devreme, de la Anthony, că Nigel Berbrooke îi ceruse mîna, cu două zile în urmă. Din nou. Iar Anthony îl refuzase, bineînțeles – din nou! Numai că Daphne era convinsă că Nigel avea să se dovedească enervant de insistent. La urma urmei, două cereri în căsătorie în două săptămîni nu

poteau veni din partea unui bărbat care își acceptă nu ușurîntă înfîringerea.

Ea a văzut în celălalt capăt al sălii, privind în direcția ei, și s-a tras mai în umbră.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să se poarte cu bătrînul de el. Nu era foarte intelligent, dar era un om placut. Deși știa că trebuia să pună capăt cînvârăsirii lui nebune, i se părea mai ușor să adopte o atitudine lașă și să-l evite pur și simplu.

Tocmai se gîndeau serios să se retragă în toaleta doamnelor cînd a auzit o voce familiară.

– Ce cauți tocmai aici, Daphne?

Daphne a ridicat privirea și și-a văzut fratele mai mare apropiindu-se.

– Anthony, a spus, încercînd să-și dea seama dacă îl facea plăcere să-l vadă sau o enerva faptul că se amesteca în treburile ei. N-am știut că vii și tu.

– Mama, a spus el sumbru. Orice alt cuvînt era de prisos.

– Ah, a spus Daphne și a dat din cap, compătimitoare. Nu mai trebuie să spui nimic. Te înțeleg perfect.

– A făcut deja lista cu potențiale mirese. Dar o iubim, nu-i aşa?

Daphne și-a înăbușit un hohot de rîs.

– Da, Anthony, o iubim.

– Cred că e vorba de nebuние temporară, a mormâlt el. Asta trebuie să fie. Nu am altă explicație. Era o mamă perfect rezonabilă pînă cînd tu ai ajuns la vîrsta măritișului.

– Eu? A strigat Daphne. Este doar vina mea? Ești cu opt ani mai mare decît mine!

– Da, dar doar cu tine a cuprins-o fervoarea asta matrimonială.

Daphne a pufnit:

– Iartă-mi lipsa de înțelegere la adresa ta. Eu am primit lista încă de anul trecut.

– Zău?

– Bineînțeles. Iar în ultima vreme mă amenință cu cîte una nouă în fiecare săptămînă. Nu poți să-ți imaginezi cît mă bate la cap cu măritișul. La urma urmei, burlacii sînt o provocare. Fetele bătrîne sînt doar patetice. Iar eu sînt fată, în caz că nu ai observat pînă acum.

Anthony a rîs înfundat.

– Sînt fratele tău. Nu am cum să observ asemenea lucruri. A privit-o pieziș: ai adus-o?

– Lista mea? Dumnezeule, nu! Cum poți să crezi aşa ceva?

El a zîmbit și mai larg.

– Eu am adus-o pe a mea.

Daphne a oftat.

– Nu pot să cred!

– Ba da. Doar ca să o torturiez pe mama. Am de gînd să o desfac chiar în fața ei, să-mi pun monoclu și...

– Dar tu nu ai monoclu.

Anthony a arborat un zîmbet şmecheresc, devastator, pe care păreau să-l fi moştenit toţi bărbații din familia Bridgerton.

– Mi-am adus special unul.

– Nu poți să faci aşa ceva, Anthony. Te va omorî. După care va face în aşa fel încît să dea vina pe mine.

– Contez pe asta.

Daphne i-a tras una în umăr, făcîndu-l să scoată un geamăt. Cîțiva invitați s-au întors curioși spre ei.

– Zdravăn pumn mai ai, a spus Anthony frecindu-și brațul.

– O fată care a crescut împreună cu patru frați trebuie să știe să lovească. Și-a încrucișat brațele la piept. Dă-mi să văd lista.

– După ce m-ai lovit?

Daphne a dat ochii peste cap și a înclinat capul, nerăbdătoare.

– Foarte bine. Anthony a dus mîna la vestă și a scos o bucată de hîrtie împăturită pe care i-a întins-o. Spune-mi ce crezi. Sînt sigur că vei face cîteva remarci usturătoare.

Daphne a despărtit hîrtia și s-a uitat la scrisul ordonat, elegant al mamei ei. Vicontesa de Bridgerton însîruise opt nume. Opt fete de măritat, foarte bogate.

– Exact ce mă așteptam, a murmurat Daphne.

– Este într-atât de îngrozitor pe cît îți imaginai?

– Și mai și. Philipa Featherington este proastă ca un stîlp de telegraf.

– Și restul?

Daphne a ridicat privirea spre el.

– Oricum nu intenționezi să te căsătorești anul acesta, nu-i aşa?

Anthony i-a făcut cu ochiul.

– Și lista ta cum a fost?

– Din fericire nu mai este de actualitate. Trei din cei cinci s-au căsătorit sezonul trecut. Mama încă mă mai dojenește pentru că i-am lăsat să-mi scape printre degete.

Cei doi frați Bridgerton au oftat în același timp și s-au rezemat de perete. Violet Bridgerton era de

nezdruncinat în hotărîrea ei de a-și căsători copiii. Anthony, fiul cel mare și Daphne, fiica cea mai mare, resimțeau din plin presiunea. Deși Daphne era convinsă că vicontesa ar fi căsătorit-o fără să mai stea pe gînduri și pe cea mai mică, pe Hyacinth, care avea doar zece ani, cu condiția să primească o ofertă potrivită.

— Doamne, cît de triști păreți! Ce căutați aici, în colț?

O altă voce pe care au recunoscut-o de îndată.

— Benedict! a spus Daphne, privind în lateral fără să miște capul. Nu-mi spune că mama a reușit să te convingă și pe tine să vii la bal!

El a dat din cap, posac.

— M-a făcut să mă simt vinovat. Mi-a repetat de cel puțin trei ori în ultima săptămînă că va trebui să „produc” un alt viconte, în caz că Anthony nu se achită de obligația lui.

Anthony a gemut.

— Să înțeleg că așa se explică și faptul că stai aici, în colț, a continuat Benedict. O eviți pe mama?

— De fapt, a spus Anthony, am văzut-o pe Daphne furîndu-se în colț și...

— Furiîndu-se? a spus Benedict, prefăcîndu-se oripilat

L-au privit amîndoi mustător.

— Am venit aici ca să mă ascund de Nigel Berbrooke, i-a explicat ea. Am lăsat-o pe mama cu lady Jersey, așa că o vreme mă va lăsa în pace, dar Nigel...

— Este mai degrabă maimuță decît om, a spus Benedict.

— Ei, n-aș spune chiar așa, a încercat Daphne să fie blîndă. Numai că nu este prea inteligent și mi-e mai ușor să mă feresc din calea lui decît să-i rănesc sentimentele. Dar acum că m-ați găsit nu-l voi mai putea evita prea mult timp.

Anthony a rostit doar:

— Oh?

Daphne și-a privit frații mai mari, amîndoi avînd peste un metru și optzeci, cu umeri largi și ochi căprui. Aveau același păr castaniu – de aceeași culoare cu al ei – și oriunde se aflau erau urmăriți mereu de un alai de tinere chicotind și dîndu-și coate.

Iar acolo unde se auzea chicotitul unor tinere se afla și Nigel Berbrooke.

Daphne vedea deja capete întorcîndu-se spre ei. Mamele ambițioase își îmboldeau fetele, arătînd în direcția celor doi frați Bridgerton care nu aveau altă companie cu excepția surorii lor.

— Știam eu că ar fi trebuit să mă retrag în toaletă, a murmurat Daphne.

— Ce este hîrtia aceea din mîna ta, Daff? a întrebat Benedict.

Absentă, Daphne i-a întins lista cu mirese. Auzindu-l cum rîdea, Anthony și-a încrucișat brațele și i-a spus:

— Încearcă să nu te distrezi prea tare pe seama mea. Bănuiesc că vei primi și tu o listă asemănătoare, săptămîna viitoare.

— Nu mă îndoiesc, a spus Benedict. Mă mir cum de Colin... Ochii i-au strălucit. Colin!

Un alt membru al familiei li se alătura.

— Oh, Colin! a exclamat Daphne, îmbrățișîndu-l. Cît mă bucur să te văd!

– Observă că pe noi nu ne-a întâmpinat la fel, i-a spus Anthony lui Benedict.

– Pe voi doi vă văd tot timpul, a spus Daphne. Colin a fost plecat un an întreg. După ce l-a mai strîns o dată în brațe, ea s-a dat un pas înapoi: te aşteptam abia săptămîna viitoare.

Colin a ridicat din umeri.

– Parisul devenise plăcitor.

– Ah, a spus Daphne privindu-l și ret. Ai rămas fără bani.

Colin a izbucnit în rîs și a ridicat mîinile, semn că se preda:

– Vinovat!

Anthony și-a îmbrățișat la rîndul lui fratele și i-a spus:

– Mă bucur că ești din nou acasă, frate. Deși banii pe care îi i-am trimis ar fi trebuit să-ți ajungă cel puțin pînă...

– Oprește-te aici. Poți să mă dojenești cât vrei, dar mîine. În seara aceasta vreau doar să mă bucur de compania familiei mele iubite.

Bridgerton a pufnit:

– Înseamnă că ești complet lefter dacă noi suntem familia ta iubită. Dar l-a îmbrățișat și el cu aceeași căldură: bun-venit acasă.

Colin, cel mai delăsător dintre frați, a zîmbit. Ochii lui verzi străluceau:

– Mă bucur că m-am întors. Deși trebuie să recunosc că vremea este mai bună pe continent. Iar în privința femeilor, nici o englezoaică nu ar putea concura cu o signorina pe care...

Daphne l-a înghiotit:

– Nu uita te rog că este și o lady prezentă. În voce nu avea însă nici urmă de supărare. Dintre toți frații ei, Colin era cel mai apropiat de ea ca vîrstă. Îi despărțeau doar opt-sprezece luni. Copii fiind, erau de nedespărțit. Colin era mereu pus pe șotii iar Daphne nu se lăsa prea greu convinsă să i se alăture. Mama știe că te-ai întors? l-a întrebat ea.

Colin a clătinat din cap.

– Casa era goală cînd am ajuns și...

– Da. Mama i-a culcat devreme pe cei mici în seara aceasta.

– N-am vrut să rămîn acasă, așa că am aflat de la Humboldt unde erați și iată-mă.

– Mă bucur că ai venit, i-a spus Daphne zîmbindu-i larg.

– Unde este mama? a întrebat Colin, lungindu-și gîțul să privească peste mulțime. Ca și ceilalți frați, era înalt, așa că nu a trebuit să se întindă prea mult.

– Acolo, în colț, cu lady Jersey, i-a răspuns Daphne.

Colin a ridicat din umeri.

– Aștept să rămînă singură. Nu vreau să fiu acaparat de dragonul acela.

– Că tot a venit vorba de dragoni, a spus Benedict. Nu a mișcat capul, dar ochii i-au alunecat spre stînga.

Daphne i-a urmărit privirea și a văzut-o pe lady Danbury îndreptîndu-se încet spre ei, sprijinindu-se în baston. Felul ei direct de a fi era binecunoscut în societate. Daphne o bănuise dintotdeauna că sub aspectul feroce se adăpostea o inimă sentimentală, dar chiar și așa, reușea să-i însăşimînte pe partenerii ei de conversație.

– Nu avem scăpare, și-a auzit unul dintre frații spunând.

Daphne i-a făcut semn să tacă și i-a zîmbit timid bătrânei.

Cînd a ajuns suficient de aproape de frații Bridgerton, s-a oprit și s-a răstît la ei:

– Să nu vă prefaceți că nu m-ați văzut!

După care a bătut cu bastonul în podea, încătî de tare încît Daphne s-a speriat și s-a dat un pas înapoi, chiar pe piciorul lui Benedict.

– Au! a icnit el.

Pentru că frații ei amuțiseră, Daphne a înghițit în sec și a spus:

– Sper, lady Danbury, că eu nu v-am dat impresia că aş...

– Tu nu, i-a răspuns lady Danbury, ridicînd bastonul în aer și oprindu-se periculos de aproape de stomacul lui Colin. Ei.

Un cor de saluturi s-a auzit, drept răspuns.

Lady Danbury le-a aruncat câte o privire scurtă, după care s-a întors spre Daphne și i-a spus:

– Te căuta domnul Ber Brooke.

Daphne s-a înverzit

– Da?

Lady Danbury a dat scurt din cap.

– Eu i-aș reteza-o de la rădăcină dacă aş fi în locul tău, domnișoară Bridgerton.

– I-ați spus unde sănătă?

Lady Danbury i-a zîmbit conspirativ.

– Te-am plăcut dintotdeauna. Nu, nu i-am spus unde ești.

– Mulțumesc, i-a răspuns Daphne.

– Ar fi păcat de inteligență ta să te măriți cu un nătîng ca el, a spus lady Danbury. Iar societatea noastră nu-și poate permite să irosească puținele minti luminate pe care le mai are.

– Păi... mulțumesc, i-a spus Daphne.

– În ceea ce vă privește pe voi... Lady Danbury a făcut semn spre frații Bridgerton. Cu tine înclin să fiu mai tolerantă – și a arătat spre Anthony – pentru că l-am refuzat pe Ber Brooke atunci cînd a cerut-o în căsătorie pe sora ta, dar voi ceilalți... Hmm...

Și s-a îndepărmat.

– Hmm? A imitat-o Benedict. Hmm? Emite judecăți despre inteligență mea și nu spune altceva decît un amărît de „hmm”?

Daphne a zîmbit.

– Pe mine mă place.

– Mi se pare un gest lăudabil din partea ei să te avertizeze în privința lui Ber Brooke, a spus Anthony.

Daphne a dat din cap.

– Cred că este cazul să plec. S-a întors spre Anthony: dacă mă caută...

– Mă ocup eu, i-a răspuns el cu blîndețe. Nu trebuie să-ți faci griji.

– Mulțumesc. Le-a zîmbit fraților ei și s-a strecut afară din sala de bal.

Simon străbătea în tăcere holurile reședinței Danbury. Brusc, și-a dat seama că era încă o dispoziție neobișnuit de bună. Ceea ce era remarcabil, dat fiind că lua parte la un bal și deci era cît pe ce să fie supus tuturor ororilor despre care îi vorbise ceva mai devreme Anthony Bridgerton.

Se putea consola însă cu gîndul că, după acel bal, nu trebuia să mai participe la vreun altul. Așa cum îi spusesese și lui Bridgerton, în aceeași după-amiază, venise la acest bal numai dintr-un sentiment de loialitate față de lady Danbury, care se purtase frumos cu el, pe cînd era copil.

Buna lui dispoziție, își dădea seama abia acum, era pricinuită de faptul că se afla din nou în Anglia.

Nu că nu i-ar fi plăcut să călătorească pe tot globul. Străbătuse Europa în lung și-n lat, navigase pe Mediterana și încercase să descopere misterele Africii de nord. De acolo plecase în Tara Sfîntă și afînd că nu venise încă vremea să se întoarcă acasă, traversase Atlanticul și explorase Indiile de Vest. La un moment dat se gîndise să se stabilească în America, dar tocmai atunci noua națiune intrase în conflict cu Anglia, aşa că Simon renunțase.

Mai ales că, tot pe vremea aceea, aflase că tatăl lui murise după o boală de cîțiva ani.

Era o ironie. Simon n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la anii aceia în care explorase lumea. Șase ani erau un răstimp suficient să se gîndească, să afle ce însema să fii bărbat. Și totuși, singurul motiv pentru care tînărul de douăzeci și doi de ani se hotărîse să părăsească Anglia fusese decizia bruscă a tatălui său de a-și accepta fiul.

Numai că Simon nu era dispus să-și accepte tatăl, aşa că-și făcuse bagajele și părăsise țara, preferînd exilul manifestărilor ipocrite de afecțiune ale tatălui său.

Totul începuse cînd Simon terminase Oxfordul. La început, ducele refuzase să-i plătească studiile. Simon văzuse scrisoarea prin care nu era de acord

să-și lase idiotul de fiu să-și facă de rîs familia. Numai că Simon avea o minte avidă de cunoaștere și era și foarte încăpăținat, aşa că poruncise să i se aducă trăsura. Mersese la Eton și bătuse la ușa directorului, anunțîndu-și prezența.

Era cel mai însăracitor lucru din cîte făcuse vreodată, dar a reușit cumva să-l convingă pe director că era vina școlii, că i se rătăciseră hîrtiile de înscriere și cele care dovedeau prima plată. Coplase felul de a fi al tatălui său, ridicase arogant o sprînceană, ridicase bărbia și arborase aerul cuiva care stăpînea lumea întreagă.

Dar în tot acest timp tremurase ca varga, îngrozit că în orice moment s-ar fi putut bîlbîi, că în loc să spună „sînt contele Clyvedon și am venit să încep cursurile” ar fi putut să spună „sînt contele Clyvedon și-a-am...”.

Dar acest lucru nu se întîmplase, iar directorul care educase timp de mulți ani elita Angliei îl recunoșcuse imediat pe Simon ca fiind un Basset și îl înscrise imediat, fără să-i pună alte întrebări. Au trecut cîteva luni pînă cînd ducele, ocupat cu eternele lui cuceriri, să afle despre noul statut al fiului său. Dacă l-ar fi retras pe fiul său fără motiv însenîna să se pună pe el însuși într-o lumină proastă.

Iar ducele nu putea accepta asta.

Simon se întrebase adesea de ce tatăl lui nu încercase atunci o împăcare. Era clar că Simon nu se mai bîlbîia – ar fi aflat de la director dacă nu reușea să țină pasul. Încă mai avea scăpări ocazionale, dar își perfecționase metode de a-și acoperi eșitările, cu o tuse sau luînd o îngrijitură de ceai sau cafea, dacă se întîmpla să se afle la masă.

Dar ducele nu-i scrise o scrisoare măcar.

După Eton urmase natural Oxfordul, unde își cîștigase reputația de învățat, dar și pe cea de crai. Ca să fie pe deplin cînstit, nu-și merita eticheta de crai, nu mai mult decît ceilalți colegi ai lui, dar totul se datora probabil atitudinii lui.

Simon nu știa prea bine cum începuse totul, dar treptat cei din jurul lui începuseră să-i ceară mereu părerea. Era intelligent și atletic, dar se părea că statutul lui se datora mai degrabă felului său de a fi. Pentru că nu vorbea decât atunci cînd era necesar, oamenii îl considerau arogant, aşa cum trebuia să fie un viitor duce. Pentru că prefera să se încunjoare doar de prietenii – puțini la număr – cu care se simțea bine era judecat că-și alegea cu grijă compania, aşa cum trebuia să facă un viitor duce.

Nu era foarte vorbăret, dar cînd spunea ceva o făcea repede, adesea cu ironie – exact genul de umor care îl făcea pe ceilalți să se agațe de fiecare cuvînt al lui. Și pentru că nu obișnuia să-și dea drumul la gură, cum procedau majoritatea celor din lumea bună, unii deveniseră de-a dreptul obsedați de ce avea el de spus.

Fusește numit „total încrezător”, „frumos de-ți stătea inima în loc” și „exemplarul perfect al bărbăților englezi”. Bărbății îi cereau părerea în diverse probleme. Iar femeile îi cădeau la picioare.

Simon se bucura de statutul obținut, luînd ceea ce i se oferea. Pierdea noptile cu prietenii, se bucura de compania tinerelor văduve sau cîntărețelor de operă care îi dădeau tîrcoale. Și fiecare escapadă era cu atît mai delicioasă cu cît știa că tatăl lui l-ar fi dezaprobat.

S-a dovedit însă că tatăl lui nu-l dezaproba cu totul. Fără ca Simon să știe, ducele de Hastings

începuse să se intereseze de progresele fiului său. Cerea rapoarte de la universitate și angajase chiar și un agent din Bow Street ca să-i afle activitățile din afara școlii.

I-ar fi fost imposibil să spună care a fost momentul exact cînd s-a produs transformarea, dar într-o bună zi ducele a realizat că fiul lui se descurcase destul de bine, la urma urmei.

Ducele nu-și mai încăpea în piele de mîndrie. Ca de obicei, obîrșia își spuse pînă la urmă cuvîntul. Ar fi trebuit să știe că un Basset nu putea fi un imbecil.

Simon a terminat Oxfordul primul la matematică și a venit la Londra, împreună cu prietenii lui. Își găsise o reședință de burlac, bineînțeles, doar nu era să locuiască sub același acoperiș cu tatăl lui. A început să iasă în societate, unde pauzele lungi în vorbire și cercul restrîns de prieteni au fost interpretate drept exclusivism.

Reputația lui a fost cîștigată definitiv cînd Beau Brummel – liderul necontestat al înaltei societăți – l-a pus o întrebare legată de modă. Tonul lui fusese condescendent și era clar că sperase să-l pună în încurcătură pe tînărul lord. Nimic nu-i făcea mai mare placere lui Beau Brummel decât să reducă elita Angliei la o adunătură de idioți. Așa că se prefăcuse interesat de părerea lui Simon și sfîrșise cu întrebarea:

– Nu crezi?

Toți cei din jur așteptau ținîndu-și răsuflarea. Simon, căruia nu-i păsa cîtuși de puțin de felul în care prințul își legase cravata, l-a fixat pe Brummel cu o privire de gheăță și a răspuns:

– Nu.

După care s-a îndepărtat.

În după-amiază aceea Simon a devenit regele de necontestat al societății. Ironia era că Simon i-ar fi dat un răspuns mai lung dacă ar fi fost sigur că nu se va bîlbîi. S-a dovedit însă că acel unic cuvînt a avut mai mult efect decît orice discurs lung pe care l-ar fi putut rosti.

Și la urechile ducelui au ajuns zvonuri despre cît de intelligent și de frumos era Hastings. Și deși nu l-a căutat imediat pe fiul lui, acesta a început să audă pe la colțuri că relația cu tatăl lui avea să se schimbe cît de curînd. Ducele rîsese cînd auzise de întîmplarea cu Brummel și răspunse:

– Normal. Doar este un Basset.

Și o altă cunoștință pomenește faptul că-l auzise pe duce lăudîndu-se că Simon absolviște cu brio Oxfordul.

După care s-au întîlnit față în față la un bal.

Simon s-a străduit. Oh, cît s-a străduit! Dar nimeni nu reușea mai bine ca tatăl lui să-i zdruncine încrederea în sine. L-a privit fix pe duce, care ar fi putut să fie imaginea lui în oglindă, numai că mai în vîrstă, și nu a putut să se miște sau să vorbească.

Limba parcă i se umflase, gura i se părea stranie și brusc nu se mai simțea deloc bine în pielea lui.

Ducele profitase de tulburarea lui de moment și-l îmbrățișase din toată inima:

– Fiule!

A doua zi, Simon părăsea țara.

Știa că-i va fi imposibil să-și evite mereu tatăl dacă rămînea în Anglia. Și refuza să joace rolul fiului, după ce tatăl lui nu voise să mai știe de el în toți acei ani.

Mai ales că se cam săturase de viața lui sălbată din Londra. Lăsînd la o parte faima lui de crai,

Simon nu era cu adevărat un desfrînat. Îi făcuseră plăcere noptile lui londoneze, dar după trei ani petrecuți la Oxford și unul la Londra, nesfîrșitele petreceri cu prostituate își pierduseră farmecul.

Așa că a plecat.

Dar acum era fericit că se întorsese. Îi liniștea gîndul că se afla din nou acasă, primăvara engleză î se părea senină, plină de pace. După șase ani de călătorii solitare îi făcea mare plăcere să-și reîntînească prietenii.

Se îndrepta acum spre sala de bal. Nu dorise să se lase anunțat. Ultimul lucru pe care îl voia era ca toată lumea să fie conștientă de prezența lui. Conversația cu Anthony din acea după-amiază îi întărise hotărîrea de a nu participa la activitățile societății londoneze.

Nu avea planuri de însurătoare. Niciodată. Și nu prea avea rost să ia parte la petrecerile din înalta societate dacă nu era în căutarea unei soții.

Și totuși se simțea dator față de lady Danbury, pentru că se dovedise atît de blîndă cu el în copilarie. Adevărul era că nutrea o mare afecțiune pentru această bătrînă atît de directă. Ar fi fost culmea grosolaniei să-i nesocotească invitația, mai ales că aceasta fusese însotită de un bilet prin care îi ura bun-venit acasă.

Simon cunoștea bine casa, așa că a intrat pe una din ușile laterale. Dacă totul mergea bine se putea strecu neobservat în sala de bal, o saluta pe lady Danbury și pleca imediat.

A auzit însă niște voci, chiar după colț, și a înlemnit.

Și-a înfrînt un oftat. Surprinsese doi îndrăgoșați. Al naibii ghinion! Cum să se retragă fără a fi observat? Dacă era descoperit, ar fi urmat o scenă penibilă,

stînjenitoare. Era mai bine să se retragă în umbră și să-i aștepte pe cei doi să se îndepărteze.

A încercat să se dea un pas înapoi cînd a auzit ceva care i-a atras atenția:

– Nu.

Nu? Oare era vorba de o domnișoară care fusese atrasă acolo, pe hol, fără voia ei? Simon nu dorea să devină eroul nimănui, dar nu putea trece totul cu vederea. A întins gîțul, încercînd să audă mai bine. La urma urmei, era foarte posibil să fi înțeles el greșit. Dacă nimeni nu avea nevoie de ajutor, nu era cazul să se repeată cu capul înainte, ca un taur.

– N-ar fi trebuit să vii după mine, Nigel.

– Dar te iubesc! a strigat tînărul. Și nu-mi doresc decît să fii soția mea!

Simon aproape că a gemut. Bietul nătîng! îl era greu să-l asculte.

– Nigel, a repetat ea, cu o voce surprinzător de blîndă și de răbdătoare, fratele meu îi-a spus deja că nu mă pot mărita cu tine. Sper să putem rămîne prieteni.

– Dar fratele tău nu înțelege!

– Ba da, i-a răspuns ea. Înțelege foarte bine.

– La naiba! Dacă tu nu vrei să te măriți cu mine, cine altcineva o să vrea?

Simon a clipit, surprins. Dintre toate cererile în căsătorie pe care le auzise, aceasta era cea mai lipsită de romanticism.

Și fetei i s-a părut la fel, era clar.

– Sînt cîteva zeci de fete în sala de bal a doamnei Danbury, chiar în clipa aceasta. Sînt sigură că una din ele va fi încîntată să se căsătorească cu tine.

Simon s-a aplecat puțin ca să poată vedea scena. Fata era în umbră, dar pe bărbat îl vedea suficient de clar. Avea o expresie de cîine bătut și umerii lăsați, de om înfrînt. A clătinat din cap:

– Nu, a spus, nu o să vrea niciuna. Nu înțelegi? Ele... ele...

Simon a tresărit auzindu-l cum își căuta cuvintele. Părea să se bîlbîie doar din cauza emoțiilor, dar nu-i plăcea deloc să audă cum un alt bărbat nu putea rosti o frază fără să se poticnească.

– Nici una nu este la fel de drăguță ca tine, a spus într-un final bărbatul. Tu ești singura care-mi zîmbește mereu.

– Oh, Nigel, a oftat fata. Sînt sigură că nu este chiar aşa.

Simon își dădea seama că încerca doar să fie amabilă cu el. Și că avea întreaga situație sub control. Simțea o umbră de compasiune pentru bietul Nigel, dar nu-l putea ajuta cu nimic.

Și începea să se simtă vinovat pentru că trăgea cu urechea.

S-a dat un pas înapoi, fixînd cu privirea ușă care știa că dădea spre bibliotecă. De cealaltă parte a acelei încăperi se afla o altă ușă care dădea în seră. Iar de acolo ajungea în holul principal și apoi în sala de bal. Nu ar fi fost la fel de discret ca atunci cînd ar fi luat-o pe coridoarele lăturalnice, dar măcar bietul Nigel nu avea să afle că la umilirea lui mai avusese un martor.

Cînd să se îndepărteze a auzit-o pe fată tipînd încet.

– Trebuie să te măriți cu mine! I-a strigat Nigel. Trebuie! N-o să mai găsesc niciodată...

– Nigel, încetează!

Simon s-a întors pe călcăie. Se părea că trebuia totuși să-i sară în ajutor fetei. A ieșit la lumină, arborînd cea mai dură expresie a lui. Numai că vorbele „înțeleg că doamna te-a rugat să încetezi” i-au încremenit pe buze. Nu trebuia să joace rolul eroului în seara aceea, pentru că înainte să apuce să scoată un sunet măcar domnișoara i-a tras un pumn lui Nigel, direct în falca.

Nigel a căzut la pămînt, bătînd cu mîinile prin aer. Simon rămăsese nemîscat, privind la fata care îngenunchease lîngă el.

— Oh, Doamne! a spus ea. Nigel, ești bine? N-am vrut să te lovesc chiar atât de tare.

Simon a izbucnit în rîs. Nu s-a putut abține.

Fata a ridicat privirea, speriată.

Simon și-a ținut respirația. Pînă atunci, fata rămăsese în umbră și nu-i distinsese decît părul bogat, întunecat. Dar acum, cînd își ridicase capul spre el, a putut să-i vadă ochii mari, la fel de întunecați și cea mai frumoasă gură din cîte văzuse vreodată. Fața în formă de inimă nu era frumoasă după standardele vremii, dar ceva la ea l-a făcut să-și țină răsuflarea.

Ea s-a încruntat:

— Cine ești? l-a întrebat, fără să pară prea încînată că-l vedea.

CAPITOLUL 3

Se șoptește că Nigel Ber Brooke a fost văzut în magazinul de bijuterii al domnului Moreton, cumpărînd un inel cu diamant. Să fie oare vorba de viitoarea doamnă Ber Brooke?

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
28 aprilie 1813*

Seara nu avea cum să decurgă mai prost decît atît, și-a spus Daphne. La început fusese obligată să stea în cel mai întunecat colț al sălii de bal (ceea ce nu fusese tocmai ușor, de vreme ce lady Danbury aprecia deopotrivă estetica și numărul mare de lumînări), apoi reușise să se împiedice de piciorul Philippei Featherington, cînd încercase să scape de acolo. Philipa, care nu era nici pe de parte o tăcută, exclamase:

— Daphne Bridgerton! Te-ai lovit cumva?

Și astfel îi atrăsese probabil atenția lui Nigel, care ridicase privirea spre ea și o pornise imediat în direcția ei. Daphne sperase, se rugase chiar să poată ajunge la toaleta doamnelor înainte ca el

să se apropie, dar nu se întâmplase aşa. Nigel o încoltrese în hol și începuse să-și tîngue iubirea pentru ea.

Era și aşa destul de stînjenitor, iar acum apăruse și străinul acesta șocant de frumos și foarte stăpîn pe el, care fusese martor la întreaga întâmplare. Și, mai rău decît atât, rîdea în hohote!

Daphne îl privea cu atenție. Nu-l mai văzuse pînă atunci, aşa că trebuia să fi venit de curînd la Londra. Mama ei avusese grijă să o prezinte tuturor domnilor buni de însurătoare. Bineînteles că putea fi căsătorit, aşa că nu se afla pe lista victimelor lui Violet, dar Daphne a știut instinctiv că nu ar fi putut ajunge de prea mult timp la Londra fără ca toată lumea să șusotească despre el.

Chipul lui era întruchiparea perfecțiunii. Într-o clipă și-a dat seama că era mai frumos ca o statuie de Michelangelo.

Ochii îi erau straniu de intenși și atât de albaștri că aproape străluceau. Părul îi era des, închis la culoare și era înalt, la fel de înalt ca frații ei, ceea ce era un lucru rar.

Era un bărbat adevărat, și-a spus Daphne, un concurrent redutabil pentru frații ei.

Nu înțelegea însă de ce anume se simțea atât de tulburată. Poate pentru că știa că un bărbat ca el nu va fi niciodată interesat de o femeie ca ea. Sau pentru că stătea acolo și rîdea, de parcă ar fi fost la circ.

S-a simțit cuprinsă de o timiditate neobișnuită pentru ea. S-a încruntat și l-a întrebat:

– Cine ești?

Simon nu știa de ce nu i-a răspuns direct la întrebare, dar un drăcușor l-a îndemnat să spună:

– Intentia mea a fost să fiu salvatorul tău, dar e clar că nu ai avut nevoie de serviciile mele.

– Oh, a spus fata. A făcut o pauză să se gîndească la cuvintele lui. Ei bine, mulțumesc, cred. Păcat că nu te-ai arătat cu zece secunde mai devreme. Aș fi preferat să nu fiu nevoită să-l lovesc.

Simon s-a uitat în jos, la bărbatul căzut la pămînt. Bărbia începuse deja să i se învinețească și gomea încet:

– Laffy, oh, Laffy. Te iubesc, Laffy.

– Să înțeleg că te numești Laffy? a murmurat Simon, ridicîndu-și privirea spre ea. Era destul de atrăgătoare, iar din unghiul din care o privea, decoltul ei părea neobișnuit de adînc.

Ea s-a strîmbat. Era clar că nu-i aprecia încercarea de umor subtil și nici nu-și dăduse seama unde poposiseră ochii lui.

– Ce ne facem cu el? l-a întrebat.

– Noi?

– Ai spus că ai dorit să fii salvatorul meu, nu-i aşa?

– Asta am spus. Simon și-a pus mîinile în șolduri și a cîntărit situația. Să-l arunc în stradă?

– Bineînteles că nu! a exclamat ea. Pentru numele lui Dumnezeu, cred că ploaia nu s-a oprit!

– Draga mea domnișoară Laffy, i-a spus Simon pe un ton condescendent, mi se pare cam deplasat să-ți faci atîtea griji pentru el. Bărbatul acesta a încercat să te atace.

– Nu a încercat să mă atace, i-a răspuns ea. Doar a... a... Ei bine, a încercat să mă atace, e adevărat. Dar nu mi-ar fi făcut nici un rău.

Simon a ridicat o sprînceană. Clar, femeile erau pline de contradicții.

- Cum poți fi sigură de asta?
- Nigel nu e în stare să facă vreun rău cuiva.
- Ești mai generoasă ca mine, i-a răspuns Simon.

Fata a oftat din nou.

– Nigel nu este un om rău, a spus cu o demnitate liniștită. Numai că nu este prea intelligent și cred că a interpretat greșit blîndețea cu care l-am tratat.

Simon a simțit un soi de stranie admirăție pentru fată. Majoritatea cunoștințelor lui s-ar fi isterizat deja, dar ea – oricine ar fi fost – avea situația în mînă și dovedea o surprinzătoare generozitate, venită din suflet. Nu înțelegea deloc de ce-l apără pe Nigel, chiar și acum.

Fata s-a ridicat și și-a scuturat de praf fusta din mătase verde. O buclă i se desprinse din coafură și îi căzuse pe un umăr, ondulîndu-se seducător pe un săn. Simon știa că ar fi trebuit să fie atent la ceea ce-i spunea, dar nu-și putea lua ochii de la șuvița ei. Semăna cu o panglică din mătase, alunecînd pe gîțul alb, subțire, iar Simon a simțit o dorință sălbatică să i-o atingă cu buzele.

Nu mai avusese pînă atunci de-a face cu o fată inocentă și cu toate astea lumea îl considera un depravat. Ce rău putea fi într-un asemenea gest? Doar nu o siluia. Doar un sărut. Un sărut scurt de tot.

Era atît de tentantă, de înnebunitor de tentantă...

- Domnule! Domnule!
- S-a forțat să-și ridice privirea spre chipul ei.
- Mă ascultai?

– Bineînțeles, a mințit-o el.

- Nu e adevărat.
- Nu, a recunoscut el.
- Și atunci de ce ai spus-o? a mîrît ea.

Simon a ridicat din umeri.

– Am crezut că asta voiai să auzi.

A privit-o fascinat cum respira adînc și murmura ceva în barbă. Nu auzea cuvintele, dar se îndoia că erau măgulitoare. Într-un final ea i-a spus:

– Dacă nu vrei să mă ajută, cred că ar fi mai bine să pleci.

Simon a decis că sosise vremea să înceteze să se comporte ca un bădăran și i-a răspuns:

– Îmi cer scuze. Bineînțeles că te voi ajuta.

Ea a respirat adînc și s-a uitat din nou la Nigel, care era tot pe podea, mormâind incoherent. Simon a coborât și el privirea și timp de cîteva secunde au rămas nemîșcați, uitîndu-se la bărbatul inconștient, după care fata a spus:

– Nu cred că l-am lovit chiar atît de tare.

– Poate că e beat.

L-a privit neîncrezătoare.

– Crezi? Mi s-a părut că-i mirosea respirația a alcool, dar nu l-am mai văzut beat pînă acum.

Simon a întrebăt-o direct:

– Ce vrei să faci cu el?

– Cred că am putea să-l lăsăm aici, a spus ea, ezitînd.

Lui Simon i s-a părut o idee excelentă, dar și-a dat seama că ar fi vrut totuși să aibă grijă de bietul idiot. Iar el – Dumnezeu să-l ajute! – simțea nevoia stranie să o știe fericită.

– Uite ce vom face, i-a spus sec, bucuros că tonul lui nu trăda ciudata tandrețe care îl cuprinse: eu aduc trăsura și...

– Oh, ce bine, l-a întrerupt ea. Chiar nu voi am să-l las aici. Mi se părea o cruzime.

Lui Simon i se părea că dădea dovadă de prea multă generozitate, ținând cont că el aproape că o atacase, dar și-a păstrat părerile pentru el și a continuat:

– Tu vei aștepta în bibliotecă pînă cînd vom pleca.

– În bibliotecă? Dar...

– În bibliotecă, a repetat el ferm. Cu ușa închisă. Chiar vrei să fii descoperită alături de trupul lui Nigel de cineva care s-ar putea aventura pe coridoarele acestea?

– Trupul lui Nigel? Dumnezeule, o spui de parcă ar fi mort.

– După cum spuneam, a continuat el ignorîndu-i complet remarcă, vei sta în bibliotecă. Cînd mă întorc, îl vom duce pe Nigel la trăsura.

– Și cum vom face asta?

I-a aruncat un surîs dezarmant.

– N-am nici cea mai mică idee.

Preț de o clipă, Daphne a uitat să respire. Chiar în momentul în care hotărîse că aşa-zisul ei salvator era incredibil de arogant, el alegea să-i zîmbescă astfel. Crescuse alături de patru frați care păreau că știuseră să farmece femeile încă de la naștere, aşa că Daphne crezuse că era deja imună.

Dar se părea că nu era adevărat. Pieptul o ardea, simțea un tremur în stomac iar genunchii i se muiaseră.

– Nigel, a murmurat, încercînd cu disperare să-și concentreze atenția departe de bărbatul fără nume din fața ei. A îngenuncheat și l-a scuturat destul de lare de umăr. Nigel, Nigel! Trebuie să te trezești!

– Daphne, a mormătit Nigel. Oh, Daphne! Străinul a tresărit.

– Daphne? A spus Daphne?

Ea s-a dat înapoi, iritată de întrebarea lui directă de privirea intensă din ochii lui.

– Da.

– Te numești Daphne?

Începea să se întrebe dacă nu cumva era idiot.

– Da.

El a gemut.

– Nu Daphne Bridgerton, sper.

– Chiar ea.

Simon s-a dat un pas înapoi. I se făcuse rău fizic, instantaneu, ca și cum creierul lui procesase în sfîrșit faptul că ea avea părul castaniu, bogat. Faimosul păr Bridgerton. Ca să nu mai spună de nasul Bridgerton, de pomeții Bridgerton, de... La naiba! Era *sora* lui Anthony! La naiba!

Între prieteni existau anumite reguli, promisiuni, iar cea mai importantă era *să nu rîvnești la sora prietenului tău*.

Stătea acolo, holbîndu-se la ea și arătînd probabil ca un idiot. Daphne și-a pus mîinile în solduri și l-a întrebat:

– Dar tu cine ești?

– Simon Basset, i-a răspuns.

– Ducele? a exclamat ea. El a dat din cap. Oh, Doamne!

Simon a văzut cu oroare cum pălise.

– Dumnezeule, femeie, sper că nu ai de gînd să leșini!

Ea a părut jignită:

– Bineînțeles că nu!

– Bine.

– Numai că...

– Ce anume? a întrebat suspicios Simon.

– Am fost avertizată în ceea ce te privește, i-a răspuns ea ridicînd din umeri.

Era deja prea mult.

– De către cine?

L-a privit de parcă ar fi fost cu adevărat un imbecil.

– De toată lumea.

– Asta, d-d... Era clar că începea să se bîlbîie, aşa că şi-a ținut respirația. Devenise maestru în autocontrol. Tot ce avea ea să vadă era un bărbat care încerca să-și țină în frîu furia. Draga mea domnișoară Bridgerton, a reluat el pe un ton stăpînit, îmi vine greu să cred aşa ceva.

Ea a ridicat din nou din umeri iar el a avut din nou senzația neplăcută că-i făcea placere să-l necăjească.

– Poți să crezi ce vrei, i-a răspuns. dar a scris şi în ziarul de azi.

– Ce?

– În *Whistledown*, i-a răspuns, de parcă asta explica totul.

– În Whistle-ce?

Daphne l-a privit o clipă și apoi şi-a amintit că el abia se întorsese la Londra.

– Oh, probabil că nu ştii despre existența lui, i-a spus încet, cu un zîmbet ironic. Ca să vezi!

Ducele a făcut un pas înapoi, ușor amenintător.

– Domnișoară Bridgerton, i-a spus înaintînd un pas, mă simt nevoit să te avertizez că sun dispus să fac orice ca să-ți smulg informații.

– Este un ziar de scandal, i-a răspuns ea. Astăi tot. E cam infantil, dar toată lumea îl citește.

El nu a spus nimic, ci doar a ridicat o sprînceană. Daphne a adăugat imediat:

– În ziarul de luni a apărut un articol despre revilea ta.

– Și ce scria? Privirea îi era de gheată. Exact?

– Nu foarte multe. A încercat să se dea cîțiva pași înapoi, dar s-a trezit cu spatele lipit de perete. Ducele părea extrem de furios, aşa că şi-a spus că ar fi fost mai bine să încerce să fugă și să-l lase acolo, cu Nigel. Cei doi se potriveau de minune. Erau nebuni, amîndoi!

– Domnișoară Bridgerton. În ton se ctea amintirea.

Daphne s-a hotărît să-l cruce. La urma urmei, venise de curînd în oraș și nu avusesese timp să se acomodeze cu lumea. Aşa scria și în *Whistledown*, de fapt.

– Nu trebuie să te superi, i-a spus Daphne, încercînd să adauge o notă de compasiune în glasul ei, fără să reușească însă. Scria doar că ești un crai, lucru pe care sunt sigură că nu-l vei nega, de vreme ce ștui că toți bărbații își doresc să fie numiți astfel.

A făcut o pauză, să-i dea posibilitatea să nege, să-i spună că se înșela. Dar el nu a făcut asta.

Daphne a continuat.

– Și apoi mama mea, pe care cred că ai cunoscut-o cîndva, înainte să fi plecat în lume, a confirmat totul.

– Chiar aşă?

Daphne a dat din cap.

– După care mi-a interzis să fiu văzută vreodată în compania ta.

– Adevărat? a mîrît el.

Ceva în tonul și în privirea lui a făcut-o să se simtă ciudat și s-a străduit din răsputeri să nu închidă ochii.

Refuza cu încăpăținare să-l lase să-și dea seama cît de tare o tulbura.

Simon i-a zîmbit:

– Să vedem dacă am înțeles bine. Mama ta ți-a spus că sănătatea omului rău și că nu trebuie să fii văzută în compania mea.

Confuză, ea a dat din cap.

– Și ce crezi că ar zice de următorul scenariu? A spus, făcînd o pauză pentru un efect dramatic.

Daphne a clipit.

– Poftim?

– Dacă nu-l punem pe Nigel la socoteală – a făcut un gest spre bărbatul inconștient căzut la podea – nimeni nu te-a văzut în compania mea. Și totuși... s-a oprit, amuzat de emoțiile care i se cîteau pe chip. Încerca să prelungească acest moment cît putea de mult.

– Și totuși?

S-a aplecat spre ea, reducînd distanța dintre ei la cîțiva centimetri.

– Și totuși, a spus încet, conștient de faptul că ea îi simtea răsuflarea pe obraz, sănătem aici, complet singuri.

– Cu excepția lui Nigel, a replicat ea.

Simon i-a aruncat bărbatului o privire fugară, după care s-a uitat din nou la domnișoara Bridgerton.

– Nu sănătatea îngrijorat în ceea ce-l privește, a optat el. Tu ești?

Simon a urmărit-o coborînd privirea spre Nigel. Era clar că cel pe care-l refuzase nu avea cum să o salveze, în caz că Simon îi facea vreun avans. Nu că ar fi făcut-o, bineînteleasă. La urma urmei, ea era sora mai mică a lui Anthony. Poate că trebuia să-și repete asta în gînd, din timp în timp, dar nu însemna că uita definitiv acest lucru.

Simon știa că venise vremea să renunțe la micul lui joc. Nu se gîndeau în nici un caz că ea avea să-i povestească lui Anthony cele întîmpilate. Era un lucru pe care prefera să-l țină pentru ea, la care să se gîndească cu îndreptățită furie și – îndrăznea el să speră – o umbră de emoție? Știa că era momentul să renunțe la micul lui flirt și să se ocupe de idiotul de pretendent al ei, dar nu s-a putut abține să facă un ultim comentariu. Poate că aşa își țugua ea buzele cînd era supărată. Poate că aşa le întredeschidea atunci cînd era şocată. Tot ce știa era că devenise complet neajutorat cînd se afla în fața ei.

Așa că s-a aplecat spre ea și a privit-o seducător cînd i-a spus:

– Cred că știi ce-ar spune mama ta.

A părut ușor descompănătă de atacul lui și a reușit să spună doar:

– Oh.

Simon a dat din cap și i-a atins bărbia cu vîrful degetelor.

– Ți-ar spune să te temi, rău de tot.

Au urmat cîteva clipe de liniște, după care Daphne a făcut ochii mari. A strîns din buze, ca și cum se abținea să spună ceva, după care umerii au început să i se miște în sus și-n jos și apoi...

A rîs. I-a rîs drept în față.

– Dumnezeule! a suspinat ea. Ce nostrim ai fost! Simon nu era deloc amuzat.

– Îmi pare rău, i-a spus ea printre hohote de rîs. Îmi pare rău, dar nu ar trebui să fii într-atât de melodramatic, zău aşa. Nu ţi se potrivește.

Simon a făcut o pauză, iritat că fata îi arăta o asemenea lipsă de respect. Existau avantaje în a fi considerat un bărbat autoritar și să impresionezi o fată tînără se număra printre ele.

– De fapt ţi se potrivește, trebuie să recunosc, a adăugat ea, continuînd să rîdă de el. Arăți destul de periculos. Și de frumos, bineînțeles. Cum el nu a scos nici un cuvînt, l-a întrebat, amuzată: asta a fost intenția ta, nu-i aşa?

Ei nu a spus nici acum nimic, aşa că a continuat:

– Bineînțeles că asta a fost. Și ar fi funcționat cu orice altă femeie, cu excepția mea.

Nu a putut rezista acestui comentariu.

– De ce cu excepția ta?

– Patru frați. A ridicat din umeri, ca și cum asta explica totul. Sînt imună la astfel de jocuri.

– Oh?

L-a bătut ușurel pe braț.

– Încercarea a fost remarcabilă, să știi. Și sînt cu adevărat flatată că m-ai ales tocmai pe mine ca să joci rolul ducelui libertin. I-a zîmbit larg, fără urmă de prefăcătorie.

Simon și-a frecat bărbia, gînditor, încercînd să nu renunțe la aparența amenințătoare.

– Ești o fetișcană enervantă, știi asta?

Ea i-a aruncat cel mai șmecheresc zîmbet:

– Majoritatea oamenilor mă consideră întruchiparea drăgălașeniei și amabilității.

– Majoritatea oamenilor sunt niște proști.

Daphne a înclinat capul, cîntărindu-i cuvintele. După care s-a uitat la Nigel și a oftat.

– Mă tem că trebuie să fiu de acord cu tine, ori cît ar durea asta.

Simon și-a ascuns un zîmbet.

– Te doare să fii de acord cu mine sau pentru că oamenii sunt proști?

– Ambele. A zîmbit din nou – un surîs larg, luminos, care l-a făcut să se simtă ciudat. Dar mai mult prima variantă.

Simon a rîs cu poftă, uimit chiar și el de sunetul care-i ajungea la ureche. Era genul de bărbat care zîmbea des, dar trecuse mult timp de cînd nu mai avusese o asemenea izbucnire de veselie.

– Draga mea domnișoară Bridgerton, a spus ștergîndu-și ochii, dacă tu ești întruchiparea drăgălașeniei și amabilității, înseamnă că lumea a devenit un loc foarte periculos.

– Cu siguranță, i-a răspuns ea. Asta este și părerea mamei.

– Nu-mi imaginez cum de nu mi-o amintesc pe mama ta, a murmurat Simon. Pare un personaj memorabil.

Daphne a ridicat o sprînceană:

– Nu ţi-o amintești?

Ei a clătinat din cap.

- Înseamnă că nu ai cunoscut-o.
- Seamănă cu tine?
- E o întrebare ciudată.
- Nu e chiar atât de ciudată, i-a răspuns Simon,

gîndindu-se că Daphne avea totuși dreptate. Era o întrebare ciudată, nu avea nici cea mai mică idee de ce o pusese. Dar pentru că tot o făcuse, a adăugat: la urma urmei, se spune că toți membrii familiei Bridgerton arată la fel.

Daphne s-a încruntat ușor, misterios – cel puțin aşa i s-a părut lui Simon:

– Așa este. Semănăm. Cu excepția mamei. E blondă cu ochi albaștri. Noi am moștenit părul tatălui nostru. Mi s-a spus, însă, că de la ea am zîmbetul.

Între ei s-a lăsat o tacere stînjenitoare. Daphne își muta greutatea de pe un picior pe altul, fără să steie ce să-i mai spună ducelui. Nigel a ales tocmai acel moment ca să dea semne că și-ar reveni:

– Daphne? a spus, clipind des, ca și cum avea privirea încețoșată. Daphne, tu ești?

– Dumnezeule, domnișoară Bridgerton, a exclamat ducele, cît de tare l-ai lovit?

– Suficient de tare ca să-l pun la pămînt, dar nu mai mult de-atît, jur! S-a încruntat. Poate că este beat.

– Oh, Daphne, a gemut Nigel.

Ducele a îngenunchiat lîngă el, dar s-a tras imediat înapoi, tușind.

– E beat? A întrebat Daphne.

Ducele s-a ridicat.

– Cred că a băut o sticlă întreagă de whisky ca să-și facă curaj și să te ceară.

– Cine ar fi crezut că este o treabă atât de înfrișătoare? a murmurat Daphne, gîndindu-se la toți bîrbatii care o considerau o bună prietenă și atât. Ce minunat!

Simon a privit-o de parcă s-ar fi temut că-și pierduse mintile, după care a şoptit:

– Nu am de gînd să-ți comentez spusele.

Daphne l-a ignorat:

– Respectăm planul?

Simon și-a pus mîinile în șolduri și a evaluat situația. Nigel încerca să se ridice în picioare, dar nu părea să reușească în viitorul apropiat, cel puțin aşa i se părea lui. Era însă suficient de lucid să facă zarvă și să le creeze probleme. Ceea ce și începea să facă.

– Oh, Daphne, te iubește atât de mult, Daffery! Nigel reușise să se ridice în genunchi și semăna cu un enoriaș în biserică. Te rog, mărită-te cu mine, Daphne. Trebuie să te măriți cu mine!

– Tine-ți gura, omule, s-a răstătit la el Simon, lăudându-l de guler. Începe să devină stînjenitor. S-a întors spre Daphne. Va trebui să-l scot afară chiar acum. Nu-l putem lăsa aici, pe hol. Va începe să geamă ca o vită bolnavă...

– Mie mi s-a părut că a început deja, a spus Daphne. Simon a zîmbit. Poate că Daphne Bridgerton era o fată de măritat, deci un dezastru pentru un bărbat în postura lui, dar era cu siguranță o parteneră de încredere.

Era, și-a dat seama într-unizar moment de claritate, genul de om pe care l-ar fi considerat prieten, dacă ar fi fost bărbat.

Dar de vreme ce era mai mult decât evident – și pentru ochii, dar și pentru trupul lui – că nu era bărbat, Simon a decis că era în interesul amânduoră să pună capăt acelei situații cât mai curând. Lăsând la o parte faptul că reputația lui Daphne ar fi avut de suferit dacă erau descoperiți, Simon nu era prea convins că avea să reușească să-și mai țină mîinile departe de ea prea mult timp.

Iar acesta era un sentiment îngrijorător. În special pentru un bărbat care punea mare preț pe autocontrol. Controlul însemna totul. Fără el nu și-ar fi putut înfrunta tatăl și n-ar fi terminat primul universitatea. Fără el nu...

Fără el, și-a spus cu tristețe, ar fi vorbit și acum ca un idiot.

– Îl scot eu de aici, i-a spus brusc. Tu întoarce-te în sala de bal.

Daphne s-a încruntat și a privit peste umăr la holul care dădea spre încăperea unde se ținea petrecerea.

– Ești sigur? Mai devreme mi-ai spus să aștept în bibliotecă.

– Asta era cînd aveam de gînd să-l las aici pînă aduc trăsura. Dar nu mai putem face asta acum, cînd s-a trezit.

Ea a dat din cap, semn că era de acord și l-a întrebat:

– Ești sigur că te descurci? Nigel este destul de solid.

– Eu săn și mai solid.

Daphne a înclinat capul. Ducele, deși subțire, avea o constituție puternică, umeri lați și coapse cu mușchii bine conturați. (Știa că nu se cădea să

observe asemenea lucruri, dar nu era vina ei că acum la modă erau pantalonii foarte strîmți, nu-i să?). În plus, avea un aer anume, ceva dintr-un animal de pradă, care sugera că-și controla strict puterea dar și emoțiile.

Daphne nu se îndoia că era în stare să-l ia pe sus pe Nigel.

– Foarte bine, a spus dînd din cap. Și îți mulțumesc. Este foarte drăguț din partea ta să mă ajută astfel.

– Sînt rareori drăguț, a murmurat el.

– Adevărat? a spus ea în șoaptă, zîmbindu-i. Ce cludat! Mie aşa mi s-a părut. Pe de altă parte, am aflat că bărbății...

– Pari expertă în bărbăți, a replicat el scurt, după care s-a aplecat să-l ridice pe Nigel.

Nigel a întins mîinile spre Daphne, repetîndu-i numele. Ea s-a dat un pas înapoi.

– Am patru frați. De la ei am aflat o mulțime de lucruri.

Nu avea de unde să afle dacă ducele intenționase să-i răspundă pentru că Nigel a ales tocmai acel moment ca să-și recapete energia – nu și echilibrul, însă – și să se elibereze din strînsoarea lui Simon. S-a aruncat peste Daphne, scoțînd sunete incoerente, de bețiv.

Dacă Daphne nu ar fi stat cu spatele la perete ar fi fost trîntită la pămînt. Dar aşa s-a dat cu capul de zid, cu un zgromot puternic, rămînînd cîteva clipe fără suflare.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat ducele, dezgustat. L-a trîntit pe Nigel cît-colo, după care s-a întors spre Daphne și a întrebat-o:

– Pot să-l lovesc?
 – Chiar te rog, i-a răspuns ea, încă respirind greu. Încercase să fie amabilă și generoasă cu pre-tendentul ei, dar era de ajuns.

Ducele a mormăit ceva care a sunat ca un „bine” și i-a tras un pumn în barbă lui Nigel.

Acesta a căzut la pămînt ca un bolovan.

Daphne l-a privit cu indiferență pe bărbatul căzut.

– De data asta nu cred să se trezească prea curînd.

Simon și-a scuturat pumnul.

– Nu.

Daphne a clipit și a ridicat privirea.

– Îți mulțumesc.

– A fost plăcerea mea, i-a spus uitîndu-se la Nigel.

– Ce vom face acum?

– Ne întoarcem la planul original, i-a răspuns scurt. Îl lăsăm aici iar tu vei aștepta în bibliotecă. Aș prefera să nu trebuiască să-l tîrăsc afară înainte ca trăsura să ne aștepte.

Daphne a încuvînțat cu o mișcare a capului.

– Ai nevoie de ajutor să-l îndrepti sau mă duc direct în bibliotecă?

Ducele a tăcut cîteva clipe. A înclinat capul, ca și cum ar fi analizat poziția lui Nigel:

– De fapt, un dram de ajutor ar fi binevenit.
 – Adevărat? a întrebat surprinsă Daphne. Eram convinsă că mă refuzi.

Ducele i-a aruncat o privire amuzată și superioară în același timp.

– De asta te-ai oferit?

– Nu, bineînțeles că nu, i-a răspuns Daphne, olonsată. Nu sînt înnorât de proastă încît să-mi ofer o ulvă ajutorul dacă nu am de gînd să-l dau. Voi am doar să remarc că bărbații, din experiența mea...

– Ai prea multă experiență, a șoptit în barbă ducele.

– Poftim?

– Îmi cer scuze, s-a corectat el. Crezi că ai prea multă experiență.

Daphne l-a privit cu ochi mari, întunecați.

– Nu este adevărat. Cine te crezi, la urma urmei?

– Nu m-am exprimat bine, a continuat ducele, ignorîndu-i expresia furioasă. Cred de fapt că eu cred că tu crezi că ai prea multă experiență.

– Tu... Tu... A fost tot ce a reușit Daphne să spună. Nu-și găsea cuvintele atunci cînd era furioasă.

Iar acum era cu adevărat furioasă.

Simon a ridicat din umeri, aparent neimpresionat de chipul ei mînios.

– Draga mea domnișoară Bridgerton...

– Dacă mai îmi spui aşa o singură dată, jur că șip.

– N-o vei face, i-a spus zîmbindu-i strengărește.

Ai atrage atenția întregii lumi și cred că-ți amintești că nu dorești să fii văzută cu mine.

– S-ar putea să risc, i-a răspuns Daphne printre dinți.

Simon și-a încrucișat brațele la piept și s-a sprijinit leneș de perete.

– Chiar aşa? Aș vrea s-o văd și pe-asta.

Daphne era gata-gata să ridice brațele în sus din cauza frustrării.

— Uită totul. Uită-mă și pe mine. Uită toată această seară. Eu plec.

S-a întors pe călcăie, dar înainte să facă un pas a auzit vocea ducelui:

— Parcă te oferisești să mă ajuți.

La naiba! O prinse se. S-a întors încet spre el.

— Păi da, a spus cu prefăcută răbdare. Aș fi de-a dreptul încîntată.

— Știi, i-a spus el cu inocență, nu trebuia să te oferi dacă nu voiai să...

— Îți-am spus că te ajut, l-a repezit ea.

Simon a zîmbit, doar pentru el. Era o țintă atât de ușoară!

— Uite ce vom face, i-a spus. Eu îl ridic în picioare și-i trec brațul drept peste umerii mei. Iar tu îl apuci din partea cealaltă.

Daphne a făcut ceea ce i se spuse se, mormăind ceva la adresa atitudinii lui autoritare. Dar nu s-a plîns. La urma-urmei, ducele de Hastings o ajuta să evite un scandal stînjenitor.

Dar dacă era descoperită într-o asemenea postură, ar fi fost și mai rău.

— Am o idee și mai bună, a spus. Hai să-l lăsăm aici, pur și simplu.

Ducele s-a întors brusc spre ea, de parcă ar fi vrut să o arunce într-un geam, de preferință închis.

— Credeam, a spus făcînd eforturi să-și păstreze calmul, că nu doreai să-l lași aici, pe jos.

— Asta a fost înainte să mă izbească de perete.

— Nu crezi că ai fi putut să-mi spui că te-ai răzgîndit înainte să-mi irosesc atîta energie ridicîndu-l?

Daphne a roșit. Ura cînd bărbații considerau femeile niște ființe capricioase, schimbătoare, și mai mult decît atît ura faptul că ea ilustra această imagine, chiar atunci.

— Foarte bine, a spus el și i-a dat pur și simplu drumul lui Nigel.

Greutatea acestuia aproape că a dărîmat-o și pe ea. A scos un sunet de uimire și s-a ferit.

— Acum putem pleca? a întrebat ducele, insuporabil de răbdător.

Ea a ezitat, privind în jos spre Nigel.

— Pare să stea destul de incomod, nu îți se pare? Simon o privea. Așa, pur și simplu.

— Te preocupă acum confortul lui? a întrebat-o într-un final.

Ea a dat din cap, cu nervozitate.

— Poate că ar trebui... Vreau să spun... Așteaptă o clipă.

A îngenuncheat și i-a întins picioarele lui Nigel, ca să stea complet întins pe spate.

— Nu consideram că merita o călătorie cu trăsura ta, i-a explicat în timp ce-i aranja haina, dar mi s-a părut o cruzime să-l las în poziția aceea. Gata, am terminat. S-a ridicat și a privit în sus, reușind să-l vadă doar o clipă pe duce, care se îndepărta deja, murmurînd în barbă ceva despre Daphne și despre femei în general.

Daphne nu a înțeles nimic din ce spunea. Dar poate că era mai bine aşa. Se îndoia că fusese un compliment.

CAPITOLUL 4

Zilele acestea, Londra este plină de mame ambițioase. Iar la balul dat săptămâna trecută de lady Worth, autoarea a văzut nu mai puțin de unsprezece burlaci hotărîți ascunzându-se pe la colțuri și chiar fugind cît îi țineau picioarele, cu ambițioasele mame pe urmele lor.

E dificil de spus care este cea mai rea din tre toate, dar autoarea este de părere că lupta dă între lady Bridgerton și doamna Featherington, cele două aflîndu-se aproape la egalitate, cu un ușor avans pentru cea de-a doua. Pentru că în timp ce acum pe piață se află trei domnișoare Featherington, lady Bridgerton nu trebuie să-și facă griji decît pentru una singură.

Este interesant de văzut ce se va întîmpla cînd celelalte fete Bridgerton, fiicele E, F și H vor împlini vîrsta măritișului....

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
28 aprilie 1813.*

Noaptea nu putea lua o turnură mai proastă, a hotărît Simon. Greu de crezut, dar scurta întîlnire cu Daphne Bridgerton devenise punctul ei culminant. Și descoperise cu oroare că tînjise – chiar și pentru scurt timp – după sora mai mică a celui mai bun prieten. Da, descoperise oripilat că încercările jalnice de seducător ale lui Nigel îi ofensaseră sensibilitățile de crai. Și da, Daphne îl exasperase în final, mai mult decît putea suporta orice om, pentru că nu se putuse hotărî dacă să-l trateze pe Nigel ca pe un infractor sau ca pe cel mai drag prieten. Dar nimic din toate astea nu se compara cu tortura la care avea să fie supus.

Planul lui intelligent – să se strecoare în sala de bal, să o salute în grabă pe lady Danbury și să plece imediat – se năruise. De-abia dacă făcuse doi pași în sala de bal că fusese recunoscut de un vechi prieten cu care făcuse Oxfordul și care, spre uimirea lui Simon, se căsătorise de curînd. Soția lui era o tînără fermecătoare, dar din nefericire avea mari aspirații sociale și convingerea că drumul ei spre fericire începea prin a face cunoștință cu noul duce. Iar Simon, deși se pretindea cinic, a descoporit că nu se îndura să o insulte pe soția unui vechi prieten.

Două ore mai tîrziu fusese prezentat tuturor feteilor nemăritate de la bal, fiecărei mame a fiecărei fete nemăritate și bineînțeles fiecărei surori mai mari a fiecărei fete nemăritate. Simon nu putea să se decidă care categorie era cea mai rea. Fetele nemăritate erau plăcătoare, mamele erau enervant de ambițioase iar surorile – ei, bine, surorile erau într-atât de insistente încît Simon a avut impresia că

nimerise într-un bordel. Șase îi făcuseră remarci extrem de sugestive, două îi strecuraseră biletele prin care îl invitau în budoarul lor iar una chiar îi pusese mîna pe picior.

Privind retrospectiv, Daphne Bridgerton arăta foarte bine, cu adevărat.

Că tot venise vorba de Daphne, unde naiba era? I se păruse că o zărise cu o oră în urmă, încunjurată de masivii și însăpăimîntătorii ei frați. (Simon nu-i găsea însăpăimîntători, dacă-i lua pe fiecare în parte, dar orice bărbat ar fi trebuit să fie pe puțin un imbecil ca să-i provoace în grup).

Dar de atunci Daphne părea să fi dispărut. Probabil că era *singura* fată de măritat care nu îi fusese prezentată oficial.

Simon nu-și făcea griji că ar mai fi putut să fie deranjată de Berbrooke, după ce-l lăsaseră pe hol. Îl dăduse un pumn zdravăn în barbă și probabil că nu avea să-și revină decât după cîteva minute. Sau chiar mai multe, dată fiind cantitatea de alcool pe care o înghițise. Și chiar dacă lui Daphne îi părea rău pentru neîndemînaticul ei peștor, nu era într-atît de proastă încît să rămînă cu el pe hol, pînă se trezea.

Simon s-a uitat spre colțul în care se adunaseră frații Bridgerton. Păreau să se distreze de minune. Fuseseră abordați de tot atîtea mame și fiice ca și Simon, dar păreau să se simtă în siguranță aşa, la grămadă. Simon observase că tinerele debutante petreceau cu ei mai puțin de jumătate din timpul pe care-l petrecuseră cu el.

A aruncat o privire iritată în direcția lor.

Anthony, care se sprijinea leneș de perete, i-a surprins privirea și a zîmbit ironic, ridicînd spre el paharul cu vin roșu. După care i-a făcut semn, înclinînd capul spre stînga lui Simon. Acesta s-a întors și a văzut o altă mamă, însotită de trei fete, toate îmbrăcate în rochii monstruos de încărcate, cu plisuri și volane și, bineînțeles, cu straturi-straturi de dantelă.

S-a gîndit la Daphne și la rochia ei simplă de culoarea salviei. Daphne, cu ochii ei sinceri, căprui, cu zîmbetul ei larg...

– Alteță! a exclamat femeia. Alteță!

Simon a clipit, încercînd să-și limpezească privirea. Familia acoperită de dantele reușise să-l încongoare cu atîta eficiență încît nici nu a mai apucat să arunce o privire în direcția lui Anthony.

– Alteță, a repetat mama, ce onoare să vă cunoaștem!

Simon a dat din cap cu răceală. Nu-și mai găsea cuvintele. Cele patru femei se apropiaseră într-atît de mult încît se temea că-l vor sufoca.

– Georgiana Huxley ne-a trimis încoaace, a insistat femeia. Mi-a spus că trebuie neapărat să vă fac cunoștință cu fetele mele.

Simon nu-și amintea cine era Georgiana Huxley, dar ar fi fost în stare să o strîngă de gît.

– În mod normal nu aş fi fost atît de îndrăzneață, a continuat femeia, dar dragul tău tată mi-a fost bun prieten.

Simon s-a încordat.

– Era cu adevărat un om minunat, a continuat ea, cu o voce care-i zgîria lui Simon timpanele. Atît

de hotărît să se achite de îndatoririle de duce. Trebuie să fi fost un tată minunat.

– N-am de unde să știu, i-a rețezat Simon cuvintele.

– Oh! Femeia a trebuit să-și dreagă gasul de cîteva ori înainte să reușească să spună: Înțeleg. Oh, Dumnezeule!

Simon nu a mai spus nimic, sperînd că atitudinea lui o va determina să plece. La naiba, unde era Anthony? Era suficient de rău să fie tratat de acele femei ca un armăsar bun de împerecheat, dar să trebuiască să stea și să asculte ce *bun* tată fusese bătrînul duce...

Simon nu mai putea suporta, pur și simplu.

– Alteță! Alteță!

Simon i-a aruncat o privire de gheăță femeii din fața lui, impunîndu-și să aibă răbdare. La urmări, probabil că îi complimentase tatăl doar pentru că crezuse că asta și-ar fi dorit el să audă.

– Voiam doar să vă amintesc, i-a mai spus ea, că ne-am cunoscut cu cîțiva ani în urmă, pe vremea când erați încă un Clyvedon.

– Da, a murmurat Simon, căutînd o fisură în baricadă pe unde ar fi putut să scape.

– Ele sănătatele mele, a continuat femeia, făcînd un gest spre cele trei tinere. Două erau destul de plăcute, dar cea de-a treia era îmbrăcată într-o rochie portocalie de copilărie care nu îi avantaja deloc tenul. Si nici nu părea să se distreze prea tare.

– Nu sănătate? a continuat femeia. Sănătatea și bucuria mea. Si atît de bine-crescute!

Simon avea ciudatul sentiment că ar fi auzit aceleași cuvinte dacă ar fi dorit să cumpere un cătel.

– Alteță, dați-mi voie să vi le prezint pe Prudence, Philipa și Penelope.

Cele trei au făcut cîte o reverență, fără să îndrăznească să-i caute privirea.

– Mai am încă o fată acasă, a continuat doamna Featherington. Are doar zece ani, aşa că nu o aduc la asemenea evenimente.

Simon nu-și putea imagina de ce simțea nevoia să-i dea toate aceste informații. Și-a păstrat tonul plăcăsît pe care-l exersase adesea, ca un mod de a nu-și arăta enervarea, și a spus:

– Iar dumneavoastră sănătăți...?

– Oh, vă rog să mă scuzați! Sănt doamna Featherington, bineînțeles. Soțul meu a murit cu trei ani în urmă, dar era un drag prieten al tatălui vostru. Vocea i s-a stins la sfîrșitul frazei, amintindu-și reacția lui Simon atunci cînd pomenise de tatăl lui.

Simon a înclinat scurt capul.

– Prudence cîntă desăvîrșit la pian, a reluat doamna Featherington, cu o veselie forțată.

Simon nu a putut să nu observe expresia îndurerată a fetei și s-a decis pe loc să nu participe niciodată la vreo serată muzicală în casa familiei Featherington.

– Iar draga mea Philipa este o maestră a acuarelei. Philipa a pălit.

– Și Penelope? Un diavol dinăuntrul lui îl îmboldeșe să întrebe.

Doamna Featherington a aruncat o privire panicată spre fiica ei cea mică. Aceasta părea profund nefericită. Penelope nu era prea atrăgătoare iar acest lucru ieșea și mai tare în evidență din cauza

rochiei pe care i-o aleseșe mama ei. Avea însă niște ochi foarte blâzni.

— Penelope? a repetat doamna Featherington, pe un ton pitișăiat. Penelope este... ei bine, Penelope este Penelope. Se forță să zîmbească, fără să reușească.

Penelope arăta gata să se ascundă sub covor. Simon a decis atunci că, dacă era obligat să danseze, o va alege pe ea.

— Doamnă Featherington, s-a auzit vocea ascuțită, imperioasă a lady-ei Danbury. Îl necăjești cumva pe duce?

Simon ar fi vrut să-i răspundă afirmativ, dar amintindu-și figura tristă a lui Penelope a spus în șoaptă:

— Bineînțeles că nu.

Lady Danbury și-a arcuit o sprînceană și și-a apropiat capul de al lui.

— Mincinosule.

S-a întors din nou spre doamna Featherington, care se înverzise. Doamna Featherington nu a scos nici un cuvînt. Și nici lady Danbury. Într-un final, doamna Featherington a murmurat ceva cum că trebuia să-și salute verișoara și s-a îndepărtat grăbită, luîndu-și cu ea cele trei fete.

Simon a încrucișat brațele la piept, dar nu a putut să-și ascundă amuzamentul.

— Ai făcut tare bine.

— Bah. N-are pic de creier și nici fetele ei nu au, cu excepția, poate, a celei mici și urîte. Lady Danbury a clătinat din cap: măcar dacă ar îmbrăca-o în altă culoare...

Simon s-a luptat să-și înăbușe un hohot de rîs dar nu a reușit.

— Niciodată nu reușești să-ți vezi numai de treburile tale, nu-i aşa?

— Niciodată. Care ar mai fi farmecul? I-a zîmbit. Simon și-a dat seama că nu ar fi vrut să facă asta, dar totuși a zîmbit. În ceea ce te privește, a continuat ea, ești un musafir absolut monstruos. Credeam că ai suficiente bune maniere încît să-ți saluți gazda pînă acum.

— Erai mereu încunjurată de admiratori, aşa că nu am îndrăznit să mă apropii.

— Câtă lipsă de sinceritate!

Simon nu a spus nimic pentru că nu știa cum să-l interpreteze cuvintele. Bănuise dintotdeauna că ea îi cunoștea secretul, dar nu fusese niciodată sigur de asta.

— Se apropie prietenul tău, Bridgerton.

Simon i-a urmărit privirea. Anthony venea spre ei și în următoarea secundă lady Danbury l-a numit laș.

Anthony a clipit nedumerit:

— Poftim?

— Ai fi putut să vii mai devreme să-ți salvezi prietenul din ghearele cvartetului Featherington.

— Dar mă distra atât să-l văd nefericit!

— Hmm. Fără vreun alt cuvînt – sau încruntare – ea s-a îndepărtat.

— Ce ciudată e bătrîna! a spus Anthony. Nu m-ar mira să fie chiar ea blestemata aia de doamnă Whistledown.

— Cea cu ziarul de scandal? Anthony a dat din cap și l-a condus pe Simon pe după un ghiveci imens după care îi așteptau frații lui. În timp ce mergeau, Anthony i-a spus cu un zîmbet ironic: am

văzut că ai stat de vorbă cu o mulțime de domnișoare cumsecade. Simon a murmurat ceva obscen în barbă.

Anthony a izbucnit în rîs:

- Nu poți să spui că nu te-am avertizat, nu-i aşa?
- Următorul pas va fi să mă forțezi să recunosc că ai întotdeauna dreptate, dar nu te obosi să faci.
- Pentru acest comentariu îți voi prezenta personal cîteva debutante.
- Dacă faci asta – l-a avertizat Simon – vei avea parte de o moarte foarte dureroasă.

Anthony a zîmbit:

- Săbii sau pistoale?
- Otravă. Cu siguranță otravă.
- Au! Anthony s-a oprit în fața celorlalți doi frați Bridgerton, amîndoi avînd aceeași culoare de păr, aceeași înălțime și osatură. Simon a observat că unul din ei avea ochii verzi iar celălalt căprui, ca și lui Anthony, dar în lumina slabă a serii cei trei erau practic identici.

– Îți-amintești pe frații mei? a întrebat politicos Anthony. Benedict și Colin. Pe Benedict îți-amintești cu siguranță de la Eton. El s-a ținut după noi peste tot în primele trei luni petrecute acolo.

– Nu e adevărat! a exclamat Benedict rîzind.
– Pe Colin nu știi dacă l-am cunoscut, a continuat Anthony. Era probabil prea tînăr ca drumurile voastre să se fi încrucișat.

– Mă bucur să te cunosc, i-a spus jovial Colin. Simon i-a surprins luminița jucăușă din priviri și i-a zîmbit la rîndul lui.

– Anthony ne-a spus atîtea lucruri insultătoare despre tine, a continuat Colin, încît săn sigur că vom deveni buni prieteni.

Anthony a dat ochii peste cap.

– Sân sigur că acum înțelegi de ce mama e convinsă că Colin o va aduce în pragul nebuniei, mai devreme decât noi ceilalți.

Colin a adăugat:

– Să mă mîndresc cu asta, de fapt.
– Din fericire, mama a stat departe un timp de Colin, a continuat Anthony. El tocmai ce s-a întors dintr-un mare tur al continentului.

– Chiar astă-seară, a spus Colin, zîmbind că un băiețandru. Avea un aer nonșalant, de puștan. Simon și-a spus că nu putea fi cu mult mai mare ca Daphne.

– Să eu m-am întors de curînd dintr-o călătorie, a spus Simon.

– Da, numai că tu ai traversat globul, din cîte am auzit. Aș vrea să-mi povestești cîndva, a spus Colin.

Simon a dat din cap, politicos.

– Cu plăcere.

– Ai cunoscut-o pe Daphne? l-a întrebat Benedict. Este singura din familie care nu pare să fie pe-aici.

Simon se gîndeau ce-ar fi fost mai bine să răspundă cînd Colin a spus, pufnind din nas:

– Oh, este aici. E nefericită, dar e chiar în fața mea.

Simon i-a urmărit privirea de cealaltă parte a sălii de bal, acolo unde se afla Daphne, lîngă cea care era probabil mama ei și arătînd profund nefericită, aşa cum spusese și fratele ei.

Abia atunci și-a dat seama: Daphne era una dintre acele tinere nemăritate expusă ca într-o vitrină

de mama ei. Părea mult prea sensibilă și directă ca să fie asta, dar făcea cu siguranță ceea ce trebuia. Nu avea mai mult de douăzeci de ani și o chema tot Bridgerton, aşa că era sigur nemăritată. Părea la fel de întristată de această experiență ca și Simon. Cumva, asta l-a făcut să se simtă mult mai bine.

— Unul dintre noi ar trebui să meargă să o salveze, a spus Benedict.

— Nuuu, a rîs Colin. Mama l-a „arestat” pe Macclesfield doar de zece minute.

— Macclesfield? a întrebat Simon.

— Conte, i-a răspuns Benedict.

— Fiul lui Castleford.

— De zece minute? a întrebat Anthony. Bietul Macclesfield! Simon i-a aruncat o privire curioasă. Nu că Daphne ar fi greu de suportat, dar cînd mama își pune în minte să...

— Să abordeze un domn, l-a ajutat Benedict, fiind răsplătit cu o mișcare a capului de fratele lui.

— Poate fi...

— De neoprit, a spus Colin.

Anthony a zîmbit slab.

— Da. Exact.

Simon privea trioul despre care se discuta. Era adevărat că Daphne arăta profund nefericită și că Macclesfield cerceta din priviri încăperea, căutînd o scăpare, dar lady Bridgerton avea în ochi o strălucire plină de ambiție. Lui Simon i-a părut rău de tînărul conte.

— Ar trebui să o salvăm pe Daphne, a spus Anthony.

— Chiar aşa, a adăugat Benedict.

— Și pe Macclesfield, a spus Anthony.

— Cu siguranță, a adăugat Benedict.

Dar Simon vedea prea bine că niciunul nu se grăbea să-i sară în ajutor.

— Doar vorba e de noi, aşa-i? a rîs Colin.

— Nu te văd nici pe tine alergînd să o salvezi, a răpostat Anthony.

— Nu, la naiba! Dar eu nu am spus că ar trebui să o facem. *Tu*, pe de altă parte...

— Ce naiba se întîmplă aici? a întrebat într-un tîrziu Simon.

Cei trei frați Bridgerton s-au uitat la el cu priviri vinovate.

— *Ar trebui* să o salvăm pe Daff, a spus Benedict.

— Chiar aşa, a adăugat Anthony.

— Ceea ce omit frații mei să-ți spună, a conchis Colin, este că sunt absolut îngroziți de mama.

— Este adevărat, a recunoscut Anthony ridicînd neputincios din umeri.

Benedict a dat din cap.

— Eu recunosc deschis.

Simon nu mai văzuse ceva atîț de caraghios. Era vorba de frații Bridgerton, ce naiba! Înalți, atlatici, de care erau îndrăgostite toate domnișoarele din Londra, și totuși însăprimîntați de o femeie firavă.

Era mama lor, într-adevăr. Simon trebuia să le acorde circumstanțe atenuante.

— Dacă o salvez pe Daff, i-a explicat Anthony, mama mă va prinde în gheare și m-am nenorocit.

Simon s-a încercat de rîs, imaginîndu-și-l pe Anthony dus de mînă de mama lui, de la o fată nemăritată la alta, la nesfîrșit.

— Acum înțelegi de ce evit eu asemenea serate? a spus cu tristețe Anthony. Sînt atacat din două

părți. Dacă debutantele și mamele lor nu dau de mine, mama se va asigura că le găsesc eu.

— Stați aşa! a exclamat Benedict. Ce-ar fi să o salvezi tu, Hastings?

Simon i-a aruncat o privire lui lady Bridgerton, care îl apucase cu hotărîre de braț pe Macclesfield, și a decis că preferă să fie considerat un mare laș.

— Mi se pare total nepotrivit, de vreme ce nu am fost prezentat oficial, a improvizat el.

— Nu cred să fie, i-a răspuns Anthony. La urma urmei, ești duce.

— Așa, și?

— Și? a repetat Anthony ca un ecou. Mama e în stare să ierte orice dacă Daphne reușește să atragă atenția unui duce.

— Uitați ce este, a răspuns Simon cu aplomb, nu sînt un miel pe care să-l sacrificăți pe altarul mamei voastre.

— Ai petrecut destul timp în Africa, nu-i aşa? I-a împuns Colin.

Simon l-a ignorat.

— Și în plus, sora voastră mi-a spus...

Toți cei trei frați au întors capetele în direcția lui. Simon a înțeles imediat că o dăduse în bară. Rău de tot.

— Ai făcut cunoștință cu Daphne? a întrebat Anthony cu o voce mult prea politicoasă pentru liniștea lui Simon.

Înainte ca Simon să apuce să răspundă, Benedict s-a aplecat periculos de aproape de el și i-a spus:

— De ce nu ne-ai pomenit de asta pînă acum?

— Da, a spus și Colin, devenind serios pentru prima oară în seara aceea. De ce?

Simon se uita de la un frate la altul, înțelegînd de ce Daphne rămăsesese încă nemăritată. Cei trei erau în stare să-l sperie chiar și pe cel mai hotărît – sau mai idiot – dintre pretendenți.

Așa se explica probabil Nigel Berbrooke.

— De fapt, a spus Simon, am dat peste ea în hol în timp ce mă pregăteam să intru în sala de bal. Mi-a fost – a făcut un semn spre frații Bridgerton – foarte clar că face parte din familia voastră, așa că m-am prezentat.

Anthony s-a întors spre Benedict.

— Probabil că s-a întîmplat atunci când a fugit de Berbrooke.

Benedict s-a întors spre Colin.

— Ce s-a întîmplat cu Berbrooke? Știi?

Colin a ridicat din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee. Probabil a plecat să-și oblojească inima frîntă.

Sau capul spart, și-a spus Simon.

— Ei biné, asta explică totul, sînt sigur, a spus Anthony pierzîndu-și expresia de frate protector și începînd să semene din nou cu prietenul lui cel libertin.

— Dar eu tot nu înțeleg de ce nu ne-ai pomenit nimic de asta, a spus Benedict, suspicios.

— Pentru că nu am avut ocazia, a ripostat Simon, gata să-și ridice brațele în aer de exasperare. În caz că nu ai remarcat, Anthony, ai un număr impresionant de frați și e nevoie de o grămadă de timp să faci cunoștință cu toți.

— Doar doi din noi sîntem prezenți aici, a punctat Colin.

– Eu plec acasă, i-a anunțat Simon. Ați înnebutit cu toții.

Benedict, care părea cel mai protector dintre ei, a zîmbit.

– Nu ai nici o soră, nu-i aşa?

– Nu, slavă Domnului!

– Cînd vei avea o fiică vei înțelege.

Simon era aproape sigur că nu va avea niciodată, dar și-a ținut gura.

– Este o adevărată încercare, a spus și Anthony.

– Deși Daff e mai bună decît majoritatea, a completat Benedict, nu are prea mulți pretendenți.

Simon nu-și putea imagina de ce.

– Nu prea înțeleg de ce, a mormăit Anthony. Mi se pare o fată chiar drăguță.

Simon a hotărît că nu era tocmai momentul să le povestească cum fusese pe punctul să o lipească cu spatele de perete și să o sărute frenetic. Iar dacă nu ar fi descoperit la timp că era o Bridgerton, ar fi făcut întocmai așa.

– Daff e cea mai bună, a conchis Benedict. Colin a dat din cap.

– O fată pe cinste. De toată isprava.

A urmat o pauză stîngace, după care Simon a spus:

– Ei, de ispravă sau nu, nu am de gînd să merg pînă acolo și să o salvez, pentru că mi-a spus chiar ea că mama voastră i-a interzis să fie văzută în prezența mea.

– Mama a spus asta? a întrebat Colin. Trebuie să ai o reputație pe cinste!

– Mare parte din ea nemeritată, a șoptit în barbă Simon, fără să-și dea seama de ce se apără întratît.

Anthony i-a dat un pumn prietenesc în spate, împingîndu-l.

– Sînt sigur că mama se va răzgîndi, cu puțină încurajare. Să mergem.

Simon nu a avut de ales. Trebuia să se îndrepte spre Daphne. Altfel ar fi trebuit să facă o scenă, iar el nu se descurca prea bine într-o astfel de postură. Iar dacă ar fi fost în locul lui Anthony probabil că ar fi procedat exact la fel.

Iar după o seară petrecută în compania surorilor Featherington și a altora ca ele, Daphne nu i se părea deloc o alternativă tocmai rea.

– Mamă! a strigat Anthony, jovial, în timp ce se apropiau. Nu te-am văzut întreaga seară!

Simon a observat cum ochii doamnei Bridgerton s-au luminat cînd și-a văzut fiul. Mamă ambicioasă sau nu, era evident că lady Bridgerton își iubea copiii.

– Anthony! i-a răspuns ea. Cît mă bucur să te văd! Daphne și cu mine stăteam puțin de vorbă cu lordul Macclesfield.

Anthony i-a aruncat lui Macclesfield o privire înțelegătoare.

– Da, văd.

Simon i-a surprins privirea lui Daphne și a dat ușor din cap. Ea i-a răspuns la fel.

– El cine este? a întrebat lady Bridgerton, ridicînd privirea spre chipul lui Simon.

– Noul duce de Hastings, i-a răspuns Anthony. Sînt sigur că și-l amintești de pe vremea cînd studiam la Eton și Oxford.

– Bineînțeles, i-a răspuns lady Bridgerton, politicoasă.

Macclesfield, care tăcuse pînă atunci, a profitat de ocazie și a spus repede:

– Cred că l-am văzut pe tatăl meu.

Anthony l-a privit amuzat, atotcunoscător.

– Te rog, du-te.

Ceea ce tînărul conte a și făcut, grăbit.

– Credeam că-și detestă tatăl, a spus lady Bridgerton, surprinsă.

– Chiar îl detestă, i-a răspuns sec Daphne.

Simon și-a înăbușit un zîmbet. Daphne a ridicat din sprîncene, provocîndu-l să mai spună ceva.

– Oricum, avea o reputație teribilă, a spus lady Bridgerton.

– Lucru care se aplică și altora, se pare, a șoptit Simon.

Daphne a făcut ochii mari iar de data aceasta Simon a fost cel care a ridicat din sprîncene, provocînd-o pe ea să spună ceva.

Ceea ce ea nu a făcut, bineînțeles, dar mama ei i-a aruncat o privire atentă, de parcă încerca să se hotărască dacă titlul nou căpătat compensa proasta lui reputație.

– Nu cred că am avut privilegiul să ne cunoaștem înainte de a părăsi țara, lady Bridgerton, a spus Simon. Dar mă bucur că o putem face acum.

– Și eu. A făcut un semn spre Daphne. Ea este fiica mea, Daphne.

Simon i-a luat mâna înmănușată și i-a sărutat-o politicos.

Sînt încîntat să te cunosc oficial, domnișoară Bridgerton.

– Oficial? a întrebat lady Bridgerton. Daphne a deschis gura să-i răspundă dar Simon a intervenit înainte ca ea să spună ceva.

– I-am povestit deja fratelui tău despre scurta noastră întîlnire de mai devreme.

Lady Bridgerton a întors imediat capul spre Daphne.

– I-ai fost prezentată ducelui mai devreme? De ce nu mi-ai spus nimic?

Daphne a zîmbit ușor forțat.

– Am fost ocupate cu contele. Iar înainte de el cu lordul Westborough. Iar înainte de el cu...

– Este suficient, am înțeles ce vrei să spui, Daphne, i-a răspuns lady Bridgerton.

Simon s-a întrebat dacă ar fi fost cumplit de nepoliticos să izbucnească în rîs.

Lady Bridgerton s-a întors spre el, afișînd cel mai larg zîmbet al ei – și astfel Simon a aflat de la cine moștenise Daphne zîmbetul. Și a înțeles imediat că lady Bridgerton hotărîse pe loc că proasta lui reputație putea fi trecută ușor cu vederea.

O luminăstrăie i-a apărut în ochi, în timp ce și plimba privirea de la Daphne la Simon.

Apoi a zîmbit din nou.

Simon s-a luptat cu dorința de a fugi cât mai departe.

Anthony s-a aplecat spre el și i-a șoptit la ureche: – Îmi pare atât de rău.

Simon i-a spus printre dinți:

– S-ar putea să fiu nevoit să te omor.
Privirea lui Daphne, de gheăță, l-a făcut să înțeleagă că-i auzise pe amândoi și că nu era deloc amuzată.

Numai lady Bridgerton nu observase nimic, fiind probabil preocupată de imaginile care înfățișau o nuntă grandioasă.

Brusc, a făcut ochii mici, concentrîndu-se la ceva aflat în spatele celor doi bărbați. Părea atât de supărată, că Simon, Anthony și Daphne și-au întors capetele să vadă ce era.

Doamna Featherington se aprobia hotărîtă în direcția lor, urmată de Prudence și Philipa. Simon și-a dat seama că Penelope nu era cu ele.

Timpurile desperate cer măsuri desperate, și-a spus Simon.

– Domnișoară Bridgerton, a zis, vrei să dansezi?

CAPITOLUL 5

Ați fost la balul dat aseară de lady Danbury? Dacă nu ați fost, rușine să vă fie! Ați ratat cea mai mare lovitură a sezonului. Tuturor invitațiilor și mai ales autoarei i-a fost foarte clar că domnișoara Daphne Bridgerton i-a atras atenția ducelui de Hastings, recent revenit în Anglia.

Vă imaginați ușurarea pe care o simte lady Bridgerton! Ce rușinos ar fi dacă Daphne ar rămîne nemăritată și după acest sezon! Și cînd te gîndești că lady Bridgerton mai are trei fete de măritat! Of! Ce oroare!

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
30 aprilie 1813*

Daphne nu avea cum să-l refuze. Mai întîi, pentru că mama o fixase cu acea privire de *Sînt-mamata-și-să-nu-îndrăznești-să-nu-mă-asculți*.

În al doilea rînd, pentru că ducele nu-i spuse se lui Anthony întreaga poveste – asta era foarte clar.

Iar dacă refuza să danseze cu el dădea naștere la tot soiul de speculații.

În al treilea rînd, Daphne nu se prea dădea în vînt după conversațiile cu familia Featherington, ceea ce avea să se întîmple cu siguranță, dacă nu se grăbea spre ringul de dans.

În final, chiar și dorea să danseze cu ducele. Puțin, puțin de tot.

Bineînțeles că, arrogant cum era, nici nu-i dăduse șansa să accepte. Înainte ca ea să apuce să rostească un „aș fi încîntată”, sau măcar un simplu „da”, el o condusese deja în mijlocul încăperii.

Orchestra încă mai scotea acele sunete îngrozitoare, acordîndu-și instrumentele, aşa că au fost obligați să mai aștepte puțin.

— Slavă Domnului că nu m-ai refuzat, i-a spus ducele, ușurat.

— Nici nu am avut ocazia.

I-a zîmbit ironic.

— Și nici nu mi-ai dat ocazia să accept, dacă-ți amintești.

El a ridicat o sprînceană.

— Astă înseamnă că trebuie să te invit din nou?

— Nu, bineînțeles că nu, i-a răspuns ea dînd ochii peste cap. Ar fi fost o copilărie din partea mea, nu crezi? Și am fi creat o scenă pe care nici unul dintre noi nu și-o dorea.

El a dat din cap, privind-o atent, ca și cum îi analizase într-o clipă personalitatea și decisese că era acceptabilă. Lui Daphne situația i s-a părut de-a dreptul enervantă.

Chiar atunci orchestra a terminat cu „încălzirea” și s-au auzit primele note ale unui vals.

Simon a oftat.

— Domnișoarele încă mai au nevoie de permisiune ca să danseze vals?

Daphne a zîmbit văzîndu-l cît era de stînjenit.

— Cît timp ai lipsit din țară?

— Cinci ani. Mai este valabilă regula sau nu?

— Da.

— Și tu ai obținut-o? Se întristase la gîndul că planul lui de evadare se năruia.

— Bineînțeles.

A luat-o în brațe și s-au aliniat lîngă ceilalți dansatori.

— E bine.

Făcuseră deja un tur complet al încăperii cînd Daphne l-a întrebat:

— Cît din întîlnirea noastră le-ai povestit fraților mei? Te-am văzut stînd de vorbă cu ei, să știi.

Simon s-a mulțumit să-i zîmbească.

— De ce rîzi? I-a întrebat suspicioasă.

— Mă minunam cît poti fi de reținută.

— Poftim?

El a ridicat ușor din umeri și a înclinat capul spre dreapta.

— Cred că ești una dintre cele mai răbdătoare femei din cîte am cunoscut, i-a spus el. Nu mi-aș fi imaginat asta, și totuși au trecut de-a dreptul trei minute și jumătate pînă să mă întrebi ce am vorbit cu frații tăi.

Daphne s-a străduit să nu roșească. Adevărul era că ducele fiind un dansator desăvîrșit, îi făcea într-atât de multă placere să valseze cu el că nu se mai gîndise la altceva.

– Dar dacă tot ai întrebat, a reluat el, scutind-o să mai facă vreun comentariu, să știi că le-am spus doar că m-am întîlnit cu tine pe hol și că te-am recunoscut imediat ca fiind o Bridgerton, după culoarea părului. Aşa că m-am prezentat singur.

– Ti se pare că te-au crezut?

– Da, i-a răspuns el încet. Cred că da.

– Nu că am avea ceva de ascuns, a adăugat ea grăbită.

– Bineînțeles că nu.

– Dacă în piesa aceasta este un personaj rău, acesta este Nigel.

– Bineînțeles.

Ea și-a mușcat buza.

– Crezi că mai este pe aici?

– N-am nici cea mai mică intenție să aflu!

A urmat un moment de tăcere stînjitor, după care Daphne a spus:

– A trecut ceva timp de când nu ai mai fost la un bal londonez, nu-i aşa? Cu excepția miciei noastre aventuri, te-ai simțit bine în seara asta?

Simon i-a răspuns negativ, fără echivoc.

– Adevărat? a spus Daphne, arcuind sprîncenele, curioasă. Asta chiar mi se pare interesant.

– Găsești că agonia mea este interesantă? Să-mi amintești să nu mă bazez pe tine dacă mă îmbolnăvesc vreodată.

– Oh, te rog, a pufnit ea. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău!

– Ba da.

– N-avea cum să fie mai nereușită ca seara *mea*.

– Arătaî într-adevăr foarte nefericită în compania lui Macclesfield și a mamei tale, a recunoscut Simon.

– Cît de drăguț ești să subliniezi asta! a murmurat ea.

– Dar eu continuî să cred că seara mea a fost mai neplăcută.

Daphne a rîs, iar sunetul cristalin i-a încălzit sufletul.

– Ce pereche tristă suntem! a spus ea. Sînt sigură că am putea găsi un alt subiect de conversație în afara celui despre cît de teribilă a fost seara aceasta. Simon nu a spus nimic.

Nici Daphne nu a mai spus nimic.

– Ei bine, se pare că nu-mi vine altceva în minte.

Daphne a rîs iar, iar Simon s-a trezit din nou vrăjit de zîmbetul ei.

– Mă predau, a oftat ea. Ce anume a făcut ca seara ta să devină atât de îngrozitoare?

– Ce sau cine?

– Cine? a repetat ea, înclinînd ușor capul și privindu-l atent. Devine din ce în ce mai interesant.

– Nu-mi vin în minte toate adjectivele care ar putea să îi descrie pe cei și pe cele pe care i-am cunoscut în seara aceasta, dar „interesant” nu se află cu siguranță printre ele.

– Haide, nu fii grosolan. Te-am văzut discutînd cu frații mei, la urma urmei.

Ei a dat galant din cap și și-a sporit strînsarea în jurul taliei ei.

– Scuzele mele. Membrii familiei Bridgerton sună, bineînțeles, excluși.

– Suntem cu totii ușurați, fii sigur.

Simon a zîmbit.

– Eu trăiesc doar ca să-i fac fericiți pe Bridgerton.

– Ei bine, asta este o declarație care se va întoarce împotriva ta și te va bîntui, a rîs ea. Serios acum, ce anume te-a întristat într-atât? Dacă seara ta a decurs tot mai rău după întîmplarea cu Nigel, ești demn de compătimit, într-adevăr.

– Cum să-ți spun, a început el, fără să te jignesc?

– Haide, spune. Promit să nu fiu ofensată. Simon a zîmbit ironic.

– Vor fi niște cuvinte care te vor bîntui pe tine, de data asta.

Ea a roșit ușor. Culoarea abia dacă se observa în lumina lumiñărilor, dar Simon o privea cu mare atenție. Ea nu a spus însă nimic, așa că el a adăugat:

– Foarte bine. Dacă chiar vrei să știi, am fost prezentat absolut tuturor fetelor de măritat din această sală.

Ea a scos un sunet ciudat. Simon era convins că rîdea de el, pe înfundate.

– În același timp, am făcut cunoștință cu mamele lor.

Ea a gîlgîit. A gîlgîit cu adevărat.

– Foarte urît, a mustrat-o el. Rîzi de partenerul tău de dans?

– Îmi pare rău, a spus ea strîngînd din buze ca să nu mai zîmbească.

– Ba nu-ți pare.

– Așa este, a recunoscut ea. Nu-mi pare rău. Dar numai pentru că am suferit și eu aceeași turură, timp de doi ani. Mi-a greu să compătimesc pe cineva după doar o seară.

– De ce nu ai găsit pe cineva cu care să te sătorești, ca să pui capăt acestui chin?

Ea l-a privit intens:

– Mă ceri?

El a pălit.

– Așa credeam și eu. A oftat. Pentru numele lui Dumnezeu, respiră, Alteță. Glumeam.

Simon ar fi vrut să facă o remarcă seacă, tăioasă, dar adevărul era că se sperașe atât de tare că nu putea scoate nici un cuvînt.

– Ca să răspund la întrebare, a continuat ea, o doamnă trebuie să-și cîntărească bine opțiunile. Ar fi Nigel, dar cred că sănsem amîndoi de acord că nu este un candidat de luat în seamă.

Simon a clătinat din cap.

– Ceva mai devreme, anul acesta a fost lordul Chalmers.

– Chalmers? S-a încruntat. Nu cumva este...

– Trecut de șaizeci de ani? Ba da. Și cum îmi doresc ca într-o zi să am copii, mi s-a părut...

– Unii bărbați pot deveni tați și la vîrste înaintate, a spus Simon.

– Nu este un risc pe care să mi-l asum, i-a răspuns ea. Și apoi... S-a înfiorat, dezgustată. Nu țineam să am copii *tocmai cu el*.

Spre marea lui mirare, Simon s-a trezit imaginîndu-și-o pe Daphne în pat, împreună cu bătrînul Chalmers. Era o imagine dezgustătoare, care l-a înfuriat. Nu-și dădea seama prea bine pe cine se mîniase, poate pe el, pentru că-și imaginase așa ceva, dar...

– Înainte de lordul Chalmers, a continuat Daphne, întrerupîndu-i gîndurile neplăcute, au mai fost doi, la fel de respingători.

Simon a privit-o gînditor.

– Chiar vrei să te măriji?

– Bineînțeles. Se vedea că era surprinsă. Nu asta vrea toată lumea?

– Eu nu.

Ea i-a zîmbit condescendent.

– Așa crezi. Toți bărbații cred că nu vor. Dar o vei face.

– Nu, i-a răspuns el cu emfază. Eu nu mă voi căsători niciodată.

Daphne a făcut ochii mari. Ceva în tonul ducelui îi spunea că el credea cu adevărat ceea ce spunea.

– Cum rămîne cu titlul tău?

Simon a ridicat din umeri.

– Ce-i cu el?

– Dacă nu te căsătorești și nu produci un moștenitor, titlul tău se va stinge. Sau va ajunge la vreun vîr nesuferit.

El a arcuit o sprînceană, amuzat:

– De unde știi tu că verii mei sunt nesuferiți?

– Toți verii care așteaptă să-ți moștenească titlul sunt niște nesuferiți. A înclinat capul, tachinîndu-l. Sau cel puțin aşa spun cei care sunt pentru moment în posesia titlului.

– Iar această informație se adaugă cunoștințelor tale vaste în ceea ce-i privește pe bărbați? a ne căjit-o el.

Ea i-a aruncat o privire superioară.

– Bineînțeles.

Simon a tăcut cîteva clipe, după care a întrebat-o:

– Și merită?

Ea a părut descumpănită de brusca schimbare de subiect.

– Ce anume să merite?

I-a dat drumul mîinii numai cât să facă un gest spre cei care îi înconjurau:

– Asta. Parada asta nesfîrșită de petreceri. Mama ta, păzindu-te pas cu pas.

Daphne a chicotit, surprinsă.

– Mă îndoiesc că ți-ar aprecia cuvintele. A tăcut un moment, privind în depărtare, apoi a continuat: da, cred că merită. Trebuie să merite.

Și-a îndreptat din nou atenția spre el și i-a privit în ochi, cu sinceritate.

– Vreau un soț. Vreau o familie. Nu e chiar o problemă, dacă stai să te gîndești. Provin dintr-o familie mare. Nici n-ăș ști cum să trăiesc altfel.

Simon i-a surprins privirea, fixînd-o cu ochi înzători. În minte îi răsună un clopoțel care-l avertiza. O dorea. O dorea atât de mult, dar nu ar fi putut nici măcar să o atingă, vreodată. Pentru că asta ar îi însemnat să-i spulbere visele, iar el nu putea să facă aşa ceva, oricît de ticălos ar fi fost. Nu și-ar fi întărit asta niciodată.

El nu se va căsători, nu va avea copii, iar ea își dorea tocmai asta de la viață.

Îl făcea plăcere compania ei, nu putea nega asta. Dar trebuia să o lase neprihănîtă unui alt bărbat.

– Alteță? a întrebat ea încet. El a clisipit. Văzîndu-l, Daphne a zîmbit și i-a spus: ai căzut pe gînduri.

El a înclinat capul.

– Mă gîndeam la ce mi-ai spus.

– Și ești de acord?

– De fapt, nici nu-mi amintesc de când nu am mai discutat cu o persoană cu atât de mult bun-simț. A adăugat cu voce joasă: e bine să știi ce vrei de la viață.

– Iar tu știi?

Cum să-i răspundă la această întrebare? Existau anumite lucruri pe care știa că nu i le putea spune. Dar îi era atât de ușor să discute cu ea! Ceva la ea îl făcea să se simtă în largul lui, chiar dacă trupul îi fremăta de dorință. După regulile societății în care trăiau, nu ar fi trebuit să poarte o asemenea conversație acum, când tocmai se cunoscuseră, dar i se părea un lucru natural.

A spus într-un final:

– Când eram mai tânăr am luat unele hotărîri. Iar acum încerc să trăiesc respectându-le.

Ea părea nespus de curioasă, dar bunele maniere o împiedicau să-l chestioneze.

– Dumnezeule, a spus cu un zîmbet forțat, cît de serioși am devenit! Și eu care credeam că de fapt încercam să facem această seară cît mai puțin neplăcută.

Erau amîndoi prinși în cursă, a realizat Simon. Încătușați de conveniențele societății și de așteptările celorlalți.

Atunci i-a venit o idee. Ciudată, nebunească și minunată. Și periculoasă, mai mult ca sigur, pentru că însemna să petreacă mult timp în compania ei, ceea ce avea să-l lase mereu nesatisfăcut. Numai că Simon își prețuia mult autocontrolul și era convins că va rezista dorințelor.

– N-ai vrea un respiro? a întrebat-o deodată.

– Un respiro? a repetat ea, nedumerită. S-a uitat în jurul ei. De la asta?

– Nu chiar. Asta va trebui să o îndurăm în continuare. Mă gîndeam mai degrabă la mama ta.

Daphne s-a încercat, surprinsă.

– Vrei să o duci pe mama departe de toată această vîltoare? Nu îți se pare puțin cam extrem?

– Nu mă refeream la mama ta. Ci mai degrabă la tine.

Daphne s-a împiedicat, nu o dată, ci chiar de două ori la rînd.

– Poftim?

– Speram ca împreună să putem ignora societatea londoneză, i-a explicat el. Dar s-ar părea că este imposibil.

– Pentru că brusc au început să-ți placă pricmigdalele și limonada? I-a ironizat ea.

– Nu, i-a răspuns el ignorându-i sarcasmul. Pentru că am descoperit că jumătate din prietenii mei de la universitate s-au căsătorit deja, iar soțiiile lor sunt obsedate să dea cea mai fără de cusur petrecere...

– La care ești invitat?

El a dat din cap cu tristețe.

Daphne s-a apropiat de el, ca și cum ar fi vrut să-i spună un mare secret.

– Ești duce, i-a șoptit. Poți să refuzi.

A privit fascinată cum își încleștea fâlcile.

– Bărbații aceștia – soții lor – sunt prietenii mei.

Daphne i-a zîmbit:

– Iar tu nu vrei să le jignești soțiiile.

Simon a oftat, stînjenit de compliment.

– Ia te uită! a exclamat ea. S-ar părea că ești un om drăguț, la urma-urmei.

– Sînt orice, numai drăguț nu, a ripostat el.
– Poate, dar nici crud nu ești.

Muzica se aprobia de final, aşa că Simon a prins-o de braț și au traversat sala. Erau în partea opusă față de familia ei, aşa că au avut timp să-și continue conversația în timp ce se îndreptau încet spre frații Bridgerton.

– Încercam să-ți spun, înainte să mă fi deturnat tu, că se pare că voi fi nevoie să iau parte la un număr de serate.

– Nu e tocmai o soartă tristă.

Ei a ignorat-o.

– Și înțeleg că va trebui să participe și tu.

Ea a dat din cap cu un gest regesc.

– Poate că există o metodă prin care eu să scap de atențiile doamnei Featherington și a celor ca ea, iar în același timp tu să scapi de eforturile mamei tale.

Ea l-a privit cu mai mare atenție.

– Continuă.

– Ei bine, s-a aplecat spre ea, vrăjind-o cu privirea, putem face un pact. Ne vom atașa unul de celălalt.

Daphne nu a spus nimic. Absolut nimic. Continua să-l privească de parcă încerca să se decidă dacă era cel mai necioplit bărbat de pe fața pământului sau pur și simplu un nebun.

– Nu va fi nimic adeverat, i-a spus Simon repetă. Dumnezeule Mare, ce fel de om mă crezi?

– Ei bine, am fost avertizată în ceea ce privește reputația ta, a subliniat ea. Chiar tu ai încercat să mă sperii ceva mai devreme cu aerele tale de crai.

– Nu am făcut aşa ceva.

– Ba bine că nu. L-a bătut ușurel pe braț. Dar te îort. Sînt convinsă că nu ai putut să te abții. Simon o privea uimit.

– Nu pot să cred! Niciodată, nici o femeie nu m-a tratat cu asemenea condescendență.

Ea a ridicat din umeri.

– Probabil venise momentul.

– Știi, la început am crezut că nu te-ai măritat din cauza fraților tăi, care ți-au alungat toți pețitorii. Acum încin să cred că te-ai descurcat foarte bine și singură.

Ea a izbucnit în rîs, spre uimirea lui.

– Nu, i-a răspuns. Am rămas nemăritată pentru că toți mă văd ca pe o prietenă. Nimeni nu a fost interesat de mine la modul romantic. S-a strîmbat. Cu excepția lui Nigel.

Simon i-a cîntărit cuvintele cîteva clipe, după care și-a dat seama că planul lui îi putea fi ei de folos mai mult decât își închipuise la început.

– Ascultă, i-a spus. Ascultă-mă repede, pentru că aproape că am ajuns lîngă frații tăi iar Anthony arată de parcă este gata să sară în direcția noastră.

S-au uitat amândoi spre dreapta. Anthony era încă prinț în conversație cu doamna Featherington. Nu părea deloc fericit.

– Uite planul meu, a continuat Simon cu voce joasă. Ne vom preface că între noi s-a infirpat ceva. Eu voi scăpa de armata de debutante pentru că lumea nu mă va considera liber.

– Nu se va întîmpla asta. Nimeni nu crede asta pînă în ziua în care stai în fața vicarului și rostești jurăminte.

Gîndul l-a făcut să simtă că i se strîngea stomacul.

– Prostii, i-a răspuns. Poate că va dura un timp, dar în final sănătatea sigur că voi reuși să-i conving pe toți că nu sănătatea candidatul nimănuie la însurătoare.

– Cu excepția mea, a punctat Daphne.

– Cu excepția ta, a fost și el de acord. Numai că noi vom ști că nu este adevărat.

– Bineînțeles, a murmurat ea. Sinceră să fiu, nu cred că va funcționa, dar dacă tu ești convins că...

– Săntătate.

– Bine, bine, dar eu ce am de cîștigat?

– În primul rînd, mama ta va înceta să te mai tîrască din bărbat în bărbat, atunci cînd va fi sigură că sănătate interesat de tine.

– Cam multă îngîmfare din partea ta, nu crezi?

– Dar e adevărat, i-a ignorat Simon remarcă. În al doilea rînd, a continuat el, bărbătii sănătate mereu mai interesanți de o femeie dacă cred că și alții sănătate interesați.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun, și iartă-mi îngîmfarea – i-a aruncat o privire ironică, semn că sarcasmul ei de mai devreme nu trecuse neobservat – dar dacă lumea va începe să credă că doresc să fii ducesa mea, bărbătii aceia care te-au privit doar ca pe o prietenă te vor vedea într-o altă lumină.

– Astăzi sănătate că în clipa în care mă vei da cîțuți colo voi avea o mulțime de pretendenți?

– Oh, te las pe tine să-mi dai papucii, i-a spus el galant.

A observat că ea nici măcar nu s-a obosit să-i mulțumească.

– Eu tot mai cred că am mai multe de cîștigat decît tine din acest aranjament.

A strîns-o încet de braț:

– Înseamnă că acceptă?

Daphne s-a uitat la doamna Featherington, care semăna cu o pasăre de pradă, apoi la fratele ei care arăta că și cum ar fi înghițit un os de pui. Mai văzuse de zeci de ori această expresie.

– Da, i-a răspuns hotărâtă. Acceptă.

– De ce crezi că durează atât? Violet Bridgerton și-a prins fiul de mîneca hainei, fără să-și ia ochii de la fiica ei, care părea să-i fi atras complet atenția ducelui de Hastings. Acesta se întorsese abia de o săptămână la Londra și era deja considerat partida sezonului.

– Nu știu, i-a răspuns Anthony, privindu-le recunoscător pe domnișoarele Featherington, care se îndreptau spre următoarea victimă. Dar par să fi treceut ore întregi.

– Crezi că o place? a întrebat încîntată Violet. Crezi că Daphne ar avea şanse să devină ducesă?

Anthony a privit-o cu un amestec de nerăbdare și neîncredere.

– Mamă, i-ai spus lui Daphne să nu cumva să fie zărită măcar în compania lui, iar acum te gîndești la căsătorie?

– Am vorbit prematur, a spus Violet, voioasă. Este evident că este un bărbat rafinat, cu mult bun gust. și de unde știi tu, mă rog, ce i-am spus eu lui Daphne?

– Mi-a spus Daff, normal, a mințit Anthony.

– Hmm. Ei bine, sănătate că Portia Featherington nu va uita prea ușor această seară.

Anthony a făcut ochii mari.

– Încerci să o măriți pe Daphne, să fie o soție și o mamă fericită, sau încerci doar să i-o iezi înainte doamnei Featherington, să ajungi prima la altar?

– Prima variantă, bineînțeles. Sînt ofensată că ai putea să sugerezi măcar contrariul. Le-a căutat cu privirea pe Portia Featherington și pe fiicele ei. Dar cu siguranță că vreau să-i văd figura cînd va afla că Daphne a făcut cea mai bună partidă a sezonului.

– Ești fără speranță, mama.

– Cu siguranță nu. Fără rușine, poate, dar niciodată fără speranță.

Anthony a clătinat din cap și a murmurat ceva în barbă.

– Nu-i frumos să mormăi, a spus Violet, mai mult ca să-l enerveze. I-a zărit apoi pe Daphne și pe duce. Ah, uite-i că vin! Să te porți frumos, Anthony. Daphne! Alteță! A făcut o pauză, așteptîndu-i să se apropie și mai mult. Sper că dansul v-a făcut plăcere.

– Foarte mult, a spus Simon cu voce joasă. Fata dumneavoastră este pe cît de grațioasă pe cît este de drăguță. Anthony a pufnit, dar Simon l-a ignorat: sper să am plăcerea de a dansa din nou, cît de curînd.

Violet era radioasă.

– Oh, sănătatea lui Daphne i-ar face mare plăcere. Cum Daphne nu s-a grăbit deloc să spună ceva, a adăugat: nu-i aşa, Daphne?

– Bineînțeles, a spus Daphne.

– Sînt sigur că mama ta nu ne va permite să dansăm un al doilea vals, a spus Simon, vesel, dar sper că ne va permite să ne plimbăm puțin prin sală.

– Tocmai ce v-ați plimbat, a spus Anthony.

Simon l-a ignorat din nou. I-a spus lui Violet:

– Ne veți vedea permanent, bineînțeles.

Evantaiul din mătase mov din mîna lui Violet a început să fluture rapid.

– Aș fi încîntată. Vreau să spun că Daphne ar fi încîntată. Nu-i aşa, Daphne?

Daphne era întruchiparea inocenței.

– Oh, da.

– Iar eu ar trebui să iau o doză zdravănă de ladanum, pentru că sigur am febră, a răbufnit Anthony. Ce naiba se petrece aici?

– Anthony! a exclamat Violet. S-a întors grăbită spre Simon. Nu-l luăți în seamă.

– Oh, n-o fac niciodată, i-a răspuns Simon.

– Daphne, i-a spus apăsat Anthony, aş fi încîntat să te însotesc.

– Zău, Anthony, a intervenit Violet. Nu au nevoie de însotitor. Doar rămîn aici, în sala de bal.

– Oh, insist.

– Voi doi, mergeți, i-a spus Violet lui Daphne și Simon, făcîndu-le cu mîna. Anthony va veni imediat.

Anthony a încercat să facă asta dar Violet l-a prins de încăietură.

– Ce naiba vrei să faci? i-a spus printre dinți.

– Să-mi protejez sora!

– De cine? De duce? Nu poate fi chiar atât de rău. De fapt, chiar îmi amintește de tine.

Anthony a gemut.

– Înseamnă că are cu siguranță nevoie de protecția mea.

Violet l-a bătut ușurel pe braț.

– Nu e cazul să fii exagerat de protector. Dacă încercă să o ducă pe balcon te asigur că voi alerga

să o salvez. Dar pînă atunci te rog să o lași să se bucure de momentul ei de glorie.

Anthony s-a uitat la Simon, care era întors cu spatele.

— Mîine îl omor.

— Of, Doamne, a spus Violet clătinînd din cap, ar fi trebuit să știu, în calitate de mamă a ta, mai ales că ești primul meu născut și...

— Acela nu e cumva Colin? a întrerupt-o Anthony, cu voce stinsă.

Violet a clipit des:

— Ba da, el este. Ce drăguț din partea lui că s-a întors mai devreme! De fapt, eu...

— Trebuie să mă duc la el, a spus Anthony repetă. Pare să se simtă singur. La revedere, mamă.

Violet l-a privit îndepărțîndu-se repede, ca să scape de predicile ei.

— Un prostut, a murmurat. Știa prea bine: cum începea să trâncănească despre de toate și nimic, scăpa imediat de copiii ei.

A oftat mulțumită și a continuat să-și privească fiica, aflată acum de cealaltă parte a sălii, cu mîna pe brațul ducelui. Erau o pereche minunată.

Da, și-a spus Violet, fata ei putea fi o ducesă superbă.

După care l-a căutat cu privirea pe Anthony, care era exact acolo unde voise ea: departe. A zîmbit. Copiii erau atât de ușor de manevrat!

Surîsul i s-a prefăcut însă în încruntare. Daphne se întorcea deja la ea, de braț cu un alt bărbat. Violet l-a căutat imediat din priviri pe duce.

La naiba, de ce dansa cu Penelope Featherington?

CAPITOLUL 6

Autoarea a aflat că ducele de Hastings a repetat ieri, de cel puțin șase ori, că nu intenționează să se căsătorească. Dacă aceste declarații au fost făcute doar să le descurajeze pe ambițioasele mame, a făcut o gravă eroare de judecată. Ele le-au percepuit doar ca pe una din mariile provocări ale sezonului.

Interesant mi se pare faptul că aceste remarci au fost făcute înainte ca el să-i fie prezentat drăguței și gingăsei domnișoare Bridgerton.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 30 aprilie 1813.

În după-amiaza următoare, Simon se afla pe treptele casei lui Daphne, bătînd la ușă și ținînd în mîna cealaltă un buchet mare de lalele îngrozitor de scumpe. Cînd îi propusese această mică șaradă, Simon nu-și imaginase că trebuia să-și manifeste interesul pentru ea și în timpul zilei, dar în timp ce se plimbau prin sala de bal, cu o seară înainte,

Daphne îi spusese că trebuia să o viziteze a două zi, altfel nimeni – și cu atât mai puțin mama ei – nu avea să credă că era interesat de ea. Simon își dăduse seama că ceea ce-i spusese era adevărat, știind și că Daphne era mai experimentată decât el în privința etichetei. Așa că luase niște flori și traversase Grosvenor Square ca să ajungă la reședința familiei Bridgerton. Nu mai curtase pînă atunci o femeie respectabilă, ritualul acesta îi era complet străin.

Ușa i-a fost deschisă aproape imediat de valetul familiei. Simon i-a întins o carte de vizită. Valetul, un bărbat înalt, subțire, cu un nas care aducea cu un cioc de uliu, a privit-o o fracțiune de secundă și a murmurat:

– Pe aici, Alteță.

Era așteptat, era evident.

Nu se aștepta însă la ceea ce urma să vadă în salonul familiei Bridgerton.

Daphne, o viziune în mătase bleu, ca gheata, stătea așezată pe o sofa verde, alături de mama ei. Pe față avea un zîmbet larg.

I-ar fi făcut plăcere această imagine, dacă nu ar fi fost înconjurată de șase bărbați, pe puțin, dintre care unul stătea în genunchi și-i recita o poezie.

Era o scenă cît se poate de neplăcută, a hotărît Simon.

Și-a fixat privirea pe Daphne, care îi surîdea bufonului care recita și a așteptat ca ea să-i remarcă prezența.

Ea nu a făcut-o.

Simon s-a uitat în jos, spre mîna lui liberă și a constatat că-și încleștase pumnul. S-a uitat în jur

fără grabă, încercînd să decidă în fața cui să lovească.

Daphne a zîmbit iar, dar nu lui, din nou.

Poetul era de-a dreptul idiot. Un idiot. Simon a înclinat puțin capul, analizîndu-l. Oare să-l lovească în ochiul stîng sau mai bine în dreptul? Poate că o lovitură în bărbie era mai indicată. Poate aşa reușea să-l reducă la tacere.

– Sonetul acesta, o anunță poetul plin de importanță, l-am scris azi-noapte în onoarea ta.

Simon a gemut. Era mai mult decât putea suporta.

– Alteță!

Simon a ridicat privirea, realizînd că Daphne îi remarcase în sfîrșit prezența.

A dat regește din cap, fixîndu-i cu o privire de gheață pe ceilalți pretendenți.

– Domnișoară Bridgerton.

– Ce plăcere să te revăd! a spus adresîndu-i un zîmbet fermecător.

Ei, aşa mai mergea. Simon a strîns și mai tare buchetul de flori și s-a îndreptat spre ea. Niciunul dintre bărbații care-i stăteau în drum nu părea însă dispus să se dea la o parte. Simon l-a fulgerat cu privirea pe primul, iar băiatul – nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, aşa că nu putea fi numit bărbat – a tușit stînjenește și s-a retras pe un scaun, lîngă fereastră.

Simon a înaintat, pregătit să repete procedeul cu celălalt pretendent enervant, cînd i-a ieșit în cale vicontesa, îmbrăcată într-o rochie albastră și arboreînd un zîmbet larg, care ar fi putut rivaliza cu cel al lui Daphne.

– Altetă! a spus, încîntată. Ce plăcere să vă revăd! Prezența dumneavoastră ne onorează!

– Nu puteam fi altundeva, i-a spus Simon, sărutîndu-i mîna. Fiica dumneavoastră este o tînără excepțională.

Vicontesa a oftat, mulțumită.

– Și ce flori frumoase! Sînt cumva aduse din Olanda? Cît să fi costat? O avere, sînt sigură!

– Mamă! a spus Daphne. Și-a smuls mîna din strînsarea unui peștor energetic și s-a apropiat. Ducele nu-ți poate spune cît au costat, nu-i aşa?

– Aș putea, i-a răspuns el cu un zîmbet şiret.

– Nu cred că poți.

El s-a aplecat spre ea și i-a șoptit, asigurîndu-se că doar Daphne îl auzea:

– Nu mi-ai reamintit tu aseară că sînt duce? Tu mi-ai spus că pot face orice vreau.

– Da, dar nu asta, a spus Daphne. Ar însemna să fii prost ca noaptea.

– Cum să fie prost ca noaptea? a exclamat mama ei, oripilată că Daphne ar fi putut rosti măcar aceste cuvinte în prezența ducelui. Despre ce discuții? Cum să fie prost ca noaptea?

– Este vorba de flori, i-a spus Simon. Despre cît au costat. Daphne e de părere că n-ar trebui să vă spun.

– Îmi spuneți mai tîrziu, cînd nu e ea atentă, i-a șoptit vicontesa. După care s-a îndreptat spre sofa verde pe care stătea Daphne, încunjurată de pretendenții ei. A golit-o în trei secunde. Simon nu s-a putut abține să nu admire precizia militară cu care a executat manevra.

– Așa, a spus vicontesa. Nu e mai bine? Daphne, nă-o ar fi ca ducele să stea aici?

– Unde stăteau lordul Railmont și domnul Crane, cu doar un minut în urmă? a întrebat Daphne, facînd pe inocenta.

– Exact, i-a răspuns mama ei, fără vreo urmă de sarcasm. Mai ales că domnul Crane trebuie să se întîlnească cu mama lui la Gunter's, la ora trei. Daphne s-a uitat la ceas.

– E abia două, mamă.

– Cu traficul acesta, nu știi niciodată, i-a spus mama. Sînt mult prea multe trăsuri pe drum, după părerea mea.

– Nu e deloc frumos din partea unui bărbat să-și lase mama să-l aștepte, a spus Simon, intrînd în jocul lor.

– Bine zis, a replicat Violet. Puteți fi sigur că același lucru i-am învățat și eu pe copiii mei.

– În caz că nu o crezi, eu pot pune oricînd chezăsie că aşa este, a zîmbit Daphne.

– Ești cea mai în măsură să o faci, Daphne, i-a răspuns mama. Acum vă rog să mă scuzăți, dar am o mulțime de treburi. Oh, domnule Crane, mama ta nu mi-ar ierta-o niciodată dacă nu te-ăș goni la timp. L-a luat de braț pe neajutoratul domn Crane și l-a împins spre ușă, fără să-i dea răgaz să-și ia la revedere.

Daphne s-a întors spre Simon cu o expresie amuzată.

– Nu-mi dau seama prea bine dacă este teribil de amabilă sau extrem de nepoliticoasă.

– Amabilă, cred, a spus Simon cu blîndețe.

Ea a clătinat din cap.

– Singura alternativă ar fi...

– Nepoliticoasă? Daphne a zîmbit văzînd cum mama ei îl lua pe sus pe lordul Railmont și-l conducea afară din cameră. După care, ca printr-un miracol, ceilalți pretendenți și-au luat grăbiți la revedere și l-au urmat.

– Cît este de eficientă, nu ți se pare? a murmurat Daphne.

– Mama ta? E o minune.

– Se va întoarce, știi asta.

– Păcat. Și eu care credeam că gata, te-am prins în gheare.

Daphne a izbucnit în rîs.

– Chiar nu înțeleg cum de lumea are o părere atât de proastă despre tine. Ai un desăvîrșit simț al umorului.

– Și cînd te gîndești că noi libertinii avem impresia că suntem extrem de crudi.

– La un crai, simțul umorului trebuie să fie crud..

Comentariul lui Daphne l-a surprins. A privit-o atent în ochii căprui, fără să-și dea seama ce anume căuta în ei. Pupilele îi erau mărginite de câte un inel verde, intens ca mușchiul de copac. Și-a dat seama că acum o vedea pentru prima oară la lumina zilei.

– Alteță? Vocea lui Daphne i-a întrerupt reveria.

Simon a clipit.

– Poftim?

– Păreai la mii de kilometri depărtare, i-a spus încruntată.

– Chiar am străbătut mii de kilometri. S-a chinuit să-și ia privirea de la ochii ei. E o diferență.

Daphne a rîs melodios.

– Așa este. Iar eu nu am trecut nici măcar de Lancashire. Cît de provincială probabil că-ți par! El nu i-a luat în seamă remarcă.

– Iartă-mi momentul de rătăcire. Parcă discutam de lipsa mea de simț al umorului.

– Nu este aşa, și o știi prea bine. Și-a pus mîinile în solduri. Îi-am spus doar că umorul tău este superior celui al unui crai obișnuit.

Și-a arcuit o sprînceană, superior.

– Iar pe frații tăi cum i-ai categorisi?

– Lor doar îi se pare că suntem niște crai, l-a corectat ea. Este o mare diferență.

Simon a pufnit.

– Dacă Anthony nu este un craidon, o compătimesc pe femeia care înțilnește unul adevărat.

– A fi crai înseamnă mult mai mult decît să seduci o armată de femei, i-a răspuns Daphne. Dacă totul s-ar rezuma la a-ți vîrî limba în gura unei femei și...

Simon rămăsese fără aer. A reușit să spună, într-un final:

– Tu n-ar trebui să vorbești despre aşa ceva.

Ea a ridicat din umeri.

– N-ar trebui nici măcar să știi asemenea lucruri, a mormăit el.

– Patru frați, a spus ea fără vreo altă explicație. Trei, de fapt. Pe Gregory nu ar trebui să-l pun la socoteală, e prea mic.

– Cineva ar trebui să le atragă atenția să-și țină gura în prezența ta.

Ea a ridicat din nou din umeri.

– Jumătate din timp nici nu observă că suntem și eu acolo.

Simon nu-și putea imagina *așa ceva*.

— Mi se pare că ne-am abătut de la subiectul nostru, a continuat ea. Am vrut doar să spun că umorul unui libertin se bazează pe cruzime. El are nevoie de o victimă, pentru că nici nu-și poate imagina că ar putea să rîdă de el însuși. Dar tu te pricepi să strecori și cîte o remarcă nu prea măgurelitoare la adresa ta.

— Nu știu prea bine dacă să-ți mulțumesc sau să te strîng de gît.

— Să mă sugrumi? Dumnezeule, de ce? A izbucnit din nou în rîs iar sunetele i-au ajuns lui Simon direct în adîncul sufletului.

A respirat adînc, încercînd să-și domolească pulsul. Dacă mai continua să rîdă, el nu răspundea de consecințe.

Iar ea îl privea în continuare, cu un zîmbet larg întipărît pe chip.

— M-am hotărît: te strîng de gît. Din principiu.

— Despre ce principiu e vorba?

— Cel de bărbat, a ripostat el.

Ea a ridicat o sprînceană, întrebător.

— Așa, ca opus al principiilor unei femei?

Simon s-a uitat în jurul lui.

— Unde e fratele tău? Ești mult prea îndrăzneață. Cineva ar trebui să te țină în frîu.

— Oh, sănătatea mea nu este bună. Sunt chiar mai mult decât ți-ai dori. Sunt chiar surprinsă că nu și-a făcut apariția pînă acum. Aseară aproape că și-a ieșit din minți. Am fost obligată să ascult o predică de o oră, despre numeroasele tale defecte și păcate.

— Păcatele sănătatea mea nu este bună. Sunt chiar mai mult decât ți-ai dori. Sunt chiar surprinsă că nu și-a făcut apariția pînă acum. Aseară aproape că și-a ieșit din minți. Am fost obligată să ascult o predică de o oră, despre numeroasele tale defecte și păcate.

— Păcatele sănătatea mea nu este bună. Sunt chiar mai mult decât ți-ai dori. Sunt chiar surprinsă că nu și-a făcut apariția pînă acum. Aseară aproape că și-a ieșit din minți. Am fost obligată să ascult o predică de o oră, despre numeroasele tale defecte și păcate.

— Păcatele sănătatea mea nu este bună. Sunt chiar mai mult decât ți-ai dori. Sunt chiar surprinsă că nu și-a făcut apariția pînă acum. Aseară aproape că și-a ieșit din minți. Am fost obligată să ascult o predică de o oră, despre numeroasele tale defecte și păcate.

— Păcatele sănătatea mea nu este bună. Sunt chiar mai mult decât ți-ai dori. Sunt chiar surprinsă că nu și-a făcut apariția pînă acum. Aseară aproape că și-a ieșit din minți. Am fost obligată să ascult o predică de o oră, despre numeroasele tale defecte și păcate.

— Și defectele?

— Sînt probabil adevărate, a recunoscut spășit Simon.

Remarca i-a smuls lui Daphne un nou zîmbet.

— Ei bine, adevărate sau nu, el este convins că pui ceva la cale.

— Chiar aşa și este.

Ea l-a privit ironic, înclinînd ușor capul.

— Crede că pui la cale ceva infam.

— Aș vrea să fiu în stare de *așa ceva*, a murmurat el.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

Daphne s-a încreunat.

— Cred că ar trebui să-i spunem lui Anthony despre planul nostru.

— Și la ce ne-ar folosi?

Daphne și-a amintit ora îndurată cu o seară înainte și a spus:

— De fapt, cred că o să-l las să-și dea seama singur.

— Draga mea Daphne... a început Simon.

Ea a întrebat buzele, surprinsă.

— Sînt sigur că nu mă vei obliga să mă adresez cu „domnișoara Bridgerton”. A oftat teatral. După toate cele prin care am trecut împreună...

— N-am trecut prin nimic, nu fii caraghios. Bănuiesc totuși că îmi poți spune Daphne.

— Excelent. A dat din cap, condescendent. Tu poți să-mi spui „Alteță”.

L-a lovit ușor.

— Bine, i-a spus el zîmbind. Simon, dacă trebuie.

— Oh, chiar trebuie, a spus Daphne, dînd ochii peste cap.

El s-a aplecat spre ea. Ochii îi străluceau, fierbinți.

– Chiar trebuie? De-abia aştept să te aud.

Daphne a avut brusc senzația că el vorbea de ceea ce totul altceva, mult mai intim decât rostirea numelui său. S-a înfiorat și s-a dat un pas înapoi, fără să-și dea seama.

– Florile sănt foarte frumoase, a spus.

El a privit-o lenș, rotindu-și ușor încheietura împreună cu buchetul.

– Sunt într-adevăr.

– Le ador.

– Nu sănt pentru tine.

Daphne rămăsese fără aer.

Simon a zîmbit șmechereste:

– Sunt pentru mama ta.

Ea a deschis gura, surprinsă.

– Ești tare şiret. Se va topi la picioarele tale. Dar toate astea se vor întoarce împotriva ta, o știi prea bine.

– Adevărat?

– Da, e adevărat. Va fi tot mai hotărîtă să te aducă în fața altarului. Și te va acapara total la petreceri.

– Prostii, a spus el. Altfel ar fi trebuit să îndur atenția zecilor de mame ambicioase. Așa trebuie să fac față doar uneia.

– Tenacitatea ei te va surprinde, a murmurat Daphne. A întors capul și a privit spre ușa rămasă întredeschisă. Cred că te place cu adevărat. Ne-a lăsat singuri mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Simon s-a gîndit o clipă la cuvintele ei și s-a apropiat de ea, șoptindu-i:

– Crezi că ascultă la ușă?

Daphne a clătinat din cap.

– Nu. Am fi auzit zgometul pantofilor, pe hol.

Simon a zîmbit iar Daphne s-a trezit zîmbind și ea.

– Înainte să se întoarcă, aş vrea să-ți mulțumesc.

– Da? Pentru ce?

– Planul tău are un succes nemaipomenit. Cel puțin în ceea ce mă privește. Ai văzut căi vizitatori am avut în această dimineață?

El a încrucișat brațele, lăsând florile să atîrne.

– Am observat.

– Este cu adevărat minunat. Nu am avut niciodată atâtia într-o singură zi. Mama nu-și mai încăpea în piele de mîndrie. Chiar și Humboldt, valetul nostru, radia de încîntare. Iar eu nu l-am mai văzut niciodată zîmbind, pînă acum. Ai grija! Florile lasă apă.

S-a aplecat și a îndreptat lalelele, lipindu-și cealaltă palmă de pieptul lui. Și-a retras imediat mâna, uimită de căldura și de senzația de putere pe care o emana trupul lui.

Dumnezeule, dacă îl simțea prin cămașă și haină, cum era oare...?

Daphne a roșit. Puternic.

– Aș da întreaga mea avere să-ți aflu gîndurile, a spus Simon.

Din fericire, Violet și-a ales exact acel moment să-și facă apariția în cameră.

– Îmi pare foarte rău că v-am abandonat atât timp, dar calul domnului Crane își pierduse o potcoavă așa că a trebuit să-l însotesc la grajduri și să găsească un servitor care să-l ajute.

În toată viața ei, Daphne nu o auzise pe mama ei că ar fi pus măcar piciorul la grajduri.

– Sînteți cu adevărat o amfitrioană excepțională spus Simon, întinzîndu-i florile. Sînt pentru dumneavoastră.

– Pentru mine? Violet rămăsese cu gura căscată de uimire. Un sunet ciudat i-a ieșit printre buze. Sînteți sigur? Pentru că eu... S-a uitat la Daphne apoi la Simon, după care din nou la fiica ei. Sînteți sigur?

– Absolut.

Violet a clipit des iar Daphne a văzut că avea lacrimi în ochi. Nimeni nu-i mai dăruise flori, și-a dat seama. Cel puțin de zece ani încocace, de cînd murise tatăl ei. Violet era o mamă atât de bună încît Daphne uitase că era în primul rînd femeie.

– Nu știu ce să spun, a rostit Violet trăgîndu-și nasul.

– Încearcă un „mulțumesc” i-a șoptit Daphne la ureche.

– Oh, Daff, cît de rea poți să fi! Violet a bătut-o ușurel pe brăt, semănînd cu o fetișcană. Mulțumesc, Alteță. Florile sînt foarte frumoase, iar gestul și mai și. Voi prețui mereu acest moment.

Simon se pregătea să spună ceva, dar în final s-a mulțumit să zîmbească, înclinînd capul.

Daphne și-a privit mama, citindu-i în ochi o imensă bucurie. Rușinată, și-a dat seama că nici unul dintre copiii ei nu fusese atât de atent ca acest străin care îi stătea acum alături.

Ducele de Hastings. Daphne a decis, acolo și atunci, că ar fi fost o proastă dacă nu se îndrăgostea de el. Si frumos ar fi fost dacă el i-ar fi răspuns la fel.

– Mamă, a spus Daphne, vrei să-ți aduc o vază?

– Poftim? Violet era prea ocupată să-și admire florile ca să fie atentă la fiica ei. Oh, da, bineînțeles. Iloagă-l pe Humboldt să aducă vaza de cristal pe care o am de la bunica.

Daphne i-a aruncat lui Simon un zîmbet plin de gratitudine și s-a îndreptat spre ușă. A reușit să facă doar doi pași cînd fratele ei cel mare a apărut în prag.

– Daphne, a mîrît Anthony. Chiar pe tine voi am să te văd.

Daphne a decis că strategia cea mai bună era să-i ignore proasta dispoziție.

– Doar o clipă, Anthony, i-a spus cu glas dulce. Mama m-a rugat să-i aduc o vază. Hastings i-a adus flori.

– Hastings este aici? Anthony a trecut pe lîngă ea și a intrat în cameră. Ce cauți aici, Hastings?

– Îți vizitez sora.

Anthony era peste măsură de nervos.

– Nu îți-am dat permisiunea să-mi curtezi sora, a tunat el.

– Eu am făcut-o, a spus Violet. I-a fluturat lui Anthony florile prin fața ochilor, ca și cum voia să-i lase cît mai mult polen pe nas. Nu sînt frumoase?

Anthony a strănutat și le-a dat deoparte.

– Încerc să port o discuție cu ducele, mamă.

Violet i-a privit pe Simon.

– Dorîți să aveți o discuție cu fiul meu?

– Nu în mod special.

– Foarte bine. Te rog să taci, Anthony.

Daphne și-a dus mâna la gură, dar tot a scăpat un chicotit.

– Tu! a arătat-o cu degetul Anthony. Tu să tacil

— Poate că ar fi mai bine să merg după vază, a murmurat Daphne.

— Și să mă lași la bunul plac al fratelui tău? a întrebat Simon cu voce calmă. În nici un caz.

Daphne a ridicat o sprînceană.

— Vrei să insinuezi că nu ești suficient de bărbat să-i faci față și singur?

— Nimic de genul acesta. Și oricum el este mal degrabă problema ta, nu a mea, și...

— Ce naiba se petrece aici? a strigat Anthony.

— Anthony! a exclamat Violet. Nu tolerez un asemenea limbaj în salonul meu.

Daphne a zîmbit.

Simon nu a făcut altceva decât să încline capul și să-l privească curios.

Anthony s-a strîmbat la amîndoi, după care s-a întors spre mama lui.

— Nu este demn de încredere, mamă. Ai idee ce se întîmplă aici?

— Bineînțeles. Ducele îi face o vizită surorii tale.

— Și i-am adus flori mamei tale, a intervenit Simon.

Anthony îi fixa cu privirea nasul. Simon avea convingerea că Anthony își imagina că-i trăgea un pumn în el. S-a întors apoi pe călcâie, cu fața spre mama lui.

— Știi ce reputație are, nu-i aşa?

— Craii reformați devin cei mai buni soți, i-a răspuns Violet.

— Astea sunt prostii și o știi prea bine.

— Oricum nu este un crai autentic, a adăugat Daphne.

Anthony i-a aruncat o privire furioasă surorii lui.

— Tu nu știi nimic, i-a spus cu vocea tremurînd de furie. Nu știi ce a făcut.

— Nu mai multe ca tine, sănătigă, i-a răspuns violet.

— Exact! a tunat Anthony. Dumnezeule, eu știu exact ce-i trece acum prin cap, și nu are nici o legătură cu poezile sau trandafirii.

Simon și-a imaginat-o pe Daphne pe un pat acoperit cu petale de trandafiri.

— Ei, poate că trandafiri da, a spus încet.

— Îl omor! a spus Anthony.

— Sînt lalele, a propos, a spus Violet. Din Olanda. Anthony, trebuie neapărat să-ți ții în frîu emoțiile. Nu se cade să reacționezi aşa.

— Nu e bun nici să-i lingă pantofii.

Capul lui Simon era plin de imagini erotice, în care de data asta îi lingea degetele de la picioare. A decis însă să nu scoată nici un sunet.

Mai mult decât atât, hotărîse deja să nu-și lase gîndurile să-i rătăcească în această direcție. Daphne era sora lui Anthony, pentru numele lui Dumnezeul! Nu putea să o seducă.

— Refuz să mai ascult ceva legat de acest subiect, a spus Violet cu emfază. Am încheiat.

— Dar...

— Nu-mi place tonul tău, Anthony Bridgerton!

Lui Simon i s-a părut că a auzit-o pe Daphne înăbușindu-și un hohot de rîs și s-a întrebat ce anume îl cauzase.

— Dacă nu te superi, mamă, aş dori să discut în particular cu ducele. Anthony se străduia să nu ridice tonul.

– De data aceasta chiar mă duc după vază, a spus Daphne și a ieșit grăbită din cameră.

Violet a încrucișat brațele la piept și i-a spus lui Anthony:

– Nu pot accepta să te porți urât cu un musafir din casa mea.

– Nici nu-l ating, i-a răspuns Anthony. Îți dau cu-vîntul meu.

Simon nu-și cunoscuse mama, așa că schimbul de replici i se părea fascinant. Strict vorbind, reședința Bridgerton era casa lui Anthony, nu a mamei lui, iar Simon a observat, impresionat, că Anthony nu pomenise acest lucru.

– E în regulă, lady Bridgerton, a intervenit el. Sînt sigur că eu și Anthony avem multe de discutat.

Anthony a strîns ochii:

– Multe.

– Foarte bine, a spus Violet. Oricum veți face ce vreți, indiferent de ce voi spune eu. Dar nu plec nicăieri. S-a așezat pe sofa. Acesta este salonul meu iar eu mă simt bine aici. Dacă voi vreți să vă lansați într-un dialog idiot care să treacă drept conversație între doi masculi ai speciei, n-aveți decât să mergeți în altă parte.

Simon a clipit, surprins. Era clar că mama lui Daphne era o femeie surprinzătoare.

Anthony i-a făcut un semn spre ușă iar Simon l-a urmat pe hol.

– Biroul meu este acolo, a spus Anthony.

– Ai un birou aici?

– Sînt capul familiei.

– Bineînțeles, a spus Simon, dar știu că locuiești în altă parte.

Anthony a făcut o pauză și l-a cîntărit din priviri pe Simon.

– Cred că ai observat deja că rolul de cap al familiei Bridgerton implică responsabilități importante.

Simon i-a susținut privirea:

– Te referi la Daphne?

– Exact.

– Dacă-mi amintesc bine, a spus Simon, la începutul săptămânii îmi spuneai că ai vrea să ne faci cunoștință.

– Asta era înainte să fi crezut că ești interesat de ea!

Simon și-a ținut gura și l-a urmat pe Anthony în birou. L-a așteptat să închidă ușa.

– De ce ai presupus că nu m-ar putea interesa sora ta? I-a întrebat încet.

– În afara faptului că ai jurat că nu te vei căsători niciodată?

Avea dreptate.

– În afară de asta.

Anthony a clipit de câteva ori, după care a spus:

– Nici un bărbat nu este interesat de Daphne. Cel puțin nici unul dintre cei cu care am fi noi de acord să se mărite.

Simon și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit de perete.

– N-ai o părere prea bună despre sora ta, nu-i așa...?

Înainte să-și termine fraza, Anthony îl și apucase de gît.

– Să nu îndrăznești să-mi insultă sora.

Simon învățase căte ceva despre autoapărare în călătoriile lui, aşa că după doar câteva secunde pozițiile lor se inversaseră.

– Nu o insultam pe sora ta. Ci pe tine.

Anthony începuse să scoată niște sunete ciudate din gît, aşa că Simon i-a dat drumul.

– Absolut din întîmplare, să ştii că Daphne mi-a explicat de ce nu reușește să atragă un pretendent potrivit.

– Şi de ce nu? l-a întrebat Anthony, ironic.

– Eu unul cred că tu și frații tăi aveți o mare contribuție, dar ea este de părere că toți o văd ca pe o prietenă și nu ca pe o eroină romantică.

Anthony a tăcut un lung moment, apoi a spus, gînditor.

– Probabil că are dreptate.

Simon nu a mai spus nimic, ci doar și-a urmărit prietenul care încerca să-și facă ordine prin gînduri. Într-un final, el a spus:

– Nu-mi place că-i dai tîrcoale.

– Dumnezeule, Anthony, mă faci să mă simt ca un cîine.

– Nu uita că am făcut parte din același cerc după ce ai terminat Oxfordul. Știi tot ce ai făcut, cu exactitate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bridgerton, aveam douăzeci de ani! Toți bărbații sunt niște idiotați la vîrsta aceea! Și apoi, știi foarte bine că ju-ju...

A tușit ca să-și mascheze bîlbîiala. La naiba! În ultimele zile se potinse foarte rar, iar atunci cînd i se întîmplase fusese supărat sau nervos. Cînd își pierdea controlul asupra emoțiilor își pierdea și controlul asupra vorbirii. Era simplu.

Și din nefericire asemenea episoade îl enervau și mai tare, ceea ce îi accentua bîlbîiala. Era un cerc vicios.

Anthony l-a privit întrebător.

– Ești bine?

Simon a dat din cap.

– Am înghițit cîteva fire de praf, a mințit el.

– Să cer să ni se aducă niște ceai?

Simon a dat din cap. Nu ținea neapărat să bea ceai, dar părea să fie ceea ce ar fi cerut cineva care să încaseze.

Anthony a sunat clopoțelul după care s-a întors spre Simon și l-a întrebat:

– Ce spuneai?

Simon a înghițit, sperînd că gestul avea să-l ajute să-și recapete controlul.

– Voiam doar să subliniez faptul că tu mai mult ca oricine știi că cel puțin jumătate din reputația mea este nemeritată.

– Da, dar am asistat la *cea altă* jumătate. Nu mă deranjează să socializezi din cînd în cînd cu sora mea, dar nu vreau să o curtezi.

Simon se uita neîncrezător la prietenul lui – sau mai bine zis la cel pe care îl considerase prieten.

– Chiar crezi că îi-aș seduce sora?

– Nu știi ce să cred. Știi că nu vrei să te căsătorești. Și știi că Daphne vrea asta. Anthony a ridicat din umeri. Sincer să fiu, pentru mine asta e de ajuns ca să am grija să stați în colțuri opuse ale ringului de dans.

Simon a respirat adînc. Atitudinea lui Anthony era al naibii de enervantă, dar probabil că era de înțeles și chiar laudabilă. La urma urmei, el nu

dorea decât binele surorii lui. Lui Simon îi era greu să-și imagineze cum era să fii responsabil pentru altcineva în afara propriei persoane, dar probabil că dacă ar fi avut o soră i-ar fi supravegheat îndeosebi proape pe cei care o curtau.

În clipa aceea s-a auzit o bătaie în ușă.

– Intră! a strigat Anthony.

Nu era servitoarea cu ceaiul, ci Daphne, care se astrecurat înăuntru.

– Mama mi-a spus că nu sănțeți într-o dispoziție prea bună și că ar fi mai bine să vă lasă în pace, dar am vrut să mă asigur că nu vă omorîți unul pe celălalt.

– Nu, i-a zîmbit amar Anthony. Doar cîteva strîngeri de gît.

Spre lauda ei, Daphne nici nu a clipit:

– Cine pe cine?

– Eu l-am sugrumat, i-a răspuns fratele ei. După care el mi-a întors favoarea.

– Înțeleg, a spus ea încet. Îmi pare rău că am ratat spectacolul.

Simon nu s-a putut abține să nu-i zîmbească.

– Daff... a început el

Anthony s-a întors imediat.

– I-ai spus cumva Daff? S-a uitat apoi la Daphne. I-ai dat permisiunea să-ți spună pe nume?

– Bineînțeles.

– Dar...

– Cred că a venit momentul adevărului, l-a întrebat Simon.

Daphne a dat din cap, serioasă.

– Ai dreptate. Nu uita că eu și-am spus că trebuie să facem asta.

– Cît de drăguț din partea ta să-mi amintești, a murmurat Simon.

Ea i-a zîmbit:

– Nu m-am putut abține. Am patru frați, doar, aşa nu pot rata nici un moment în care să pot rosti: „Am spus eu!”

Simon se uită de la un frate la celălalt.

– Nu știu pe care să-l compătimesc mai tare.

– Ce naiba se întîmplă aici? a întrebat Anthony, după care a adăugat: în ceea ce privește remarcă de mai devreme, compătimește-mă pe mine. Sînt cel mai binevoitor frate din lume, spre deosebire de ora mea.

– Nu este adevărat!

Simon le-a ignorat ciorovăiala și și-a concentrat atenția asupra lui Anthony:

– Voiai să știi ce naiba se întîmplă? Îți spun eu...

CAPITOLUL 7

Bărbații sînt precum oile. Cînd unul o ia într-o direcție, toți ceilalți îl urmează.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
30 aprilie 1813.*

Putea spune că Anthony promise destul de bine vestea, după părerea lui Daphne. Pînă să termine Simon să-i povestească planul lor – cu frecvențe întreruperi din partea ei, era adevărat – Anthony ridicase tonul doar de șapte ori.

Cam de șapte ori mai puțin decît se așteptase Daphne.

Într-un final, după ce Daphne îl implorase să-și țină gura pînă cînd terminau de povestit, Anthony dăduse scurt din cap, își încrucișase mîinile la piept și închisese gura. Era foarte încruntat, dar a rămas tăcut, lăsîndu-i să se explice.

Iar Simon a încheiat cu:

– Cam asta ar fi.

A urmat o tăcere. O tăcere de moarte. Preț de zece secunde nu s-a auzit nimic, deși Daphne ar fi

putut să jure că-și auzea ochii mișcîndu-se în orbite, de la Anthony la Simon.

Într-un final, Anthony a spus:

– Ati înnebunit?

Eram sigură că aşa va reacționa, și-a spus în gînd Daphne.

– Sînteți amîndoi complet nebuni? a tunat Anthony. Nu știu care dintre voi e mai idiot.

– Taci, te rog! a spus Daphne. Să nu te audă mama!

– Mama ar face atac de cord dacă ar ști ce se întîmplă, i-a răspuns Anthony, folosind totuși o tonalitate mai joasă.

– Dar mama nu va afla nimic, nu-i aşa? a ripostat Daphne.

– Nu, nu va afla, i-a răspuns Anthony. Pentru că planul vostru se sfîrșește aici.

Daphne și-a încrucișat mîinile la piept.

– Nu poți să mă oprești.

Anthony a făcut un semn spre Simon.

– Pot să-l omor pe el.

– Nu fii ridicol.

– Au existat dueluri și pentru mai puțin de-atît.

– Între niște idioți!

– Nu vreau să mă pronunț în ceea ce-l privește.

– Dacă vă pot întrerupe, a spus încet Simon.

– Este prietenul tău cel mai bun! a protestat Daphne.

– Nu mai este, a spus Anthony, abia stăpîndu-și furia.

Daphne s-a întors spre Simon:

– Nu ai de gînd să spui nimic?

El a schițat un zîmbet:

– Am avut vreun prilej?
 Anthony s-a întors spre Simon:
 – Vreau să pleci din această casă.
 – Înainte să mă pot apăra?
 – Este și casa mea! a sărit Daphne. Iar eu vreau să rămînă!

Anthony și-a privit exasperat sora.
 – Foarte bine. Ai la dispoziție două minute. Nu mai mult.

Daphne s-a uitat temătoare spre Simon, întrebându-se dacă voia să folosească el singur cele două minute. Dar Simon s-a mulțumit să ridice din umeri și să spună:

– Vorbește tu. E fratele tău.

Ea a inspirat adânc, și-a pus mîinile în șolduri și a spus:

– Pentru început, vreau să subliniez faptul că eu am mai multe de cîștigat decît el din acest pact. Ducele spune că vrea să le țină la distanță pe fetele de măritat...

– Și pe mamele acestora, a înterupt-o Simon.

– Și pe mamele lor. Sinceră să fiu – și s-a uitat la Simon în timp ce vorbea – cred că se înșeală. Ele nu vor renunța doar pentru că el pare să se fi atașat de o altă tînără – mai ales cînd aceasta sînt *eu*.

– Și de ce mă rog?

Daphne s-a pregătit să-i răspundă, dar a surprins schimbul de priviri dintre cei doi.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimic, i-a spus Anthony, cu un aer spășit.

– I-am explicat fratelui tău teoria prin care tu explici lipsa mai multor pretendenți, i-a răspuns cu blîndețe Simon.

– Înțeleg. Daphne și-a țuguiat buzele, încercînd să aleagă dacă ar fi trebuit sau nu să se arate ofensată. Hmm... Ar fi trebuit să-și dea seama și singur.

Simon a scos un sunet care putea fi luat drept rîs.

Daphne le-a aruncat cîte o privire tăioasă celor doi.

– Sper că cele două minute nu includ și aceste întreruperi.

Simon a ridicat din umeri.

– Nu știu. El ține socoteala.

Anthony s-a prins de marginea biroului. Încerca, probabil, să nu sară la gîțul lui Simon, și-a spus Daphne.

– Iar *el*, a spus Anthony amenințător, se va trezi aruncat pe geam cît de curînd, dacă nu-și ține gura.

– Ștîi, am bănuit dintotdeauna că bărbații sînt niște idioți, a mîrît Daphne, dar azi m-am convins.

Simon a zîmbit.

– Scăzînd întreruperile, a răbufnit Anthony, aruncîndu-i o altă privire ucigașă lui Simon dar adresîndu-i-se lui Daphne, mai ai un minut și jumătate la dispoziție.

– Bine! a răbufnit ea. Mă voi rezuma la un singur lucru: azi am avut șase vizitatori. Șase! Îți mai amintești cînd am mai avut șase vizitatori într-o singură zi?

Anthony o privea cu ochi goi.

– Nu ai cum să-ți amintești, pentru că nu s-a mai întîmplat niciodată. Șase bărbați au urcat treptele de la intrare, au bătut la ușa noastră și i-au dat lui Humboldt carteă lor de vizită. Șase bărbați mi-au adus flori, au făcut conversație cu mine, iar unul dintre ei chiar mi-a recitat poezii.

Simon i-a făcut cu ochiul.

– Și știi de ce? a întrebat, iar tonul îi era din ce în ce mai ridicat. Știi?

Anthony a dat dovedă de înțelepciune și și-a ținut gura.

– Toate acestea s-au întîmplat pentru că el – și a arătat cu degetul spre Simon – a fost suficient de amabil încât să se prefacă interesat de mine aseară, la bal.

Simon, care stătea relaxat, sprijinit de birou, s-a îndreptat brusc:

– Ei, nu e chiar aşa.

Daphne s-a întors spre el și l-a fixat cu privirea:

– Dar cum?

Simon nu a apucat să spună mai mult de „eu... eu...”, că ea i-a luat vorba din gură:

– Te asigur că acești domni nu au găsit niciodată de cuviință, pînă acum, să mă viziteze.

– Dacă sănt într-atât de mărginiți, i-a spus încet Simon, de ce te-ar interesa?

Ea a tăcut și a părut că se retrage într-o carapace. Simon a avut senzația că spuse se ceva foarte, foarte greșit. S-a convins de asta cînd a văzut-o cliind des.

Oh, la naiba!

Daphne s-a șters la un ochi. A tușit, încercînd să-și acopere gestul, prefăcîndu-se că ducea mâna la gură, iar Simon s-a simțit ca ultimul om.

– Uite ce-ai făcut! a sărit ca ars Anthony. Și-a luat sora de braț, încercînd să o îmbărbăteze și i-a aruncat lui Simon o privire ucigătoare.

– Nu-l lua în seamă, Daphne. E un măgar.

– Poate, s-a smiorcăit ea. Dar e un măgar intelligent.

Anthony a rămas cu gura căscată.

Daphne i-a aruncat o privire nevinovată.

– Dacă nu voiai să repet acest cuvînt nu trebuia să-l folosești.

Anthony a oftat, învins:

– Chiar au venit șase bărbați azi?

Ea a dat din cap.

– Sapte, dacă-l socotim și pe Hastings.

– Iar printre ei se afla vreunul cu care te-ai putea gîndi să te măriți? a întrebat-o el, cîntărindu-și cu grija cuvintele.

Simon și-a dat seama că ținea pumnii înclestați și s-a străduit să se controleze.

Daphne a dat din nou din cap.

– Sînt cu toții bărbați cu care am fost dintotdeauna prietenă. Numai că nu m-au privit într-o lumină romantică pînă cînd Hastings nu a deschis drumul. Dacă mi se dă șansa, probabil că voi ajunge să mă atașez de unul dintre ei.

– Dar... Simon a închis repede gura.

– Dar ce? a întrebat Daphne, întorcîndu-se spre el cu ochi curioși.

Și-a dat seama că ar fi vrut să-i spună că dacă bărbații aceia se arătau interesați de ea doar pentru că un duce îi dăduse atenție, însemnă că erau niște idioți iar ea nu trebuia să se gîndească că ar să se mărite cu vreunul din ei. Dar înînd cont de faptul că el fusese cel care o asigurase că va avea mai mulți pretendenți – ei bine, sincer, i se părea că s-ar fi arătat înfrînt.

– Nimic, i-a răspuns în final, ridicînd mâna într-un gest de „nu are importanță”.

Daphne l-a privit cîteva secunde, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să se răzgîndească, după care s-a întors spre fratele ei:

– Acum recunoști că planul nostru este foarte înțeleapt?

– Înțeleapt este mult spus, dar – Anthony părea că o spune cu durere – înțeleg de ce mi-ai spus că vei avea beneficii de pe urma lui.

– Anthony, trebuie să-mi găsesc un soț. În afara de faptul că mama mă tot presează, chiar vreau un soț. Vreau să mă căsătoresc, să am familia mea. Îmi doresc asta mai mult decât crezi. Și pînă acum nu am fost cerută de nici un bărbat acceptabil.

Simon era convins că Anthony nu avea cum să reziste în fața unei asemenea pledoarii. Și a fost adevărat: Anthony s-a sprijinit ofînd de birou.

– Foarte bine, i-a spus încizînd ochii, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce spunea. Dacă trebuie, atunci sănt de acord.

Daphne a sărit și l-a îmbrățișat.

– Oh, Anthony, știam eu că ești cel mai bun frate din lume. L-a sărutat pe obraz.

Anthony a ridicat ochii spre tavan înainte de a-l privi pe Simon:

– Vezi la ce sănt supus? I-a întrebat clătinînd din cap. Folosea exact tonul unui bărbat aflat sub asediul care căuta înțelegere la un alt bărbat.

Simon a zîmbit, gîndindu-se cît de repede se transformase în ochii lui din seducătorul fără scrupule într-un bun prieten.

– Dar am de pus cîteva condiții, a spus Anthony tare, făcînd-o pe Daphne să tresără.

Nu a scos nici un cuvînt, l-a așteptat pe fratele ei să continue.

– În primul rînd, tot ce mi-ati spus nu trebuie să părăsească pereții acestei încăperi.

– De acord, a spus ea repede.

Anthony s-a întors spre Simon:

– Bineînțeles, a spus și el.

– Mama ar fi distrusă dacă ar afla adevărul.

– De fapt, a spus Simon, eu cred că mama voastră ne-ar aprecia ingeniozitatea, dar voi o cunoașteți mai bine, aşa că promit să păstreze discreția.

Anthony i-a aruncat o privire de gheată.

– În al doilea rînd, voi doi nu aveți voie să rămîneți singuri. Niciodată.

– Asta nu va fi greu deloc, i-a răspuns Daphne. Nici dacă m-ar fi curtat cu adevărat nu am fi avut voie să rămînem singuri.

Simon și-a amintit de interludiul avut pe corridorul casei doamnei Danbury și i-a părut rău că nu putea rămîne singur cu ea, dar își dădea seama cum arăta un obstacol, mai ales cînd acesta se numea Anthony Bridgerton. Așa că a dat din cap, ascultător.

– În al treilea rînd...

– Mai este și al treilea? a întrebat Daphne.

– Pot fi și treizeci, dacă vreau.

– Bine, a spus Daphne părînd de-a dreptul îngrijorată. Dacă trebuie...

– Tu de ce rîzi? I-a întrebat Anthony pe Simon. Abia atunci Simon și-a dat seama că puñise în rîs.

– Nu, nimic, a spus repede.

– Bine, a mîrît Anthony, pentru că a treia condiție este următoarea: dacă te prind vreodată purtându-se astfel încât să o compromiți în vreun fel... dacă te prind că-i săruți mîna măcar fără să fie altcineva prezent, îți smulg capul de pe umeri.

Daphne a clipit:

– Nu îți se pare ușor exagerat?

Anthony a fixat-o cu privirea:

– Nu.

– Oh.

– Hastings?

Simon nu a avut de ales, a trebuit să dea din cap.

– Bine, a spus Anthony tăios. Acum, că ne-am înțeles, el – a făcut semn spre Simon – poate să plece.

– Anthony! a exclamat Daphne.

– Să înțeleg că nu mai sunt invitat la cină în seara asta? a întrebat Simon.

– Da.

– Nu! Daphne și-a prins fratele de braț. L-ai invitat pe Hastings la cină? De ce nu mi-ai spus?

– Asta a fost cu zile în urmă, Cu ani în urmă, a mormăit Anthony.

– Luni, a spus Simon.

– Înseamnă că trebuie să vii, a spus ferm Daphne. Mama va fi încîntată. Iar tu – și-a împuns fratele cu degetul – încetează să te mai gîndești cum ai putea să-l otrăvești.

Înainte ca Anthony să-i răspundă, Simon a zîmbit și i-a spus:

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, Daphne. Nu uita că am studiat împreună aproape zece ani. Niciodată nu i-a plăcut chimia.

– Îl omor, și-a spus Anthony. Până la sfîrșitul săptămînii îl omor sigur.

– N-o s-o faci, a ripostat Daphne. Până mîine vei uita toate astea și veți sta amîndoi la *White's*, fumînd cîte un trabuc.

– Nu cred, a spus Anthony.

– Așa se va întîmpla, sănătatea sigură. Nu ești de acord, Simon?

Simon i-a studiat chipul prietenului său și și-a dat seama că era ceva schimbat. Avea ceva în privire. Era serios.

Cu șase ani în urmă, cînd Simon părăsise Anglia, și el și Anthony erau copii. Numai că li se părea că deveniseră bărbați. Își omorîseră timpul cu jocuri de noroc și tîrfe, plini de importanță, dar acum erau alții.

Erau adevărați bărbați.

Simon simțise că se schimbase în timpul călătoriilor lui. Fusese o transformare lentă, pe măsură ce făcea față unor noi provocări. și abia acum își dădea seama că la întoarcerea în Anglia își imaginase că Anthony era același băiețandru de care se despărțise cu șase ani în urmă.

Își nedreptățise prietenul și abia acum realiza acest lucru. Ar fi trebuit să-și dea seama că, odată cu trecerea timpului, Anthony își asumase anumite responsabilități pe care el nici nu și le imaginase. Trebuia să-și îndrumă frații, să-și protejeze surorile. Simon avea un ducat, dar Anthony avea o familie.

Era o mare diferență, iar Simon înțelegea acum de ce prietenul său era exagerat de protector.

– Cred, a spus Simon încet, răspunzîndu-i în sfîrșit lui Daphne la întrebare, că și eu și fratele tău

ne-am schimbat mult în cei şase ani de când nu ne-am văzut. Şi cred că este un lucru bun.

Cîteva ore mai tîrziu, în casa Bridgerton se instalașe haosul.

Daphne se schimbase într-o rochie de seară verde, din catifea, care făcea ca ochii ei să-și schimbe culoarea. Se afla în holul mare și încerca să-și liniștească mama.

– Nu pot să cred, spunea Violet, ducînd mâna la piept, că Anthony a uitat să-mi spună că l-a invitat pe duce la cină. Nu am avut timp pentru pregătiri. Deloc.

Daphne privea meniul pe care-l ținea în mînă, care începea cu supă de broască țestoasă, urmată de alte trei feluri de mîncare și terminînd cu miel în sos bechamel, după care urmău patru feluri de desert. A încercat ca în voce să nu i se citească nici o urmă de sarcasm când a spus:

– Nu cred că ducele va avea motiv să se plîngă.

– Sper să fie aşa, i-a răspuns Violet. Dacă știam că vine, aş fi adăugat și o fîrstură de vită. Nu poti primi musafiri și să nu ai fîrstură de vită.

– Știe foarte bine că este o cină fără pretenții, în familie.

Violet i-a aruncat o privire mustrătoare.

– Nimic nu poate fi fără pretenții când te vizitează un duce.

Daphne și-a privit gînditoare mama. Violet își frîngea mîinile și strîngea din dinți.

– Mamă, a spus Daphne, nu cred că ducele se așteaptă să ne dăm peste cap pentru el.

– Poate că nu se așteaptă, i-a răspuns Violet, dar există anumite reguli. Sincer, nu înțeleg cum poți fi atât de calmă și de dezinteresată.

– Nu sună dezinteresată!

– Dar nu pari deloc emoționată. Violet a privit-o cu suspiciune. Cum de nu ești deloc agitată? Pentru numele lui Dumnezeu, Daphne, bărbatul acesta se gîndește să se însoare cu tine!

Daphne și-a ascuns un geamăt.

– Nu a spus niciodată asta, mamă.

– Nici nu trebuia s-o facă. Altfel de ce ar fi danSAT cu tine aseară? Singura fată pe care a mai onorat-o astfel a fost Penelope Featherington, și știm prea bine că a făcut-o doar din milă.

– Mie îmi place Penelope, a spus Daphne.

– Și mie, i-a răspuns Violet, și aștept ziua în care mama ei își va da seama că o fată cu tenul ei nu trebuie îmbrăcată în satin portocaliu. Dar nu despre asta este vorba.

– Dar despre ce?

– Nu mai știu! s-a văcărit Violet.

Daphne a clătinat din cap.

– Mă duc să-o caut pe Eloise.

– Da, chiar te rog, i-a răspuns distrată Violet. Și vezi că Gregory să fie curat. Nu se spală niciodată după urechi. Și Hyacinth... Dumnezeule, ce ne facem cu ea? Hastings nu cred că se așteaptă să fie prezentă la masă o copilă de zece ani.

– Ba da, i-a spus Daphne răbdătoare. Anthony i-a spus că luăm cina în familie.

– Majoritatea familiilor nu le permit copiilor mai mici să stea la masă cu cei mari.

– E problema lor. Daphne a oftat exasperată. Mamă, am vorbit eu cu ducele. A înțeles că nu este o cină formală. Chiar mi-a spus că-și dorește asta. El nu are familie, aşa că a lăua cina cu familia Bridgerton va fi pentru el o experiență.

– Dumnezeu să ne ajute! Violet pâlise. Daphne a adăugat repede:

– Știi la ce te gîndești. Te asigur că nu trebuie să-ți mai faci griji că Gregory i-ar putea pune din nou lui Francesca cartofi cu smîntină pe scaun. Sînt sigură că au depășit faza asta.

– Asta s-a întîmplat săptămîna trecută!

– Așa este, i-a răspuns repede Daphne. Dar sînt sigură că și-a învățat lecția.

Violet nu părea prea convinsă, după privirea pe care i-a aruncat-o fiicei ei.

– Bine, atunci îl voi amenința cu moartea dacă face ceva care să te supere.

– Moartea nu-l sperie, a murmurat Violet. Cred că ar trebui să-l ameninț că-i vînd calul.

– Nu va crede niciodată.

– Ai dreptate, sînt prea bună la suflet, s-a încruntat Violet. Dar poate că o să mă credă dacă-i spun că nu-i mai dau voie să călărească zilnic.

– Asta s-ar putea să țină, a fost de acord Daphne.

– Bine. Mă duc să-l sperii cât pot eu de tare. Violet a făcut doi pași, după care s-a întors. E o provocare să ai copii!

Daphne s-a mulțumit să zîmbească. Știa că era o provocare pe care mama ei o adora.

Violet și-a dres glasul, semn că voia să poarte o discuție serioasă.

– Sper ca totul să decurgă bine la cină, Daphne. Cred că Hastings ar putea fi o partidă bună pentru tine.

– Ar putea fi? a necăjit-o Daphne. Credeam că toți ducii sînt partide bune, chiar dacă au două capete și scuipă cînd vorbesc.

Violet i-a zîmbit cu înțelegere.

– Poate că-ți vine greu să crezi, dar n-aș vrea să te măriți cu oricine. Probabil că ți se pare că nu mai contenesc să-ți prezint bărbați de însurat, dar o fac numai pentru că vreau să ai de unde să-ți alegi un soț. Violet a zîmbit gînditoare. Cel mai mare vis al meu este să te văd la fel de fericită cum am fost eu cu tatăl tău.

Înainte ca Daphne să apuce să răspundă, Violet a dispărut. Lăsînd-o pradă gîndurilor.

Poate că planul pus la cale de ea și Hastings nu era o idee prea bună, la urma urmei. Violet avea să fie distrusă cînd vor rupe așa-zisa logodnă. Simon spuse că o lăsa pe ea să o rupă cu el, dar ea începea să se întrebe dacă nu cumva era mai bine să se întîmple invers. Pentru Daphne ar fi fost umilitor să fie părăsită de Simon, dar măcar nu avea să suporte un lung sir de „de ce”-uri din partea lui Violet.

Violet ar fi considerat-o nebună să renunțe la el.

Iar Daphne ar fi rămas întrebîndu-se dacă mama ei nu avea totuși dreptate.

Simon nu era deloc pregătit pentru o cină cu familia Bridgerton. Era o chestie zgomotoasă, punctată cu rîsete și, din fericire, cu o singură întîmplare care implica și un bob de mazăre zburător.

(Se părea că bobul de mazăre respectiv pornise din locul unde stătea Hyacinth, dar cea mai mică

dintre frații Bridgerton părea atât de inocentă, de angelică, încât lui Simon îi venea greu să credă că ea îl aruncase spre fratele ei.)

Din fericire, Violet nu a observat nimic, deși bobul a descris un arc de cerc perfect chiar pe deasupra capului ei.

Dar Daphne îl văzuse cu siguranță, pentru că și-a dus imediat șerbetul la gură, ca să-și mascheze rîsul.

Simon a vorbit puțin în timpul mesei. De fapt, îi era mult mai ușor să-i asculte pe ceilalți decât să converseze cu ei, mai ales dacă ținea cont de privirile amenințătoare pe care i le aruncau Anthony și Benedict.

Dar Simon era așezat la celălalt capăt al mesei față de cei doi frați mai mari – iar aici era cu siguranță mîna lui Violet – așa că îi era relativ simplu să ignore și să savureze felul în care Daphne interacționa cu restul familiei ei.

Într-un final, Hyacinth, care stătea în dreapta lui Daphne, l-a privit direct în ochi și i-a spus:

– Nu vorbești prea mult, nu-i așa?

Violet s-a încercat cu vinul.

– Ducele este mult mai politicos decât noi, i-a explicat Daphne lui Hyacinth. Noi intervenim mereu în discuție, îi întrerupem pe ceilalți, strigăm de parcă ne-ar fi teamă că nu suntem auziți.

– Eu nu mă tem că nu suntem auziți, i-a spus Gregory.

– Nici eu, a spus sec Violet. Mânîncă-ți mazarea, Gregory.

– Dar Hyacinth...

– Lady Bridgerton, a spus Simon, mai pot primi o porție din această mazare delicioasă?

– Bineînțeles. Violet și-a arcuit sprîncenele cînd l-a privit pe Gregory. Vezi, ducele mânîncă mazarea. Gregory și-a mîncat și el mazarea.

– Știi, a spus Violet, cred că aceasta este una dintre cele mai plăcute seri din acest an. Chiar dacă – a aruncat o privire plină de subînțeles spre Hyacinth – cea mai mică dintre fiicele mele își aruncă boabele de mazare sub masă.

Simon a ridicat privirea exact în clipa în care Hyacinth striga:

– De unde știi?

Violet a clătinat din cap și ridicat ochii spre tavan.

– Dragii mei copii, cînd veți învăța că eu știu totul?

Simon a decis pe loc că avea un mare respect pentru Violet Bridgerton.

Numai că în clipa următoare a reușit să-l zăpăcească complet, cu o întrebare și un zîmbet:

– Spuneți-mi, Alteță, sănăteți ocupat mîine?

Deși era blondă cu ochi albaștri, semăna atât de mult cu Daphne cînd l-a întrebat, încît pe moment el a rămas fără replică. Așa că nu a mai apucat să se gîndească la ce voia să spună și i-a răspuns:

– N-nu. Nu-mi amintesc.

– Excelent! a exclamat Violet. Trebuie să ne însoțiți în excursie, la Greenwich.

– Greenwich? a repetat Simon.

– Plănuim o ieșire de cîteva săptămîni. Ne gîndeam să mergem cu barca, apoi să facem un picnic pe malul Tamisei. Violet i-a zîmbit încrezătoare. Veniți, nu-i așa?

– Mamă, a intervenit Daphne, suntem siguri că ducele are numeroase angajamente.

Violet i-a aruncat o asemenea privire lui Daphne că Simon s-a mirat că ea nu a înghețat pe loc.

— Prostii, i-a răspuns Violet. Doar a spus că nu este ocupat. S-a întors din nou spre Simon. Vom vizita și Observatorul regal, nu e doar o stupidă plimbare de plăcere. Observatorul nu este deschis pentru public, dar răposatul meu soț l-a patronat într-un timp, aşa că putem intra.

Simon s-a uitat spre Daphne. Ea a ridicat din umeri și i-a cerut scuze din priviri.

S-a întors mai apoi spre Violet.

— Aș fi încîntat.

Violet s-a luminat la față și l-a bătut ușor pe braț. Iar Simon a avut senzația că soarta îi fusesese pecetluită.

CAPITOLUL 8

A ajuns la urechile autoarei că întreaga familie Bridgerton (plus un duce!) s-a îmbarcat sămbătă spre Greenwich.

La urechile autoarei a ajuns și faptul că susmenționatul duce, împreună cu un anume membru al familiei Bridgerton, s-au întors la Londra foarte, foarte uzi.

Ziarul de societate al lady-ei Whistledown, 3 mai 1813.

— Dacă îți mai ceri scuze o singură dată voi fi nevoit să te omor, a spus Simon, sprijinindu-și capul în mîini.

Daphne i-a aruncat o privire iritată din scaunul strîmt din lemn al iahtului pe care mama ei îl închiriașe pentru întreaga familie — și pentru duce, bineînțeles — ca să-i ducă la Greenwich.

— Scuză-mă, a spus ea, că sănătatea politicoasă încît să-mi cer scuze pentru subterfugiile mamei mele. Credeam că scopul șaradei noastre era tocmai să te vezi scăpat de pețitoarele nemiloase.

Simon s-a așezat mai bine pe scaun.
– Ar fi fost o problemă doar dacă nu m-aș fi simțit bine cu voi.

Daphne a împins bărbia înainte, surprinsă:
– Oh, a spus – ca o proastă, după părerea ei. Drăguț din partea ta.

Ei a rîs.

– Îmi place să călătoresc pe apă, iar o vizită la Observatorul Regal mă tentăză cu adevărat. A înclinat capul spre ea: cît de multe știi despre navigație și longitudine?

Ea a clătinat din cap:

– Mă tem că foarte puține. Trebuie să mărturisesc că nu știu nici măcar ce meridian este aici, la Greenwich.

– Este punctul de la care se măsoară toate longitudinile. Pe vremuri marinarii și navigatorii măsurau distanța longitudinală din punctul lor de plecare, dar în ultimul secol astronomii au hotărât ca Greenwich să devină punctul de plecare.

Daphne a ridicat o sprînceană:

– Nu ți se pare o îngîmfare cam mare, să te consideri centrul lumii?

– De fapt este chiar comod să ai un punct de referință universal, atunci cînd navighezi pe oceane.

Ea nu părea prea convinsă.

– Și toată lumea a fost de acord să fie ales Greenwich-ul? Îmi vine greu să cred că francezii nu au insistat să fie Parisul, iar Papa ar fi preferat cu siguranță Roma...

– Ei bine, nu a fost tocmai un acord, a rîs el. Sau vreun tratat oficial, dacă la asta te refereai. Dar Observatorul Regal publică un excelent set de hărți

În fiecare an – se numește Almanahul Nautic. Orice marinări ar trebui să fie inconștient dacă ar naviga fără unul la bord. Și de vreme ce Almanahul Nautic la drept referință Greenwich-ul, cu latitudine zero... și restul lumii a făcut la fel.

– Pari să știi destul de multe despre asta.

Ei a ridicat din umeri.

– Cînd petreci mult timp pe un vas, ajungi să le înveți.

– Mă tem că în casa Bridgerton nu s-au predat asemenea lectii. Majoritatea lucrurilor le-am învățat de la guvernante.

– Păcat, a murmurat el. Apoi a continuat: majoritatea?

– Dacă mă interesa ceva anume, puteam studia din cărțile aflate în bibliotecă.

– Înțeleg că matematica abstractă nu s-a numărat printre preferatele tale.

Daphne a rîs:

– Spre deosebire de tine? Nu prea, recunosc. Mama spunea mereu că nu mă crede în stare să adun măcar.

Simon era nedumerit.

– Știi, știi, i-a spus ea, continuînd să zîmbească. Voi, cei care excelați în matematică nu înțelegeți cum noi, muritorii de rînd, ne putem uita la o pagină plină cu cifre fără să știm rezultatul – sau măcar cum să-l aflăm – într-o clipă. Și Colin este la fel.

Ei a zîmbit, pentru că ea avea perfectă dreptate.

– Și care au fost materiile tale preferate?

– Istoria și literatura. Ceea ce a fost un noroc, pentru că nu am dus lipsă de cărți pe aceste subiecte.

El a mai luat o gură de limonadă.

– Istoria nu m-a pasionat niciodată.

– Adevărat? De ce crezi că nu?

Simon a ezitat o clipă, gîndindu-se dacă nu cumva lipsa lui de entuziasm de datora dezgustului față de titlul său și față de toate tradițiile care îl marcau. Tatăl lui ținuse atât de mult la titlul lui încît...

S-a mulțumit însă să spună doar:

– Nu știu. Pur și simplu nu mi-a plăcut, bănuiesc.

Au rămas cîteva momente într-o tacere complece, cu briza apei bătîndu-le ușor prin păr. Apoi Daphne a zîmbit și a spus:

– Ei bine, nu-mi voi cere din nou scuze, pentru că țin prea mult la viața mea și nu vreau să-mi fie curmată de tine, dar mă bucur că nu ești foarte trist, după ce mama te-a bătut atât la cap să ne însotești.

Privirea pe care i-a aruncat-o era ușor ironică:

– Dacă nu aş fi vrut să vin, orice ar fi spus mama ta ar fi fost în zadar.

Ea a pufnit:

– Spune asta bărbatul care se preface că mă curtează, tocmai pe mine dintre toate, pentru că este prea politicos ca să refuze invitațiile venite din partea soților prietenilor lui.

El s-a încruntat imediat:

– Cum adică, *tocmai* pe tine dintre toate?

– Păi, eu... A clipit, surprinsă. Nici ea nu știa ce voise să spună. N-am idee, a zis într-un final.

– Să nu mai spui asta, a mormăit el și s-a așezat și mai bine pe scaun.

Ochii lui Daphne fixau o picătură de apă de pe balustradă. Încerca să-și steargă zîmbetul de pe chip. Simon era atât de dulce cînd era morocănos!

– La ce te uiți? a întrebat el.

– La nimic, a spus ea, strîngînd apoi din buze.

– Atunci de ce zîmbești?

Asta nu avea de gînd să i-o spună, în nici un caz.

– Nu zîmbesc.

– Dacă nu zîmbești, înseamnă că ești pe punctul să strănuți sau să suferi vreun atac.

– Nici una, nici alta, i-a spus cu voce suavă. Pur și simplu mă bucuram de vremea frumoasă.

Simon s-a sprijinit de spătarul scaunului și a înclinat capul să o privească:

– Nici compania nu este tocmai rea, a provocat-o el.

Daphne a aruncat o privire țintită spre Anthony, care stătea sprijinit de balustradă, de cealaltă parte a punții și se uită atent la ei.

– Te referi la *toată lumea* de aici? I-a întrebat.

– Dacă e vorba de războinicul tău frate, i-a răspuns Simon, să știi că găsesc tristețea lui chiar amuzantă.

Daphne a încercat să-și ascundă zîmbetul, dar nu a reușit.

– Nu ești prea amabil.

– N-am pretins niciodată că aş fi. Și uită-te la el – a făcut un semn în direcția lui Anthony, care s-a înnegrit și mai tare la față. Știe că vorbim despre el, și asta îl roade peste măsură.

– Credeam că sănăteți prietenii.

– Sîntem. Astă își fac prietenii, unii altora.

– Bărbații sănăteți nebuni.

– În general, a fost de acord el.

Ea a dat ochii peste cap.

– Am crezut că prima regulă a prieteniei era să nu cochetez cu sora prietenului tău.

– Dar eu nu cochetez. Doar mă prefac.

Daphne a dat din cap gînditoare și s-a uitat la Anthony.

– Și totuși astă îl omoară, deși știe care este adevărul.

– Știu, a rîs satisfăcut Simon. Nu e minunat? Chiar atunci s-a apropiat de ei Violet.

– Copii! a strigat ea. Copii! Oh, scuzează-mă, Altădată, a adăugat văzîndu-l. Nu este cazul să mă adresez așa, la grămadă, cu copiii mei.

Simon a zîmbit.

– Căpitanul mi-a spus că aproape am ajuns, a continuat Violet. Ar trebui să ne strîngem lucrurile.

Simon s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna lui Daphne, care a acceptat-o recunoscătoare, pentru că se clătina îngrozitor.

– Nu sunt prea sigură, a rîs ea, strîngîndu-i mâna cu putere.

– Ce te-ai fi făcut pe mare? a întrebat-o el.

– Răule! Nu ar trebui să-mi scoți în evidență lipsa de grație și de echilibru.

În timp ce vorbea și-a întors fața spre el. În clipa aceea, vîntul i-a trecut prin păr și i-a colorat obrajii în roz. Arăta atât de încîntător de drăguță încît Simon a uitat pentru o clipă să respire.

Gura ei cu buze pline oscila undeva între zîmbet și rîs, soarele făcea ca părul ei să capete accente roșiatice. Aici, pe vas, departe de rigiditatea săilor de bal, părea atât de naturală și de frumoasă încât lui Simon îi venea să rîdă ca un idiot, doar pentru simplul fapt că se afla în prezența ei.

Dacă nu ar fi fost încorajați de toată familia ei ar fi sărutat-o. Știa că nu ar fi trebuit să cocheteze cu ea, că nu se va căsători niciodată cu ea și totuși se

simțea atras de ea. Nici nu și-a dat seama ce era pe cale să facă pînă în clipa în care s-a dezechilibrat și a fost nevoie să se îndrepte.

Din nefericire Anthony a asistat la întregul episod, așa că s-a interpus rapid între Simon și Daphne pe care a luat-o de braț folosindu-se de toată forța lui.

– În calitate de frate mai mare, a mîrfit el, cred că îmi revine mie onoarea să te conduc la țărm.

Simon s-a înclinat în fața lui și i-a făcut loc, prea tulburat de lipsa de autocontrol de adineauri ca să mai protesteze.

Barca acosta și a fost coborîtă o scîndură, drept pasarelă. Simon i-a privit pe toți membrii familiei Bridgerton coborînd și i-a urmat pe malul înverzit al Tamisei.

În vîrful dealului era așezat Observatorul Regal, o clădire veche, din cărămidă roșie. Turnurile erau acoperite de acoperișuri gri iar Simon a avut senzația că – exact cum spusese Daphne – acela era centrul lumii.

Străbătuse o mare parte din globul pămîntesc și totuși, aici, se simțea umil.

– Sîntem toți? a strigat vicontesa. Rămîneți pe loc cu toții, să fiu sigură că sîntem cu toții prezenți. A început să numere capetele, sfîrșind cu un triumfător:

– Zece! Sîntem toți.

– Bine că nu ne mai pune să ne înșiruim după vîrstă.

Simon s-a uitat în stînga și l-a văzut pe Colin, care zîmbea.

– Metoda a funcționat câtă vreme ordinea vîrstei corespundeau cu cea a înălțimii. Dar cînd Benedict

I-a depășit pe Anthony iar Gregory a crescut mai înalt ca Francesca... Colin a ridicat din umeri. Mama a fost obligată să renunțe.

Simon s-a uitat printre ei și a ridicat din umeri.

– Încerc să-mi dau seama unde ar fi locul meu.

– Undeva pe lîngă Anthony, bănuiesc.

– Ferească Dumnezeu! a murmurat Simon.

Colin l-a privit amuzat și curios deopotrivă.

– Anthony! a strigat Violet. Unde este Anthony? Anthony și-a făcut cunoscută poziția cu un scrîșnet din dinți.

– Aici erai, Anthony. Te rog să mă însotești înăuntru. Anthony s-a desprins cu greu de Daphne și i s-a alăturat mamei.

– Este complet lipsită de rușine, nu-i aşa? a șoptit Colin.

Simon nu a găsit de cuviință să-i răspundă.

– Ei bine, te rog să nu o dezamăgești, a continuat Colin. O vezi cît se străduiește. Trebuie neapărat să o iezi pe Daphne de braț, măcar atât poți face.

Simon s-a întors spre Colin.

– Ești la fel de rău ca și mama ta.

Colin a izbucnit în rîs.

– Da, dar măcar eu nu mă pretind subtil.

Daphne a ales exact acel moment ca să se apropie de ei.

– Se pare că am rămas fără însotitor.

– Ca să vezi! i-a răspuns Colin. Vă rog să mă scuzați, mă duc după Hyacinth. Dacă sunt obligat să o însotesc pe Eloise, cred că voi prefera să mă întorc înot la Londra. De cînd a împlinit paisprezece ani a devenit o nesuferită.

Simon a clipit nedumerit.

– Parcă te-ai întors de pe continent abia săptămîna trecută.

Colin a încuvînțat cu un gest al capului.

– Da, dar Eloise a împlinit paisprezece ani acum un an și jumătate.

Daphne l-a prins de cot.

– Cu puțin noroc, nu-i voi spune ce-ai zis despre ea.

Colin a ridicat ochii spre cer și a dispărut în micul grup, strigîndu-i numele lui Hyacinth.

Daphne și-a pus mîna pe brațul lui Simon și l-a întrebat:

– Am reușit deja să te speriem?

– Poftim?

Ea i-a zîmbit cu subînțeles.

– Nu există nimic mai obositor decît o ieșire în aer liber cu familia Bridgerton.

– Ah, asta era! Simon s-a dat rapid spre dreapta, ca să-l evite pe Gregory care fugea după Hyacinth, strigînd ceva despre noroi și răzbunare. Este o experiență nouă.

– Foarte politicos spus, Alteță, i-a spus admirativ Daphne. Sînt impresionată.

– Da, păi... S-a dat un pas înapoi cînd Hyacinth l-a șters cu poalele rochiei, scoțînd un tipăt atât de ascuțit încît Simon a fost convins că toți cîinii din Londra au început să latre. Eu nu am frați.

Daphne a oftat, visătoare.

– Să nu ai nici un frate, a murmurat. Parc-ai fi în rai. A continuat să privească în depărtare cîteva clipe, după care s-a trezit din reverie. A întins mîna exact în secunda în care Gregory a trecut pe lîngă ei și l-a prins ferm de braț: Gregory Bridgerton! Nu mai alerga aşa. O să dărîmi pe cineva.

– Cum ai reușit? a întrebat Simon.
 – Ce anume? Să-l prind?
 – Da.

Ea a ridicat din umeri.

– Am ani de experiență.
 – Daphne! a scîncit Gregory. Ea continua să-l

țină strîns.

I-a dat drumul, într-un final.
 – Ia-o mai încet!

El a făcut doi pași exagerat de lenți, după care a rupt-o la fugă.

– Cu Hyacinth cum rămîne? a întrebat Simon.
 Daphne i-a făcut semn peste umăr.

– Se pare că mama încearcă să o țină în frîu.
 Simon a văzut-o pe Violet cum o mustra vehe-

ment pe Hyacinth. S-a întors înapoi la Daphne.
 – Ce voiai să spui atunci cînd s-a apropiat

Gregory?

Ea a clipit:

– N-am idee.
 – Am impresia că voiai să spui ceva legat de
 frați, de a-i avea sau nu.

– Ah, da. A rîs, urmărindu-i cu privirea pe ceilalți,
 care urcau dealul spre observator. Mă crezi sau nu,
 mă gîndeam că deși ideea de singurătate eternă
 mă tentează, nu cred că mi-ar place să nu am o
 familie.

Simon nu a scos nici un cuvînt.

– Nici nu-mi imaginez cum ar fi să am un singur
 copil, a adăugat ea.

– Uneori, i-a replicat el sec, nu ai de ales.
 Daphne s-a înroșit instantaneu.

– Oh, îmi pare atât de rău, s-a bîlbîit ea, încremene-
 nd în loc. Am uitat. Mama ta...

Simon s-a oprit alături de ea.

– Nu am cunoscut-o, a spus ridicînd din umeri.
 Așa că nu am plîns-o. Ochii lui albaștri erau însă
 straniu de goi, iar Daphne a știut imediat că acele
 cuvinte nu erau adevărate.

La fel de bine a înțeles că el le credea, în între-
 gime.

S-a întrebat atunci ce anume se întîmplase cu
 acest bărbat încît să se mintă astfel în toti acei ani.

I-a studiat chipul, înclinînd ușor capul. Vîntul îi
 colorase ușor obrajii și-i răvășise părul negru. El a
 părut stînjenit de privirea ei și a spus:

– Am rămas în urmă.

Daphne s-a uitat în sus, pe deal. Familia ei era
 la o distanță apreciabilă.

– Așa este, a spus îndreptîndu-și umerii. Ar tre-
 bui să ne grăbim.

Dar în timp ce urcau dealul ea nu se gîndeau la
 familia ei, la observator sau la longitudine. Se între-
 ba de ce oare simțea nevoia ca ducele să o ia în
 brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Cîteva ore mai tîrziu, se întorseră pe malul
 Tamisei și tocmai sfîrșeau un prînz elegant și totuși
 simplu pregătit de bucătăreasa familiei Bridgerton.
 Ca și cu o seară înainte, Simon era tăcut, preferînd
 să observe felul în care Daphne interacționa cu
 familia ei cea zgomotoasă.

Se părea însă că Hyacinth avea alte gînduri.

– Bună ziua, Alteță, a spus ea, așezîndu-se
 lîngă el pe pătură. V-a plăcut observatorul?

Simon i-a răspuns zîmbind:

- Da, domnișoară Hyacinth. Tie?
- Oh, foarte mult. Și în special lectia pe care ne-ați ținut-o despre longitudine și latitudine.
- Oh, n-aș numi-o chiar *lectie*, a spus Simon. Cuvîntul îl făcea să se simtă bătrîn și ruginit.

De cealaltă parte a păturii, Daphne se distra pe seama lui.

Hyacinth i-a zîmbit, părînd că flirta – *flirta cu el?* – și i-a spus:

- Știati că Greenwich-ul are o poveste romantică? Daphne rîdea deja în hohote. O mică trădătoare.
- Adevărat? a reușit Simon să spună.
- Adevărat, i-a răspuns Hyacinth, pe un ton care l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva în trupul unei fetițe de zece ani se ascundea o femeie de patruzeci. Chiar în acest loc, sir Walter Raleigh și-a întins mantia pe jos pentru ca regina Elizabeth să nu-și murdărească de noroi condurii.
- Chiar aşa? a spus Simon, privind atent în jur.
- Altetă! Figura lui Hyacinth a redevenit cea a unei copile nerăbdătoare. A sărit în picioare. Ce faceți?
- Examinez terenul, i-a răspuns el. I-a aruncat pe furiș o privire lui Daphne. Ea se uita la el cu voioșie și umor și cu altceva, care l-a făcut să se simtă mult mai înalt decît era.
- Dar ce anume cauți? a insistat Hyacinth.
- Bălti.
- Bălti? A zîmbit cînd și-a dat seama în sfîrșit ce voia el să spună. Bălti?
- Exact. Dacă tot trebuie să-mi distrug mantia ca să-ți salvez pantofii, aş vrea să știu asta din vreme, domnișoară Hyacinth.

– Dar nici nu ai mantie.

- Dumnezeule mare! a exclamat Simon pe un ton care a făcut-o pe Daphne să izbucnească în hohote. Vrei să spui că va trebui să-mi dau jos cămașa?
- Nu! a chicotit Hyacinth. Nu trebuie să-ți dai nimic jos! Pe aici nu sînt bălti.
- Mulțumescu-ți tie, Doamne, a spus Simon, ducîndu-și mîna la piept, pentru efect. Se distra mai mult decît și-ar fi imaginat vreodată că era posibil. Voi, fetele Bridgerton sîntetă foarte pretențioase, știi asta?

Hyacinth l-a privit cu un amestec de suspiciune și încîntare. În final, suspiciunea a învins. Și-a pus mîinile în șoldurile înguste și a întrebat:

- Rîzi cumva de mine?
- El i-a zîmbit larg.
- Tu ce crezi?
- Cred că da.
- Eu cred că am noroc că nu sînt bălti prin preajmă.

Hyacinth a rămas cîteva clipe pe gînduri.

- Dacă te hotărăști să te căsătorești cu sora mea... a început ea.
- Daphne s-a înecat cu biscuitul.
- Să știi că eu sînt de acord.
- Simon s-a înecat la rîndul lui.
- Și dacă nu, a continuat Hyacinth zîmbindu-i timid, și-aș fi îndatorată dacă m-ai aștepta să mai cresc.

Din fericire pentru Simon, care nu știa cum să reacționeze în fața unei copile și nici ce să-i răspundă, Gregory a apărut de nicăieri și a ciufuit-o pe Hyacinth. Ea a fugit imediat după el, hotărâtă să se răzbune.

– Nu credeam să ajung să spun vreodată asta, dar cred că tocmai ai fost salvat de fratele meu mai mic.

– Cîți ani are sora ta? a întrebat Simon.

– Zece. De ce?

El a clătinat din cap, neîncrezător.

– Pentru o clipă aş fi putut jura că are patruzeci, Daphne a zîmbit.

– Uneori seamănă atât de mult cu mama că mă sperie.

În clipa aceea, femeia în chestiune s-a ridicat și a început să-și îndemne copiii să se îndrepte spre barcă.

– Haideți, le-a strigat. Se face tîrziu!

Simon s-a uitat la ceasul de buzunar.

– E abia trei.

Daphne a ridicat din umeri și s-a ridicat.

– Pentru mama este o oră tîrzie. După ea, o lady trebuie să ajungă neapărat acasă înainte de ora cinci.

– De ce?

Ea s-a aplecat să strîngă pătura.

– N-am idee. Să aibă timp să se pregătească pentru cină, probabil. Este una din regulile cu care am crescut și am aflat că nu e bine să o pun la îndoială. S-a îndreptat, strîngînd la piept pătura albastră, moale. Sîntem gata de plecare?

Simon i-a întins brațul.

– Cu siguranță.

Au făcut cîțiva pași în direcția bărcii, după care Daphne a spus:

– Te-ai purtat tare frumos cu Hyacinth. Probabil că ai petrecut mult timp cu copiii.

– Chiar deloc.

– Oh, a spus ea, încruntîndu-se. Știam că nu ai avut frați, dar am presupus că ai avut de-a face cu copii în călătoriile tale.

– Nu.

Daphne a tăcut cîteva clipe, întrebîndu-se dacă să mai continue acea discuție. Vocea lui Simon se înăsprișe, iar chipul lui...

Nu mai semăna deloc cu bărbatul care o tăchînase pe Hyacinth cu doar cîteva minute în urmă.

Dar pentru un motiv anume – poate pentru că fusese o după-amiază atît de plăcută, poate doar pentru că era frumos afară – ea s-a prefăcut că-i zîmbește și i-a spus:

– Ai sau nu experiență, e clar că te pricepi. Unii adulții nu știu deloc să vorbească cu copiii.

El nu a spus nimic.

Daphne l-a bătut ușurel pe braț:

– Vei face cîndva un copil fericit. Într-o bună zi vei fi un tată extraordinar.

El s-a întors brusc cu fața spre ea iar privirea aproape că i-a înghețat inima lui Daphne.

– Cred că ți-am mai spus că nu intenționez să mă căsătoresc, i-a spus rece. Niciodată.

– Dar sănătate că tu...

– În concluzie, este exclus să am vreodată copii.

– Eu... înțeleg. Daphne a înghițit în sec și a încercat să-i zîmbească, dar nu a reușit decît să-și miște ușor buzele. Și chiar dacă știa că totul era doar o șaradă, s-a simțit dezamăgiră.

Au ajuns la docuri. Cîțiva dintre membrii familiei urcaseră deja la bord iar Gregory sărea pe scindură.

– Gregory! a strigat Violet, cu voce ascuțită.
Încetează imediat!

El s-a oprit dar nu s-a mișcat din loc.

– Urcă la bord sau vino înapoi.

Simon și-a desprins brațul din strânsarea lui Daphne.

– Scîndura pare udă. S-a îndreptat spre el.

– Ai auzit ce-a spus mama! a strigat Hyacinth.

– Oh, Hyacinth, a suspinat Daphne, pentru sine. Chiar nu poate să tacă niciodată?

Gregory a scos limba.

Daphne a observat că Simon se îndrepta spre scîndură. S-a grăbit să-l ajungă, șoptind:

– Simon, sănătatea tău este bună.

– Poate să alunecă și să fie prinț între frînghii. I-a făcut semn spre încurcătura de frînghii care atîrnau afară din barcă.

Simon a ajuns la capătul scîndurii și a pășit nonșălant, de parcă nu avea nici o grija pe lume.

– Te miști? a strigat, făcînd un pas. Vreau să trec.

Gregory a clipit des.

– Nu trebuia să o însotești pe Daphne?

Simon a mai făcut un pas, dar chiar în acel moment Anthony a făcut și el un pas pe celălalt capăt al scîndurii. El se îmbarcase deja.

– Gregory! a strigat. Treci imediat în barcă!

De jos, de pe doc, Daphne l-a văzut pe Gregory tresărind, surprins și alunecînd pe lemnul ud. Anthony s-a aruncat înainte, încercînd să-l prindă dar fără să reușească. A încercat să-și recapete echilibrul în timp ce Gregory, în alunecare, l-a antrenat cu el și pe Simon.

– Simon! a strigat Daphne, alergînd spre el.

Simon a căzut cu zgomot în apa murdară și l-amisei exact în clipa în care Gregory i-a strigat:

– Îmi pare rău! Și s-a dat doi pași înapoi, ca racul, fără să se uite pe unde mergea. Ceea ce explică, probabil, faptul că nu l-a văzut pe Anthony, care aproape că reușise să se stabilizeze și era la numai cîțiva centimetri de el.

Gregory s-a izbit cu putere de Anthony iar acesta a aterizat lîngă Simon.

Daphne a dus mâna la gură. Făcuse ochii mari cît cepele.

Violet a strîns-o cu putere de braț.

– Te sfătuiesc să nu rîzi.

Daphne a strîns din buze, încercînd să o asculte, dar îi era foarte greu.

– Dar tu rîzi, i-a spus mamei.

– Ba nu, a mintit Violet. Gîțul i se înroșise din cauza efortului de a se abține. Și apoi, eu sănătatea mea este bună.

Simon și Anthony ieșeau șiroind din apă, uitîndu-se unul la altul.

Gregory a mai făcut cîțiva pași și a dispărut pe puncte.

– Poate că ar trebui să intervii, i-a sugerat Violet.

– Eu? s-a tînguit Daphne.

– Par gata să se încăiere.

– Dar de ce? A fost vina lui Gregory.

– Bineînțeles, i-a răspuns Violet pierzîndu-și râbdarea. Dar sănătatea sa este bună. Și amîndoi furioși și stînjeniți și nu se pot răzbuna pe un băiețandru de doisprezece ani.

Anthony spunea deja:

– Puteam să mă ocup eu de el.
Iar Simon:

– Dacă nu-l luai prin surprindere...

Violet a dat ochii peste cap și i-a spus lui Daphne:
– Vei învăța curînd că orice bărbat simte nevoie
imperioasă să dea vina pe altcineva atunci cînd
este pus într-o postură ridicolă.

Daphne s-a repezit spre ei, intenționînd să-i facă
să rătioneze, dar o singură privire a făcut-o să înțeleagă că nu era nimic de făcut, aşa că a arborat un
zîmbet larg, l-a luat pe Simon de braț și l-a întrebat:
– Îmi oferi brațul?

Simon s-a uitat la Anthony.

Anthony s-a uitat la Simon.

Daphne l-a tras cu putere de braț.

– Nu am terminat-o cu tine, Hastings, a șuierat
Anthony.

– Nici pe departe, i-a răspuns Simon.

Daphne și-a dat seama că de fapt căutau o scuză
să se încăiere. L-a smucit și mai tare pe Simon,
pregătită să-i smulgă umărul dacă era nevoie.

După o altă privire ucigașă, el s-a lăsat condus
spre puncte.

Călătoria spre casă a durat o veșnicie.

Mai tîrziu în aceeași seară, în timp ce Daphne se
pregătea de culcare, se simțea profund neliniștită.
Știa prea bine că nu va reuși să adoarmă, aşa că și-a
pus un capot și a coborât scările în căutarea unui
pahar de lapte Cald și companie. Doar avea atîția
frați, și-a spus, trebuia să găsească pe cineva treaz.

În drum spre bucătărie, a auzit zgomote în biroul
lui Anthony aşa că a băgat capul pe ușă. Fratele ei
mai mare stătea la birou și avea degetele pătate de

tuș. Își scria corespondența. Nu era ceva obișnuit
să se afle acolo atîț de tîrziu. Își păstrase biroul de
la reședința Bridgerton chiar și după ce se mutase
în casa lui de burlac, dar de obicei se ocupa de tre-
burile lui în timpul zilei.

– Nu ai o secretară care să se ocupe de asta?
l-a întrebat zîmbind Daphne.

Anthony a ridicat privirea.

– Proasta s-a măritat și s-a mutat la Bristol, a
mormăit.

– Ah. A străbătut camera și s-a așezat pe scaunul
din fața biroului. Asta explică prezența ta aici la
ore atîț de ciudate.

Anthony s-a uitat la ceas.

– E abia miezul nopții. Și apoi, mi-a trebuit o
după-amiază întreagă să scap de miroslul de baltă
din păr.

Daphne s-a străduit să nu zîmbească.

– Dar ai dreptate, a spus ofțind Anthony, așe-
zîndu-se la rîndul lui. E tîrziu iar ceea ce am eu de
făcut poate aștepta pînă dimineață. S-a sprijinit
de spătar și și-a întins gîtel. Tu de ce ești trează la
ora asta?

– Nu puteam să dorm, i-a spus Daphne ridicînd
din umeri. Am coborât să beau puțin lapte și te-am
auzit înjurînd.

Anthony s-a încruntat:

– Din cauza nenorocitei ăsteia de penițe. Să dea...

Daphne a zîmbit. Frații ei nu-și controlau nicio-
dată limbajul în prezența ei.

– Pleci la tine acasă?

El a dat din cap.

– Parcă aş vrea și eu niște lapte. Ce-ar fi să suni
să ne aducă la amîndoi?

Daphne s-a ridicat:

– Am o idee mai bună. Ce-ar fi să ne luăm singuri? Doar nu suntem idioți. Ar trebui să fim în stare să încălzim niște lapte. și mai mult decât atât, cred că toți servitorii dorm deja.

Anthony a urmat-o spre ușă.

– Foarte bine, dar va trebui să faci tu totul. Eu nu am nici cea mai mică idee despre cum se fierbe laptele.

– Nici nu cred că trebuie lăsat să dea în fier, a spus Daphne. A deschis ușa bucătăriei. Înăuntru era întuneric, cu excepția luminii lunii care pătrundea pe geam. Caută o lampă iar eu voi căuta laptele, i-a spus ea lui Anthony. I-a zîmbit strengărește: știi să aprinzi o lampă, nu?

– Cred că mă descurc, a spus el sincer.

Surzind, Daphne a luat un vas de pe raft. Ea și Anthony se înțeleseaseră mereu bine, glumeau adesea și își făcea plăcere să-l vadă exact aşa cum era de obicei. În ultima săptămînă fusese mereu nervos, mai mereu la adresa ei.

Și la adresa lui Simon, bineîntelus, numai că el nu era acolo, să încaseze bombănile lui Anthony.

Bucătăria s-a luminat iar Daphne s-a întors spre Anthony, care zîmbea triumfător.

– Ai găsit laptele sau trebuie să plec în căutarea unei vaci?

Ea a rîs și a ridicat sticla:

– L-am găsit! S-a apropiat de plita modernă pe care bucătăreasă o cumpărase cu cîteva luni în urmă.

– Știi să o folosești? I-a întrebăt.

– Nu. Tu?

Daphne a clătinat din cap.

– N-am idee. A atins ușor suprafața plitei. Nu e fierbinte.

– Nici un pic?

– E rece-rece.

Și fratele și sora au tăcut cîteva clipe.

– Știi, a spus în final Anthony, și laptele rece e bun.

– Exact la asta mă gîndeam și eu!

Anthony a zîmbit și a scos două căni.

– Uite, toarnă aici.

Daphne a făcut întocmai și s-a așezat amîndoi. Anthony a golit repede cana și și-a turnat-o pe a doua.

– Mai vrei? a întrebăt-o, ștergîndu-și mustățile din jurul gurii.

– N-am terminat-o nici pe prima, i-a răspuns Daphne, lăudând o altă înghiștitură. Și-a lins buzele și s-a foit în scaun. Dacă tot era singură cu Anthony și dacă tot părea să fi redevenit cel de altădată, părea un moment propice să... Ei bine, adevărul era că...

La naiba, și-a spus. Întreabă-l și gata.

– Anthony? a spus, ezitînd. Pot să te întreb ceva?

– Bineîntelus.

– În legătură cu ducele.

Anthony a trîntit cu zgromot cana de masă.

– Ce anume?

– Știi că nu-l placi... a început ea, tăragânînd cuvintele.

– Nu este adevărat că nu-l plac, a oftat adînc Anthony. Este unul dintre prietenii mei cei mai apropiati.

Daphne l-a privit întrebător.

– Nu s-ar spune, după cum te-ai purtat în ultimele zile.

– Nu am încredere în el în ceea ce le privește pe femei. Si mai ales cînd este vorba de tine.

— Anthony, să știi că nu te-am auzit niciodată spunând o prostie mai mare. Poate că ducele a fost un libertin — și probabil mai este — dar nu m-ar seduce niciodată, pentru că sănătatea ta.

Anthony nu părea prea convins.

— Chiar dacă nu ar exista un cod al onoarei între bărbați, a insistat Daphne, el știe prea bine că l-am omorât dacă m-ar atinge. Nu e idiot.

Anthony nu a făcut nici un comentariu. S-a mulțumit să spună:

— Ce voiai să mă întrebă?

— De fapt, a vorbit rar Daphne, mă întrebam dacă știi de ce ducele este atât de îngerunat împotriva căsătoriei.

Anthony a vărsat laptele pe masă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Daphne! Parcă am convenit că este doar o șaradă! Doar nu te gîndești să te măriji cu el!

— Nu! a spus ea cu convingere, știind că probabil mințea, dar nedorind să-și analizeze tocmai atunci adevărata sentimente. Eram doar curioasă, a murmurat defensiv.

— A fi bine să nu te gîndești deloc la asta, pentru că el nu se va însura niciodată. Niciodată! Înțelegi, Daphne? Nu te va cere de soție.

— Ar trebui să fiu chiar tîmpită să nu înțeleg ce-mi tot repetă, a mormăit ea.

— Bun. Înseamnă că am încheiat această discuție.

— Nu! a sărit ea. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Anthony i-a aruncat o privire de gheăță.

— Motivul pentru care el nu se va căsători niciodată... a început Daphne.

— De ce ești într-atât de interesată?

Acuzațiile lui Anthony erau periculos de aproape de adevăr, o știa prea bine. A spus doar:

— Sînt curioasă, și apoi am dreptul să știu, de vreme ce s-ar putea să devin curînd o paria dacă nu-mi găsesc repede un pretendent acceptabil, după ce ducele mă va lăsa baltă.

— Credeam că tu îl vei da lui papucii, a spus bănuitor Anthony.

Daphne a pufnit ironic:

— Cine să credă una ca asta?

Anthony nu i-a sărit imediat în apărare, ceea ce a deranjat-o puțin pe Daphne. El a spus, însă:

— Nu știu de ce Hastings refuză să se căsătorească. Tot ce știu este că nu și-a schimbat păreala, de cînd îl știu eu.

Daphne a deschis gura să spună ceva, dar Anthony a continuat:

— Și a spus-o în așa fel încît nu cred să fie vorba de un jurămînt oarecare, de burlac.

— Adică?

— Adică spre deosebire de majoritatea bărbaților, el chiar crede cu convingere că nu se va însura, cînd o spune.

— Înțeleg.

Anthony a oftat lung, obosit, iar Daphne i-a observat abia atunci cearcănele adînci.

— Alege-ți un pretendent dintre cei de-acum și uită-l pe Hastings. Este un om bun, dar nu este pentru tine.

Daphne s-a agățat de ultimele lui cuvinte:

— Dar spui că este un om bun...

— Nu este pentru tine, a repetat Anthony.

Daphne nu se putea abține să nu se gîndească că poate, poate, Anthony se înșela totuși.

CAPITOLUL 9

Ducele de Hastings a fost văzut din nou în compania domnișoarei Bridgerton (a domnișoarei Daphne Bridgerton, pentru cei cărora, asemenea autoarei, le este greu să distingă între mulțimea de progenituri Bridgerton).

A trecut ceva vreme de când autoarea să mai fi văzut un cuplu atât de devotat.

Ceea ce pare ciudat este că, exceptând excursia la Greenwich, despre care am scris cu zece zile în urmă, cei doi sînt văzuți doar la evenimente. Autoarea vă poate spune din șoara o singură dată, cu două săptămîni în urmă, iar acest lucru nu s-a repetat de atunci. Nu au fost văzuți nici măcar o dată călărind împreună în Hyde Park, de exemplu!

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
14 mai 1813*

Două săptămîni mai tîrziu, Daphne se afla în Humpstead Heath, în sala de bal a lady-ei Trowbridge. Statea retrasă și era mulțumită aşa.

Nu voia să se afle în mijlocul petrecerii. Nu voia să fie găsită de zecile de pretendenți care o căutau pretutindeni, solicitîndu-i un dans. De fapt, nici nu-și dorea să se afle în acea sală de bal.

Pentru că Simon nu era acolo.

Asta nu însemna că avea să-și petreacă seara înd ignorată de alți bărbați. Așa cum prevăzuse Simon, popularitatea ei crescuse nesperat, iar Daphne, fata pe care toți o plăceaau dar nimeni nu o adora devenise revelația sezonului. Toată lumea îi cerea părerea, toți declarau că Daphne era o fată cu totul specială. Lady Jersey spunea oricui era dispus să o asculte că ea îi prevăzuse succesul cu multe luni în urmă și singurul mister era de ce nu o ascultase nimeni pe-atunci.

Chiar dacă acum carnetelul ei de bal se umplea în primele minute și chiar dacă bărbații se luptau pentru privilegiul de a-i aduce un pahar cu limonadă (Daphne aproape că izbucnise în rîs cînd se întîmplase asta pentru prima oară), descoperise că nici o seară nu era cu adevărat plăcută dacă Simon nu era lîngă ea.

Nu conta că el găsea de cuviîntă să-i repete în fiecare seară că se opunea cu înverșunare instituției căsătoriei (deși, spre lauda lui, o făcea mulțumindu-i în același timp lui Daphne că îl scăpa de mamele ambițioase). Și nici nu conta că rămînea pe gînduri din timp în timp și era aproape nepoliticos cu anumiți oameni.

Păreau să conteze doar acele momente în care nu erau cu desăvîrșire singuri (pentru că nu erau niciodată), dar erau lăsați în pace. O discuție purtată într-un colț al sălii de bal, un vals în timpul căruia Daphne să poate privi în ochii lui albaștri și să uite că erau înconjurați de cinci sute de privitori, interesați cu toții de felul în care decurgea idila lor.

Aproape că reușea să uite că totul era doar prefăcătorie.

Daphne nu mai încercase să vorbească cu Anthony despre Simon. Ostilitatea fratelui ei era vizibilă ori de câte ori îi era pomenit numele într-o discuție. Putea doar să speră că atunci când se va termina totul – și va fi căsătorită cu un conte plăticos, dar amabil, care nu va ajunge niciodată cu adevărat la inima ei – cei doi aveau să redevină prieteni.

La cererea tăioasă a lui Anthony, Simon hotărîse să nu ia parte chiar la toate evenimentele la care mergeau Daphne și Violet. Anthony le spuse că singurul motiv pentru care fusese de acord cu șarada era ca Daphne să-și găsească un soț dintre noii pretendenți. Din nefericire, după părerea lui Anthony – și din fericire pentru Daphne – nici unul dintre aceștia nu îndrăznea să se apropie de ea când Simon era prezent.

Simon înțelesese dorința lui Anthony și îi spuse se lui Daphne că voia ca ea să-și găsească un soț potrivit.

Așa că păstrase distanță.

Iar Daphne era nefericită.

Ar fi trebuit să știe că se va întâmpla asta. Ar fi trebuit să-și dea seama de pericolele de a fi curtată –

chiar și fals – de bărbatul căruia i se spunea „ducele cel devastator”.

Totul pornise de la Philipa Featherington, care îl categorisise drept „devastator de fermecător”, și cum Philipa nu cunoștea semnificația cuvintelor „în șoaptă”, toți cei din jur îi auziseră afirmația. Cuvintele ei dăduseră ocol sălii de bal și în cîteva minute, Simon devenise „ducele cel devastator”.

Lui Daphne, porecla i se părea o ironie. Pentru că ducele devastator îi devastase inima.

Nu că ar fi avut în intenție. Simon o trata cu mult respect, cu onoare și cu mult umor. Chiar și Anthony fusese nevoie să recunoască faptul că nu-i putea reproşa nimic în această privință. Simon nu încerca niciodată să fie singur cu Daphne, nu mersese mai departe decât să-i sărute mîna înmănușată – și spre marea ei nefericire, acest lucru se întîmplase doar de două ori.

Deveniseră doi buni prieteni pe care pauzele lungi într-o conversație nu-i deranjau. Dansau de două ori împreună la fiecare petrecere – era numărul maxim permis de societate, ca să nu o scandalizeze.

Iar Daphne știa, fără umbră de îndoială, că se îndrăgostea.

Ironia era desăvîrșită. Ea începuse să-și petreacă mult timp în compania lui ca să poată atrage alți bărbați. Iar Simon, pe de altă parte, petrecea mult timp cu ea ca să poată evita o căsătorie.

Ironia era cumplit de dureroasă, și-a spus Daphne, sprijinindu-se de perete.

Deși îi repeta adesea că era hotărît să nu se căsătorească niciodată, din cînd în cînd ea îl sur-

prindea privind-o ca și cum o dorea. Nu mai făcuse comentariile riscante pe care le rostise înainte de a afla că era o Bridgerton, dar uneori îl vedea cum o privea flămînd, aproape sălbatic, ca în prima seară. Se întorcea imediat ce ea observa, dar era suficient ca respirația să i se accelereze și pielea să i se încioare.

Iar ochii lui! Tuturor le plăcea culoarea lor, asemenea gheții, iar cînd Daphne îl vedea discutînd cu alții își dădea seama de ce. Simon nu era la fel de vorbăret cu ceilalți, aşa cum era cu ea. Cuvintele îi erau scurte, tonul brusc iar ochii îi reflectau fermitatea atitudinii.

Dar cînd rîdeau amîndoi, cînd făceau hăz pe seama vreunei reguli absurde de societate, ochii lui erau diferiți. Devineau mai blînzi, mai tandri, păreau să se topească.

A oftat și s-a sprijinit și mai mult de perete.

– Ce faci aici, Daff? De ce te ascunzi?

Daphne a ridicat privirea și l-a văzut pe Colin apropiindu-se, arborînd zîmbetul lui obișnuit, obraznic. De cînd se întorsese de la Londra, cel puțin douăsprezece domnișoare se declaraseră îndragostite de el și *disperate* să-i atragă atenția. Nu-și făcea prea multe griji în ceea ce-l privea: Colin mai avea de gînd să „copilărească” înainte să se așeze la casa lui.

– Nu mă ascund, l-a corectat. Evit.

– Pe cine? Pe Hastings?

– Bineînțeles că nu. Nu a venit în seara asta.

– Ba da.

Era Colin, iar principalul lui scop în viață – după a alerga după fuste și a paria la curse – era să-și

chinuiască sora. Daphne a încercat să pară nepăsătoare, dar îi atrăsesese deja atenția.

– E aici?

Colin a dat din cap și a făcut semn spre intrarea în sala de bal.

– L-am văzut intrînd acum un sfert de oră.

Daphne a strîns din ochi:

– Rîzi de mine? Mi-a spus foarte clar că nu intenționează să vină astă-seară.

– Și tu ai venit, totuși? Colin și-a dus mîinile la obraji, mimînd surpriza.

– Bineînțeles, i-a răspuns ea. Viața mea nu se învîrte în jurul lui Hastings.

– Nu?

– Nu, i-a spus printre dinți. Poate că viața ei nu se învîrtea în jurul lui, dar gîndurile ei da.

Ochii lui Colin, verzi de smarald, au devenit neobișnuit de serioși.

– E de rău, nu-i aşa?

– N-am idee ce vrei să spui.

– I-a zîmbit atotcunosător.

– Ba ai.

– Colin!

– Pînă una-alta, a făcut el un gest spre intrare, de ce nu te duci să-l cauți? Este clar că strălușitoarea mea companie pălește în fața lui. Te văd cum abia aștepți s-o iezi din loc, îți fug picioarele.

Oripilată de faptul că trupul o trăda, Daphne a coborât privirea.

– Ha! Te-am făcut să te uiți!

– Colin Bridgerton, a mormăit Daphne, uneori pot să jur că nu ai mai mult de trei ani.

– Este un concept interesant, a murmurat el. Asta ar însemna că tu ai un an și jumătate, dragă surioară.

Daphne l-a fixat cu o privire furioasă. Dar Colin a izbucnit în rîs.

– Este o expresie interesantă, dar eu zic să îți-o stergi de pe chip. Excelența sa cea devastatoare se îndreptă spre noi.

Daphne a refuzat să mai muște iar momeala. El nu avea cum să o convingă să întoarcă iar capul.

Colin s-a aplecat și i-a șoptit conspirativ la ureche:

– De data asta nu mint, Daphne.

Daphne s-a strîmbat la el.

Colin a chicotit.

– Daphne! Era vocea lui Simon. Chiar în urechea ei. S-a întors pe călcăie.

Colin rîdea acum din toată inima.

– Ar trebui să ai mai mare încredere în fratele tău favorit, surioară.

– El este fratele tău favorit? a întrebat Simon, neîncrezător.

– Doar pentru că Gregory mi-a pus azi-noapte o broască în pat iar Benedict nu poate nici acum să stea în sezut după ce mi-a decapitat păpușa preferată.

– Mă întreb ce a putut să facă Anthony, a murmurat Colin.

– Nu trebuia să fii deja în altă parte? l-a întrebat Daphne.

Colin a ridicat din umeri.

– Nu cred.

– Nu mi-ai spus tu – a continuat Daphne, printre dinți – că i-ai promis un dans lui Prudence Featherington?

– Dumnezeule, nu! Cine știe ce-ai înțeles tu.

– Cred că te cauță mama. De fapt, sunt aproape sigură că am auzit-o strigîndu-te.

Colin a rîs.

– Nu e cazul să fii atât de evidentă, i-a spus în şoaptă, suficient de tare ca să fie auzit și de Simon. O să-și dea seama că-l placi.

Simon a tresărit vizibil.

– Nu este vorba că vreau să mă asigur de compania lui. Ci că vreau să scap de a ta.

Colin și-a dus mîna la inimă.

– Mă rânești, Daff. S-a întors spre Simon: oh, cît de tare mă rânește!

– Ti-ai ratat chemarea, Bridgerton, i-a spus Simon. Locul tău era pe scenă.

– Este o idee interesantă, i-a răspuns Colin. Numai că mama ar fi intrat precis în fibrilații. Ochii i-au strălucit: ce idee mi-a dat! Tocmai acum, cînd petrecerea devenise atât de plăcătoare. La revedere, amîndurora. S-a înclimat în fața lor și a plecat.

Daphne și Simon au rămas tăcuți, privindu-l cum se pierdea prin mulțime.

– Următorul strigăt pe care îl vei auzi va fi al mamei mele, a spus ea.

– Iar bufnitura va însemna că a căzut la pămînt? Daphne a dat din cap, zîmbind.

– Cu siguranță. A făcut o pauză, după care a adăugat: nu te aşteptam în seara asta.

El a ridicat din umeri.

– Mă plăcăseam.

– Te plătiseai într-atât încât ai hotărît să vii pînă la Hampstead Heath, să iei parte la balul anual dat de lady Trowbridge? Și-a arcuit sprîncenele. Hampstead Heath se afla la o distanță de vreo doisprezece kilometri de Mayfair, cel puțin o oră de mers în condiții bune, chiar mai mult în seara aceea, cînd toată lumea bună se îndrepta într-acolo. Iartă-mă, dar încep să-ți pun la îndoială sănătatea mintală.

– Asta începeam să fac și eu, a murmurat el.
– Ei bine, oricare ar fi motivul, mă bucur că al venit. E o seară îngrozitoare.

– Chiar aşa?
Ea a dat din cap:
– Toată lumea mă întreba despre tine.
– Devine interesant.
– Eu zic să te gîndești bine. Prima persoană care mi-a pus întrebări a fost mama. Vrea să știe de ce nu mă vizitezi niciodată după-amiezile.

Simon s-a încrustat.
– Crezi că este necesar? Eram convins că atenția pe care îl-o dau la serate este suficientă.

Daphne era cît pe ce să geamă din cauza frustrării. N-ar fi trebuit să o spună de parcă ar fi fost o corvoadă.

– Atenția ta poate că-i păcălește pe ceilalți, dar pe mama nu. Și poate că nu ar fi spus nimic dacă nu ar fi scris despre asta și în Whistledown.

– Adevărat? a întrebat Simon, părînd foarte interesat.

– Adevărat. Așa că ai face bine să mă vizitezi, începînd chiar de mîine, altfel toată lumea va începe să-și pună întrebări.

– Tare aş vrea să ştiu cine sunt spionii femeii alesteia, a murmurat Simon. I-aș angaja imediat.
– La ce-ți trebuie ție spioni?
– La nimic. Dar ar fi păcat ca un asemenea talent să fie lăsat să se irosească.

Daphne nu voia să se lanseze într-o discuție despre meritele sau deserviciile ziarului, aşa că s-a mulțumit să ridică din umeri.

– Iar după ce mama a terminat, am fost asaltată de toți ceilalți. A fost chiar mai rău.

– Dumnezeule!
I-a aruncat o privire ucigătoare.
– Numai femeile mi-au pus întrebări, cu o singură excepție. Și deși se prefăceau interesate de fericirea mea, era clar că voiau doar să știe dacă ne-am logodit sau nu.
– Și le-ai spus că sunt îndrăgostit cu disperare de tine, nu?

Inima lui Daphne a bătut mai tare.
– Da, a mințit ea, zîmbindu-i dulce. Trebuie să am grijă de reputația mea, nu?

Simon a rîs.
– Ei, și cine a fost singurul bărbat care îl-a pus întrebări?

– Tot un duce, a spus Daphne. Un bătrân bizar, care mi-a spus că a fost prietenul tatălui tău.

Simon s-a crispat dintr-o dată.
Daphne a ridicat din umeri, fără să observe schimbarea lui de expresie.

– Mi-a tot spus cît de bun prieten i-a fost tatăl tău. A rîs, încercînd să imite vocea bătrînului. N-aveam idee că ducii în acela de mult unii la alții.

Simon nu a scos nici un cuvînt.

Daphne și-a bătut obrazul cu vîrful degetului, gînditoare:

– Știi, nu te-am auzit niciodată pomenindu-l pe tatăl tău.

– Pentru că nu vreau să discut despre el, a spus scurt Simon.

Ea a clipit, îngrijorată.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, nimic. Vocea îi era tăioasă.

– Oh. Și-a mușcat buza, încercînd să se abțină

să-i mai pună întrebări. Nu îți voi mai pomeni nimic de el, atunci.

– Îți-am spus că nu s-a întîmplat nimic. Daphne era impasibilă.

– Bineînțeles.

A urmat o tacere lungă, stînjenitoare. Daphne și-a netezit poalele rochiei și a spus:

– Ce flori frumoase a ales lady Trowbridge pentru decorații! Nu îți se pare?

Și a făcut un gest larg spre aranjamentele mari din trandafiri albi și roz.

– Mă întreb dacă sunt cultivate aici.

– N-am nici cea mai mică idee.

O altă tacere stînjenitoare.

– Trandafirii sunt greu de cultivat.

Răspunsul a venit sub forma unui mîrîit.

Daphne și-a dres glasul și l-a întrebat, văzînd că nu-i adresa nici măcar o privire:

– Ai încercat limonada?

– Nu beau limonadă.

– Eu da, s-a răstît ea, hotărîtă că-i era de ajuns.

Și mi-e sete. Te rog să mă scuzi, mă duc să-mi iau un pahar. Te las în compania proastei tale dispoziții.

Sînt convinsă că foarte curînd vei găsi pe altcineva cu care să te întreți.

S-a întors, dar înainte să apuce să facă un pas a simtî că o apuca de braț. A privit în jos spre mîna cu mănușă albă de pe mîneca rochiei ei de culoare piersică. S-a uitat fix, așteptînd ca mîna lui să călătoarească de-a lungul brațului ei, ajungînd la porțiunea de piele expusă din zona cotului.

Dar el nu avea să facă asta, bineînțeles. Așa ceva se întîmpla doar în visele ei.

– Daphne, a spus el, te rog, întoarce-te.

Tonul îi era coborît, cu o intensitate care i-a dat fiori.

S-a întors iar ochii ei i-au întîlnit pe ai lui. I-a spus:

– Te rog să accepți scuzele mele.

Ea a dat din cap.

Simon a simtî însă nevoia să se explice:

– Eu nu... S-a oprit și a tușit discret. Nu am fost în relații bune cu tatăl meu. Mie... mie nu-mi face plăcere să discut despre el.

Daphne îl privea fascinată. Nu-l mai văzuse pînă atunci în pană de cuvinte.

Simon a expirat, iritat. Era ceva ciudat, și-a spus Daphne. Părea supărat pe el însuși.

– Cînd l-am pomenit... a clătinat din cap. Totul mi-a revenit în minte. Nu pot să mă abțin să nu mă gîndesc la el. Și... și... asta mă înfurie.

– Îmi pare rău, i-a spus ea, știind că sentimentele i se citeau pe chip. Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar nu știa ce cuvinte să folosească.

– Nu sunt furios pe tine, a spus el repede, fixînd-o cu privirea lui albastră. Părea să înceapă să se liniștească, ochii i se limpeziseră, ridurile fine din

jurul gurii se estomperă. A înghițit cu greu. Sînt furios pe mine însumi.

– Și pe tatăl tău, se pare, i-a spus încet.

El nu i-a răspuns. Nici nu se aşteptase să o facă, și-a dat ea seama. El nu-și retrăsese mîna, așa că i-a acoperit-o cu a ei.

– Vrei să ieșim puțin la aer? a întrebat cu blîndețe. Pari să ai nevoie.

El a dat din cap.

– Tu rămîi aici. Anthony îmi va lua capul dacă te iau cu mine pe terasă.

– Anthony n-are decît să se se spînzure, din partea mea. Daphne a strîns din buze, iritată. M-am săturat de el.

– Încearcă doar să-ți fie un frate bun.

Daphne rămăsese cu gura căscată.

– Tu cu cine ții, de fapt?

I-a ignorat întrebarea și a continuat:

– Foarte bine. Dar doar o plimbare scurtă. Cu Anthony mă descurc și singur, dar dacă se aliază cu ceilalți frați ai tăi sînt mort.

La cîțiva pași de ei se afla o ușă care dădea spre terasă. Daphne a făcut un semn spre ea, iar el a luat-o ușor de braț.

– Probabil că sînt o mulțime de cupluri pe trasă, oricum, a spus ea. Nu va avea motiv să se plîngă.

Înainte să iasă au auzit o voce de bărbat venind din spate:

– Hastings!

Simon s-a oprit și s-a întors, realizînd cu tristețe că deja se obișnuise să răspundă la acest nume. Ideea aceasta îi făcea rău.

Un bărbat sprijinit în baston se apropiuă schiopătînd.

– Dînsul este bărbatul despre care ți-am vorbit. Ducele de Middlethorpe, parcă.

Simon a dat scurt din cap. Nu avea nici un chef să vorbească cu el.

– Hastings! a spus bătrînul, bătîndu-l ușor pe braț. De mult am vrut să te cunosc. Eu sînt Middlethorpe. Tatăl tău mi-a fost bun prieten.

Simon a dat scurt din cap, aproape militarește.

– Îi lipseai, să știi. Atunci cînd erai plecat în călătorii.

Furia punea stăpînire pe el, încleștîndu-i făcile. Știa, fără urmă de îndoială, că dacă ar fi încercat să vorbească ar fi redevenit băiatul de opt ani de odinoară.

Și nu avea de gînd să se facă de rîs în fața lui Daphne.

A reușit să articuleze un „oh” scurt, condescendent. Chiar dacă bătrînul i-a simțit ranchiuna din ton, nu a reacționat în nici un fel.

– I-am fost alături cînd a murit.

Simon nu a spus nimic.

Daphne a exclamat:

– Dumnezeule!

– M-a rugat să-ți transmit un mesaj. Am cîteva scrisori, la mine acasă.

– Arde-le.

Daphne a oftat și l-a prins de braț pe Middlethorpe.

– Nu, să nu faceți asta! Poate că acum nu dorește să le vadă, dar sînt sigură că în viitor se va răzgîndi.

Simon i-a aruncat o privire de gheată și s-a întors din nou spre Middlethorpe.

– Am spus să le arzi.

– Eu... Middlethorpe părea confuz. Știuse probabil că Basset și fiul lui nu erau în cele mai bune relații, dar era evident că bătrînul duce nu-i dăduse de înțeles cît de mult se înstrăinaseră. S-a uitat la Daphne, simțind în ea un posibil aliat: în afară de scrisori, m-a rugat să-i transmit ceva. Aș putea să o fac chiar acum.

Dar Simon îi dăduse deja drumul lui Daphne și ieșise afară.

– Îmi pare atât de rău! i-a spus Daphne lui Middlethorpe, simțind nevoia să-i scuze purtarea lui Simon. Sînt sigură că nu a avut în intenție să fie nepoliticos.

Din expresia lui Middlethorpe a înțeles că el *știa* cu siguranță că aceasta îi fusese intenția.

Daphne a continuat, totuși:

– E foarte sensibil cînd vine vorba de tatăl lui. Middlethorpe a dat din cap.

– Ducele m-a prevenit că aceasta îi va fi reacția. Dar a rîs și a făcut o glumă despre mîndria celor din neamul Basset. Mărturisesc că nu am crezut că vorbea serios.

Daphne a privit cu nervozitate spre ușa deschisă spre terasă.

– Ar trebui să mă duc după el. Middlethorpe a dat din cap.

– Vă rog să nu ardeți scrisorile.

– Nici nu mă gîndeam. Numai că...

Daphne făcuse deja un pas spre ușă. S-a întors spre bătrîn:

– Ce este? l-a întrebat.

– Sănătatea mea este precară. Eu... doctorul opune că nu mai am mult de trăit. Pot să-ți încrînzez ţie scrisorile spre păstrare?

Daphne îl privea cu un amestec de soc și oroare. Soc pentru că nu-i venea să creadă că el ar fi putut încredința corespondența personală unei tineri pe care o cunoscuse doar cu o oră înainte. Și oroare pentru că știa că era posibil ca Simon să nu o ierte niciodată, dacă le accepta.

– Nu știu, a spus cu voce chinuită. Nu sînt sigură că sînt cea mai potrivită persoană.

În ochii lui Middlethorpe se cîtea înțelepciunea.

– Cred că tu ești acea persoană. Și că vei ști exact cînd a venit timpul să île dai. Pot să îl te trimit?

Ea a încuvînțat mutește. Nu știa ce altceva ar fi putut să facă.

Middlethorpe a ridicat bastonul și a făcut semn spre terasă.

– Ar fi mai bine să te duci după el.

Daphne a dat din cap și a ieșit grăbită afară. Terasa era slab luminată, cîteva torțe ardeau în suporturile de pe pereti și doar cu ajutorul luminii lunii a reușit să-l vadă pe Simon, într-un colț. Părea în continuare mînios. Își încrucișase mîinile la piept și se uita fix la pajiștea din continuarea terasei.

S-a apropiat de el în tăcere, savurînd briza răcoroasă, atât de plăcută după aerul închis de dinăuntrul aglomeratei săli de bal. Prin noapte răzbăteau murmure, semn că nu erau singuri pe terasă, dar Daphne nu a distins pe nimeni. Probabil că ceilalți aleseră să se adăpostească în colțurile mai întunecate. Sau poate coborîseră în grădină și stăteau pe băncile din apropiere.

În timp ce se aprobia să-a gîndit să-i spună ceva de genul: *ai fost foarte nepoliticos cu ducele sau de ce ești atât de furios pe tatăl tău?* Dar în final și-a spus că nu era momentul să-i examineze sentimentele, aşa că s-a sprijinit de balustradă și a zis:

– Aș fi vrut să pot vedea stelele.

Simon s-a uitat la ea, mai întâi cu surprindere, apoi cu curiozitate.

– În Londra nu le vezi niciodată, a continuat ea, păstrînd un ton degajat. Fie din cauza felinarelor, care luminează prea puternic, fie din cauza ceții. S-a uitat la cerul acoperit și a continuat: speram să le văd măcar aici, în Hampstead Heath. Dar norii nu mă lasă.

Au urmat cîteva clipe de tăcere, după care Simon și-a dres glasul și a întrebat:

– Știai că stelele arată cu totul diferit în emisfera sudică?

Daphne și-a dat seama abia atunci cât de încordată fusese. Iar el dorea ca seara să reentre pe făgașul ei normal și pe ea asta o bucura. L-a privit întrebător:

– Cred că glumești.

– Nu. Uită-te în orice carte de astronomie.

– Hmm.

– Interesant este, a continuat Simon, din ce în ce mai liniștit, că și dacă nu ești doctor în astronomie – ceea ce nu sînt...

– Și evident, nici eu, l-a întrerupt Daphne cu un zîmbet.

A bătut-o ușurel pe mînă iar Daphne a observat ușurată că fericirea i se citea din nou în ochi. Iar ușurarea ei s-a transformat în altceva, mult mai

prețios. În bucurie. Pentru că ea fusese cea care îi alungase tristețea din priviri. Și ar fi vrut să o poată face pentru totdeauna.

Dacă îi dădea voie...

– Ți-ai da oricum seama de diferență, a continuat el. Asta mi s-a părut cel mai ciudat. Nu am studiat niciodată constelațiile și totuși, cînd mă aflam în Africa, am ridicat într-o seară privirea spre cer. Era atât de limpede! Nu mai văzusem nicicînd o asemenea noapte.

Daphne îl privea fascinată.

– M-am uitat în sus și ceva nu arăta bine.

– Cum să nu arate cerul bine?

A ridicat din umeri.

– Pur și simplu. Stelele se aflau în alt loc.

– Aș vrea să văd și eu cerul din emisfera sudică, așoptit Daphne. Dacă aș fi exotică, frapantă, genul de femeie căreia bărbății îi încchină poezii, probabil că mi-aș dori să călătoresc.

– Dar chiar ești o femeie în onoarea căreia se scriu poezii, i-a amintit Simon cu o înclinare ironică a capului. Numai că poezile au fost proaste.

Daphne a izbucnit în rîs.

– Nu mă necăji! A fost chiar interesant. Prima zi în care am avut şase vizitatori iar Neville Binsby mi-a închinat o poezie.

– Șapte, a corectat-o Simon. Cu mine cu tot.

– Șapte, cu tine. Dar pe tine nu e cazul să te pun la socoteală.

– Mă rănești, a necăjit-o el, imitîndu-l pe Colin. Oh, cît mă rănești!

– Poate că și tu ar trebui să te gîndești la o carieră în teatru.

– Poate că nu, i-a răspuns el.

Ea i-a zîmbit:

– Poate că nu. Voiam însă să spun că sănt doar o englezoaică plăticoasă, care nu dorește să călătoarească niciunde. Sânt fericită aici.

Simon a clătinat din cap iar în ochi i-a apărut o lumină aproape electrică.

– Nu ești deloc plăticoasă. Și – a coborât tonul, ajungînd să-i șoptească – mă bucur că ești fericită. Nu am cunoscut prea mulți oameni cu adevărat fericiti.

Daphne a ridicat privirea spre el, dîndu-și seama că el se apropiase. Probabil că nici nu-și dăduse seama că o făcuse, dar trupul lui părea atras de ea. Daphne nu mai reușea să-și desprindă ochii de la el.

– Simon? a șoptit.

– Sânt oameni în preajmă, i-a spus cu o voce ciudată.

Daphne a întors capul spre colțul terasei. Murmurile pe care le auzise mai devreme dispăruseră, dar asta putea însemna și că cei de lîngă ei trăgeau acum cu urechea.

În fața lor se întindea grădina. Dacă balul s-ar fi ținut la Londra, nu ar fi avut cum să treacă de terasă, dar lady Trowbridge se mîndrise dintotdeauna că balul ei era diferit. Tocmai de aceea îl găzduia în cea de-a doua reședință a ei, care era la câțiva kilometri depărtare de Mayfair, dar putea la fel de bine să se afle într-o altă lume. Grădina reședinței ei era plină de flori, tufișuri și garduri vii, iar cuplurile se puteau ascunde cu ușurință.

Daphne a simțit dorința să facă o nebunie.

– Hai să coborîm în grădină, i-a spus încet.

– Nu putem.

– Trebuie.

– *Nu putem.*

Disperarea din tonul lui Simon spunea totul. O dorea. Era nebun după ea.

Daphne se simțea ca și cum inima i-ar fi cîntat o arie din Flautul fermecat, atît de tare îi bătea.

S-a gîndit: dacă îl săruta? Dacă îl atrăgea în grădină și își lipea buzele de ale lui? Oare atunci el ar fi înțeles cît de mult îl iubea? Și cît de mult ar fi putut să o iubească și el?

Și poate că ar fi înțeles că doar ea îl făcea fericit. Iar atunci, poate că ar fi încetat să-i tot repete că nu voia să se căsătoarească.

– Eu mă duc să mă plimb, l-a anunțat. Vino și tu, dacă vrei.

Și s-a îndepărtat încet, ca el să aibă timp să o ajungă din urmă. L-a auzit murmurînd o înjurătură, după care a auzit zgomatul pașilor care scurtau distanța dintre ei.

– Este curată nebunie, Daphne, i-a spus Simon, dar din tonul lui se înțelegea că încerca de fapt să se autoconvincă, nu să o lămurească pe ea. Daphne nu a spus nimic, ci s-a afundat și mai tare în întunericul grădinii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai de gînd să mă ascultă? A prins-o de înceietură și a tras-o spre el. I-am promis fratelui tău, i-a spus sălbatic. Am jurat.

Ea a zîmbit. Era zîmbetul unei femei care știa ce dorea.

– Atunci pleacă.

– Știi că nu pot. Nu te pot lăsa singură în grădină, fără protecție. Cineva ar putea să încerce să profite de tine.

Daphne a ridicat nepăsătoare din umeri și a încercat să-și elibereze mîna din strînsoarea lui.

Dar degetele lui s-au încleștat și mai tare.

Daphne s-a apropiat la doar un pas de el. Simon a început să respire întrețăiat.

A încercat să spună ceva intelligent, sau seducător. Dar curajul a părăsit-o în ultimul moment. Nu mai fusese sărutată niciodată iar acum, că era pe cale să i se întâpte, nu știa ce să facă.

A tras-o după el la adăpostul unui gard viu. I-așoptit numele, i-a atins obrazul.

Ea a făcut ochii mari și a întredeschis buzele.

Era inevitabil să se întâpte, pînă la urmă.

CAPITOLUL 10

Viețile multor femei au fost distruse de un singur sărut.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
14 mai 1813*

Simon nu a conștientizat momentul în care a știut că o va săruta. Pur și simplu a simțit asta.

Reușise să se convingă pînă în ultimul moment că o trăsese după gardul viu doar ca să o dojnească, să o certe pentru purtarea ei care putea să atragă asupra amîndurora mari necazuri.

După care se întîmplase ceva – sau poate se întîmplase mai devreme, dar el nu observase. Ochii ei erau altfel – aproape că străluceau. Iar cînd a întredeschis buzele să respire el nu și-a mai putut desprinde privirea de la ea.

Mîna lui alunecase pe brațul ei, deasupra mănușii, pe pielea catifelată. I-a cuprins talia și a tras-o mai aproape, micșorînd distanța dintre ei. O voia lîngă el. O voia deasupra lui, dedesubt, o dorea într-atît de mult că era îngrozit.

A lipit-o de trupul lui, cuprinzînd-o cu brațele, să o iederă. Era mult mai scundă decît el, sănii i se împliseră de coastele lui iar coapsele...

S-a cutremurat de dorință.

Și-a strecurat piciorul printre coapsele ei și a gemut – un sunet în care se amestecau dorința și frustrarea. Nu putea să o facă să-lui în noapte aceea, ea nu putea fi niciodată a lui, așa că acest moment trebuia să-i fie de ajuns pentru o viață întreagă.

Cumva – și nu va ști nici în ultima zi a vieții lui cum a reușit – s-a îndepărtat de ea. Doar cîțiva centimetri, suficient ca aerul rece al noptii să se strecoare printre trupurile lor.

– Nul a exclamat ea, iar Simon s-a întrebat dacă își dădea seama că acel simplu cuvînt semăna mult cu o invitație.

I-a cuprins obrajii în palme, îmbătinându-se cu imaginea ei. Era prea întuneric ca să-i vadă culoarea obrajilor, dar Simon știa că buzele ei erau roz și dulci, că ochii ei ascundeau zeci de tonuri de cafea, încunjurate de un cerc verde, care îl făceau să-și dorească mereu să-i vadă, tot mai aproape, să se asigure că erau așa cu adevărat și nu erau rodul imaginăției lui.

Dar în rest – cum ar fi simțit-o în brațele lui, ce gust avea – putea doar să-și imagineze.

Și, Doamne, cît de des își imaginase! În ciuda atitudinii rezervate, în ciuda promisiunilor făcute lui Anthony, ardea de dorință. Cînd o zărea într-o din încăperile întesate de oameni, pielea i se înfierbînta, iar în visele lui ardea de-a dreptul.

Acum, cînd o ținea în brațe, cu respirația accelerată, cu privirea arzînd de o dorință pe care nu o putea înțelege – acum era pe punctul de a exploda.

Așa că să o sărute a devenit o chestiune de autoapărare. Era simplu. Dacă nu o săruta, dacă nu o consuma, avea să moară. Suna melodramatic, dar în clipa aceea putea să jure că era adevărat.

Atât de mult o dorea.

Cînd buzele lui le-au atins în sfîrșit pe-ale ei, nu a fost deloc blînd. Nu a fost nici crud, dar singele îi alergă nebunește prin vene iar sărutul a fost cel al unui îndrăgostit înfometat, nu al unui pretendent delicat.

Și ea era învăluită în pasiunea momentului, așa că atunci cînd limba lui a căutat să pătrundă nu a întîmpinat deloc rezistență.

– Dumnezeule, Daphne, a gemut el trăgînd-o și mai aproape, dorind ca ea să-i simtă pulsul dorinței. Nu am știut... nu am visat vreodată...

Era o minciună. Visase. Visase totul în detaliu. Dar nimic nu se compara cu realitatea.

Fiecare atingere, fiecare mișcare îl făceau să-și dorească și mai mult. Cu fiecare secundă care trecea, trupul lui punea tot mai mult stăpînire asupra minții. Nu mai conta ce anume nu ar fi trebuit să facă, ce se cădea și ce nu. Tot ce conta era că ea era acolo, în brațele lui, iar el o dorea.

Iar trupul lui era conștient și de un alt lucru: și ea îl dorea.

A devorat-o cu un sărut, sporind îmbrățișarea. Nu se putea sătura de ea.

A simțit cum mîna ei i-a trecut ezitînd de-a lungul spatelui, odihnindu-i-se ușor pe ceafă. Locurile în care îl atingea îi ardeau.

Dar nu era de ajuns. Buzele lui i-au părăsit gura lui Daphne, coborînd pe gît. Ea gema ușor la fericire atingere. Cu mîini tremurînde i-a atins linia decolteului. Știa că la cel mai mic gest, mătasea delicată îi putea dezveli sînii.

Era o imagine pe care nu era îndreptătit să o vadă, un sărut la care nu avea nici un drept, dar nu se putea abține.

I-a dat șansa să-l opreasă. S-a mișcat cu o încetineală agonizantă, s-a oprit o clipă ca să-i dea posibilitatea să spună nu, dar în loc de o rușină feciorelnică a văzut-o arcuindu-se spre el.

Simon era de neoprit.

A dat la o parte materialul subțire al rochiei și a rămas o clipă privindu-i sînii, doar privindu-i. Iar cînd buzele lui au coborît spre ei, a auzit...

— Ticălosule!

Daphne a recunoscut vocea înaintea lui și s-a tras imediat înapoi.

— Dumnezeule! a gemut. E Anthony!

Fratele ei era la trei metri de ei, iar distanța se micșora rapid. Fața lui era o mască a furiei dezlanțuite atunci cînd s-a aruncat asupra lui Simon. A scos un sunet de războinic cum Daphne nu mai auzise în viața lui. Aproape că nu suna uman.

Abia dacă a avut vreme să se acopere înainte ca trupul lui Anthony să se izbească în forță de cel al lui Simon iar brațul unuia din ei a trîntit-o la pămînt.

— Te omor, nenorocitule... restul cuvintelor s-au pierdut pentru că Simon s-a răsucit deasupra lui, lăsîndu-l o clipă fără suflare.

— Anthony, nu! Oprește-te! a strigat Daphne, ținîndu-și mîna la decolteu, chiar dacă își ridicase

deja rochia iar aceasta nu mai era în pericol să cadă.

Dar Anthony se purta ca un posedat. A început să-l lovească pe Simon cu pumnii, scoțînd sunete primitive.

Iar Simon se apără, dar nu riposta deloc.

Daphne stătea deoparte, simțindu-se ca o idioată neputincioasă. Și-a dat brusc seama că trebuie să intervină. Altfel, Anthony avea să-l omoare pe Simon chiar acolo, în grădina lady-ei Trowbridge. A întins mîna să-l îndepărteze pe fratele ei de bărbatul iubit, dar chiar în clipa aceea ei s-au rostogolit, aruncînd-o pe Daphne în gardul viu.

— Auuuuu! a urlat ea, simțindu-se împunsă din toate părțile.

Din strigătul ei a răzbătut probabil agonia, pentru că s-au oprit amîndoi. -Dumnezeule! Simon i-a sărit imediat în ajutor. Daphne! Ești bine?

Ea a scos un geamăt și a încercat să nu se miște. Ramurile îi tăiau pielea și fiecare mișcare îi producea noi zgîrieturi.

— Cred că este rănită, i-a spus Simon lui Anthony, cu vocea marcată de îngrijorare. Trebuie să o luăm pe sus. Dacă o tragem de acolo, o să se zgîrie și mai rău.

Anthony a dat scurt din cap, părînd să uite pentru moment de furia față de Simon. Daphne suferea și ea era acum prima lui grijă.

— Nu te mișca, Daff, a spus Simon cu blîndețe în glas. O să te iau în brațe și te ridic de acolo. M-ai înțeles?

Ea a clătinat din cap.

— O să te zgîrii.

— Am mîneci lungi. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Lasă-mă pe mine, i-a spus Anthony.

Simon l-a ignorat. Anthony a rămas deoparte, neputincios, iar Simon s-a aplecat peste încurcătura de ramuri a tufişului, încercând să-i elibereze pielea chinuită. Cînd a ajuns la mîneci şi-a dat seama că nu avea cum să i le elibereze. Cîteva ramuri îi pătrunseseră prin materialul subţire şi îi muşcau din piele.

— Nu te pot elibera în întregime, i-a spus. Îți voi sfîşa rochia.

Ea a dat din cap.

— Nu-mi pasă, a oftat. Oricum e complet distrusă.

— Dar... Chiar dacă tocmai fusese pe cale să-i coboare rochia pînă în talie, se simțea stînjenit acum, cînd mătasea rochiei amenința să o dezgolească, sfîşiată de ramuri. S-a întors spre Anthony şi i-a spus: va avea nevoie de haina ta.

Anthony şi-o scotea deja de pe el.

Simon s-a întors înapoi spre Daphne şi a privit-o în ochi:

— Ești pregătită? a întrebat-o încet.

Ea a dat din cap. Poate că era doar imaginaţia lui, dar lui Simon i s-a părut că părea mai calmă acum, cînd ochii ei erau ațintiţi asupra chipului său.

După ce s-a asigurat că nici o creangă nu-i mai sfîşa pielea, a întins mîinile mai adînc în tufiş şi a cuprins-o cu braţele.

— Numărăm pînă la trei, i-a şoptit.

Ea a încuvîntat.

— Unu, doi...

A tras-o cu putere în sus.

— Ai spus la trei! a strigat ea.

— Am mintit. N-am vrut să te încordezi.

Daphne ar fi continuat să se certe cu el, dar a realizat chiar în clipa aceea că avea rochia sfîşiată, aşa că a ridicat repede mîinile ca să se acopere.

— La asta, i-a sus Anthony aruncîndu-i haina lui. Daphne a luat-o recunoscătoare şi s-a înfăşurat în haina dintr-un material extrem de fin. Lui îi venea de minune, dar Daphne s-ar fi putut înfăşura cu totul în ea.

— Eşti bine? a întrebat-o uşor răguşit.

Ea a dat din cap.

— Bine. Anthony s-a întors spre Simon. Îți multumesc că ai luat-o de acolo.

Simon nu a spus nimic, a dat doar din cap.

Anthony s-a întors din nou spre Daphne.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Mă înțeapă puțin, a recunoscut ea. O să-mi pun niște salvie cînd ajung acasă, dar nu am dureri insuportabile.

— Bine, a repetat Anthony. După care i-a tras lui Simon un pumn în faţă, trîntindu-şi prietenul la pămînt.

— Asta este pentru că mi-ai pîngărit sora.

— Anthony! a strigat Daphne. Termină imediat! Nu m-a pîngărit!

Anthony s-a întors spre ea şi a privit-o cu ochi de foc:

— Îi-am văzut...

Lui Daphne i s-a strîns stomacul. Dumnezeule mare! Anthony îi văzuse sînul! Fratele ei!

— Ridică-te, a mîrît Anthony, ca să te pot lovi din nou.

– Ai înnebunit? a strigat iar Daphne, aşezîndu-să între el și Simon, încă la pămînt, cu mâna la ochiul lovit. Anthony, îți jur că dacă îl mai lovești o singură dată, n-o să te iert niciodată.

Anthony a dat-o deoparte, fără urmă de blîndețe. – Următorul pumn, a spus printre dinți, este pentru că ai trădat prietenia noastră.

Spre oroarea lui Daphne, Simon a dat să se ridică. – Nu! a strigat ea, punîndu-se din nou între ei. – Dă-te deoparte, Daphne, i-a spus Simon încet. Asta este doar între noi.

– În nici un caz! Dacă nu vă amintiți, eu sănătatea care... S-a oprit în mijlocul frazei. Nu avea rost să continue. Niciunul dintre ei nu o asculta.

– Dă-te din calea mea, Daphne, i-a spus și Anthony cu o voce care a speriat-o. Nici nu o privea, ochii lui erau atântăti în cei ai lui Simon, pe deasupra capului ei.

– E ridicol! Nu putem discuta ca între adulți? S-a uitat mai întîi la Simon, apoi la fratele ei, apoi din nou la Simon. Doamne, Simon! Ochiul tău!

S-a repezit spre el. Deja nu-și mai putea deschide ochiul, care se umflase.

Simon nici nu s-a clintit sub atingerea ei. Degetele ei l-au atins ușor, mîngîietor. O dorea și acum, numai că de data aceasta nu mai era vorba de o dorință carnală. Tânjea după apropierea ei, atât de onorabilă și pură.

Iar el avea să facă acum cel mai dezonorant gest din viața lui.

Cînd Anthony avea să termine cu violențele, cu furia și avea să-i ceară să se căsătorească cu sora lui, Simon avea să refuze.

– Dă-te deoparte, Daphne, a spus din nou iar vocea i-a sunat straniu chiar și lui.

– Nu, eu...

– Mișcă-te! a tunat el.

Ea s-a tras înapoi, sprijinindu-se chiar de tufișul în care fusese captivă și i-a privit cu oroare pe cei doi bărbați.

Simon i-a făcut semn lui Anthony:

– Lovește-mă.

Anthony a părut uimit de ceea ce-i cerea. – Haide, fă-o, i-a spus Simon. Să terminăm odată.

Anthony a desclăștat pumnul. Nu a mișcat capul, dar ochii i s-au îndreptat spre Daphne.

– Nu pot, s-a plîns el. Nu atunci cînd mi-o cere el. Simon a făcut un pas spre el.

– Haide, fă-o cum. Trebuie să plătesc.

– Vei plăti la altar, i-a răspuns Anthony.

Daphne a icnit iar sunetul i-a atras atenția lui Simon. De ce era atât de surprinsă? Cu siguranță că înțelegea consecințele faptei lor, a prostiei de a fi fost prinși.

– Nu am de gînd să-l forțez, a spus Daphne.

– O fac eu, a ripostat Anthony.

Simon a clătinat din cap.

– Mîine dimineață sănătatea pe continent.

– Pleci? I-a întrebat Daphne. Vocea ei tristă i-a înfiput lui Simon un cuțit în inimă.

– Dacă rămîn, prezența mea te va întina mereu. E mai bine să plec.

Lui Daphne îi tremurau buzele, și asta îl omora. A rostit un singur cuvînt iar acesta a fost numele lui, cu o tonalitate care i-a frînt inima.

După cîteva clipe, Simon a reușit să-și găsească cuvintele:

- Nu mă pot căsători cu tine, Daphne.
- Nu poți sau nu vrei? l-a întrebat Anthony.
- Ambele.

Anthony i-a mai tras un pumn.

Simon a căzut la pămînt, luat prin surprindere de forța cu care îl lovise în bărbie. Dar merită oricăd durere, orice rană. Nu voia să se uite la Daphne, nu voia nici să o zărească măcar, dar ea a îngenuat-o și l-a prins ușor de umăr, ajutîndu-l să se ridice.

- Îmi pare rău, Daff, a spus el forțîndu-se să o privească. Îi sărise în ajutor chiar și după ce o respinse. Îi datora măcar atât. Îmi pare rău.

- Lasă-ne cu cuvintele tale patetice, a răbufnit Anthony. Ne vedem în zori.

- Nu! a strigat Daphne.

Simon a ridicat privirea spre Anthony și a dat scurt din cap. Apoi s-a întors spre Daphne și i-a spus:

- Dacă ar putea exista o femeie, aceasta ai fi tu. Îți j-jur asta.

- Ce vrei să spui cu asta? l-a întrebat ea uimită. Nu înțeleg.

Simon a închis ochii și a oftat. Mîine pe vremea asta va fi mort, pentru că nu avea de gînd să ridice pistolul la Anthony iar furia acestuia probabil că nu va trece, astfel încît să tragă aiurea.

Și totuși, într-un modizar și patetic, obținea în sfîrșit ce-și dorise dintotdeauna de la viață. Se răzbuna în sfîrșit pe tatăl lui.

Era ciudat, dar nu aşa își imaginase el că se va sfîrși totul. Se gîndise că... Ei bine, nu mai știa ce

îndise, dar totuși nu-și imaginase astfel moartea. Nu în fața prietenului său care să-l privească cu ochi plini de ură. Nu pe un cîmp pustiu, la răsăritul soarelui.

Nu în dezonoare. Daphne l-a prins de umeri și l-a scuturat. A deschis ochii și i-a vazut chipul, foarte aproape de al lui – aproape și furios.

- Ce este cu tine? l-a întrebat ea. Ochii îi străluceau din cauza mîniei și a disperării. O să te omoare! O să vă întîlniți mîine pe un cîmp uitat de Dumnezeu și o să te împuște. Iar tu te porți de parcă îi-ai dori să facă asta.

- N-nu vreau s-să m-mor, a spus, prea epuizat ca să-i mai pese că se bîlbîia. Dar n-nu mă pot căsători cu t-tine.

Mîinile ei au căzut de pe umerii lui Simon și și-a ferit privirea. Durerea provocată de respingere era aproape imposibil de suportat. Părea părăsită, așa cum era, înfășurată în haina prea mare a fratelui ei, cu bucați de crengi rămase prin păr. Cînd a deschis gura să vorbească, cuvintele au părut să-i sfîșie sufletul:

- Am știut dintotdeauna că nu sunt genul de femeie la care visează bărbații, dar nu mi-am imaginat niciodată că vreunul ar prefera să moară decât să se căsătorească cu mine.

- Nu! strigat Simon, sărind în picioare în ciuda durerilor din tot corpul. Nu este așa, Daphne!

- Ai spus destule, a intervenit Anthony, așezîndu-se între ei. Și-a pus mîinile pe umerii surorii lui încercînd să o îndepărteze de bărbatul care îi distrusese inima și care, mai mult ca sigur, îi distrusese pentru totdeauna reputația.

– Un singur lucru vreau să-ți spun. Simon știa că probabil părea patetic, dar trebuia să-i vorbească lui Daphne. Trebuia să se asigure că ea înțelegea Anthony a clătinat însă din cap.

– Așteaptă. Simon l-a prins de mînecă pe cel care îi fusese cîndva cel mai bun prieten. Știu că nu pot repara asta. Am făcut... a inspirat adînc, încet cînd să-și adune gîndurile. Am făcut un jurămînt Anthony. Nu mă pot căsători cu ea. Dar pot să-l spun...

– Ce să-i spui? l-a întrebat Anthony, fără urmă de emoție.

Simon și-a desprins mîna de pe mîneca lui și și-a trecut-o prin păr. Nu-i putea spune adevarul lui Daphne. Știa că nu va înțelege. Sau și mai rău, va înțelege și-i va arăta milă. Și-a dat seama că Anthony era pe punctul să-și piardă răbdarea și a continuat: poate că reușesc să repar într-un fel lucrurile.

Anthony nu s-a clintit.

– Te rog.

Anthony a rămas nemîscat cîteva minute, după care s-a dat deoparte.

A crezut că ea va refuza să-l privească în ochi, că-i va arăta doar dispreț, dar ea a ridicat bărbia, provocîndu-l cu îndrăzneală. Nicicînd nu o admirase atît de mult.

– Daff, a început el, fără să știe sigur ce avea să-i spună, dar sperînd că va găsi cuvintele potrivite. N-nu este vorba de tine. Dacă ar fi posibil, tu ai fi aleasa mea. Dar căsătorindu-mă cu tine te-aș distrugere. Eu nu ți-aș putea dăruii niciodată ceea ce-ți dorești. Ai muri încetul cu încetul, în fiecare zi, iar eu nu aş putea suporta asta.

– Tu nu ai cum să-mi faci rău, i-a șoptit ea. Simon a clătinat din cap.

– Trebuie să ai încredere în mine.

– Ochii ei erau calzi și înțelegători cînd i-a spus încet:

– Am. Dar mă întreb dacă tu ai încredere în mine.

Vorbele ei l-au lovit ca un pumn primit în plex.

– Să știi că nu am vrut să te rănesc.

Ea a rămas nemîscată un timp într-atît de îndelungat că Simon s-a întrebat dacă mai respiră. Apoi, fără să se uite la fratele ei, a spus:

– Aș vrea să merg acasă.

Anthony a luat-o de umeri și s-au întors amîndoi.

– Te duc imediat acasă, i-a spus pe un ton înnîșitor. Te bagi în pat, îți dau un pahar de coniac...

– Nu vreau coniac, i-a spus tăios Daphne. Vreau să pot gîndi.

După părerea lui Simon, Anthony a părut uimît de cuvintele ei, dar s-a mulțumit să spună doar:

– Foarte bine, atunci.

Iar Simon a rămas acolo, bătut, plin de sînge, urmărindu-i cum dispăreau în noapte.

CAPITOLUL 11

Balul anual dat sâmbătă seară de lady Trowbridge la Hampstead Heath a fost, ca de obicei, unul din evenimentele sezonului. Autoarea l-a văzut pe Colin Bridgerton dansând cu toate surorile Featherington (nu bineînțeles), dar trebuie spus că cel mai frumos dintre frații Bridgerton nu a părut prea încîntat de soarta lui. Iar Nigel Berbrooke a fost văzut făcîndu-i curte unei femei, alta decît domnișoara Daphne Bridgerton. Probabil că domnul Berbrooke și-a dat în sfîrșit seama că era inutil să insiste.

Pentru că a venit vorba despre domnișoara Daphne Bridgerton, aceasta a plecat devreme de la bal. Benedict Bridgerton i-a informat pe curioși că avea o migrenă, dar autoarea a surprins-o discutînd ceva mai devreme, în aceeași seară, cu bătrînul duce de Middlethorpe, și părea să se simtă foarte bine.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
17 mai 1813*

Bineînțeles că nu putea să adoarmă. Daphne se plimba în sus și-n jos, lăsînd urme pe covorul cu motive albe și albastre pe care-l avea în camera ei de cînd era copilă. Mintea îi alerga într-o mulțime de direcții, dar un lucru era clar.

Trebuia să împiedice acest duel.

Nu încerca însă să subestimeze dificultățile pe care le putea întîmpina. În primul rînd, faptul că bărbații se comportau niște idioți atunci cînd era vorba de lucruri precum onoare sau dueluri. Si se îndoia că Simon și Anthony vor fi prea încîntați de amestecul ei. În al doilea rînd, nu știa unde urma să aibă loc duelul. Cei doi nu discutaseră asta în grădina lady-ei Trowbridge. Daphne presupunea că Anthony urma să-i trimită vorbă lui Simon printr-un servitor. Sau poate că Simon era cel care trebuia să aleagă locul, pentru că el fusese provocat. Daphne era sigură că exista o etichetă legată de dueluri, dar nu o cunoștea.

Daphne s-a oprit la fereastră și a dat deoparte perdeaua, să privească afară. Nu era foarte tîrziu, după standardele din lumea bună. Ea și Anthony plecaseră devreme. Din cîte știa ea, Benedict, Colin și Violet erau încă la reședința Trowbridge. Faptul că nu se întorseră încă (Daphne și Anthony erau deja acasă de două ore) i se părea un semn bun. Dacă scena cu Simon ar mai fi avut și alți martori, bîrfele s-ar fi răspîndit rapid iar mama ei s-ar fi grăbit spre casă, rușinată.

Iar Daphne putea să se descurce cu o rochie sfîșiată, dar nu și cu o reputație distrusă.

Preocuparea pentru bunul ei nume era ultima dintre grijile ei. Trebuia să fie acasă și pentru un alt

motiv. Nu avea cum să împiedice duelul de una singură. Doar o idioată s-ar fi gîndit să străbată Londrîn zori și să încerce să-i oprească singură pe cei doi războinici. Avea nevoie de ajutor.

Era sigură că Benedict avea să-i ia imediat partea lui Anthony, ba chiar nu ar fi fost deloc mirat că s-ar fi oferit să-i fie secund.

Dar Colin – Colin putea fi convins. Probabil că va bombâni, că îi va spune că Simon merita să fie împușcat în zori, dar dacă-l implora o ajuta mai mult ca sigur.

Iar duelul trebuia oprit. Daphne nu înțelegea ce era în capul lui Simon, dar cu siguranță îl chinuia ceva, ceva legat de tatăl lui. Își dăduse de mult seama că era torturat de demoni lăuntrici. Ascundea asta foarte bine, mai ales cînd era în compania ei, dar Daphne văzuse mult prea adesea acea privire goală și disperată în ochii lui. Și probabil că exista un motiv pentru care el tăcea atît de des. Uneori î se părea că ea era singura persoană în compania căreia se relaxa cu adevărat, cu care putea glumi, cu care glumea și făcea cu ușurință conversație.

Poate că și cu Anthony era la fel. Cu Anthony, însă, înainte de asta.

Dar în ciuda atitudinii lui fataliste din grădina lady-ei Trowbridge, Daphne nu credea că Simon își dorea să moară.

A auzit zgomotul făcut de trăsură și s-a grăbit să deschidă fereastra exact în clipa în care aceasta trecea de casă, retrăgîndu-se.

A traversat grăbită camera, frîngîndu-și mîinile și-a lipit urechea de ușă. Nu se cădea să coboare –

Anthony o credea deja adormită, sau măcar în pat, gîndindu-se la cele întîmplate.

Îi promisese că nu-i va spune nimic mamei. De fapt, că va aștepta pînă cînd va ști exact ce anume să-i spună.

Faptul că Violet se întorsese tîrziu îi dădea lui Daphne speranțe că nu circulau zvonuri îngrozitoare la adresa ei, dar asta nu însemna că scăpase de tot. Vor fi șoapte. Existau întotdeauna șoapte, care se puteau transforma imediat în mult mai mult.

Daphne știa că va trebui să dea ochii cu mama ei. Mai devreme sau mai tîrziu, Violet avea să audă ceva. Putea doar să speră că atunci cînd se va întîmpla asta, cînd Violet va fi asaltată de zvonuri – majoritatea lor adevărate, din păcate – fiica ei va fi deja măritată cu un duce.

Oamenii îți iertau orice dacă te căsătoreai cu un duce.

Aceasta era și strategia lui Daphne de a-i salva viața lui Simon. Poate că nu dorea să se salveze pe el, dar o putea salva pe ea.

Colin Bridgerton a pășit cu grija pe hol. Încercînd să nu facă deloc zgromot. Mama lor mersese la culcare iar Benedict se închise cu Anthony în birou. Pe el nu-l interesau însă niciunul dintre ei. Pe Daphne voia să-o vadă.

A bătut încet, încurajat de lumina slabă care pătrundea pe sub ușă. Era clar că încă mai ardeau cîteva luminări. Iar asta însemna că nu se culcase încă, pentru că avea întotdeauna grija să le stingă.

Iar dacă era trează trebuia să stea de vorbă cu el.

A ridicat mâna să bată din nou la ușă dar aceasta s-a deschis fără zgomot iar Daphne i-a făcut semn să intre.

- Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus ea.
- Și eu voi am să vorbesc cu tine.
- Daphne s-a uitat în sus și-n jos pe hol și a închis ușa.
- Am dat de un mare necaz.

– Știi.

A pălit.

– Știi?

Ei a dat din cap. Ochii lui verzi erau acum serioși.

– Ti-amintești pe prietenul meu Macclesfield?

A încuviațat. Macclesfield era tînărul conte cu care mama insistase să-i facă cunoștință cu două săptămîni în urmă. Chiar în seara în care îl cunoscuse pe Simon.

– Ei bine, te-a văzut cînd ai dispărut în grădină, cu Hastings.

Lui Daphne i s-a pus un nod în gît, dar a reușit să spună:

– M-a văzut?

Colin a dat din cap cu tristețe.

– Nu va spune nimic, sănătate. Sînt prieteni de mai bine de zece ani. Dar dacă el te-a văzut, înseamnă că au mai făcut-o și alții. Iar lady Danbury mă privea destul de ciudat în timp ce el îmi povestea.

– A văzut și lady Danbury?

– Nu știi dacă te-a văzut sau nu. Știi doar că – a ridicat din umeri – mă privea ca și cum ar fi știut despre ce era vorba.

Daphne a clătinat din cap.

– Așa face ea. Și chiar dacă a văzut ceva nu va spune nimănui.

– Lady Danbury? a întrebat neîncrezător Colin.

– E un dragon, poate fi foarte tăioasă dar nu distrugă cu bună știință pe cineva, doar ca să se distreze. Dacă a văzut ceva mi-o va spune direct.

Colin nu părea prea convins.

Daphne și-a dresat glasul de cîteva ori încercînd să-și dea seama cum anume să formuleze ce voia să afle:

– Ce a văzut, exact?

Colin a privit-o suspicios.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus, a răbufnit Daphne, care avea nervii întinși la maximum. Ce a văzut Macclesfield?

Colin și-a îndreptat spatele și a împins bărbia înainte, defensiv.

– Exact ce ți-am spus. Că ai dispărut în grădină, cu Hastings.

– Doar atît?

– Doar atît? a repetat el, făcînd ochii mari. Ce naiba s-a petrecut acolo?

Daphne s-a așezat pe un scaun și și-a îngropat față în mîini.

– Oh, Colin, sănătate mare încurcătură.

El nu a spus nimic, aşa că ea și-a sters într-un final lacrimile și a ridicat privirea. Fratele ei părea mai în vîrstă și mai hotărît decît îl văzuse vreodată. Își încrucișase mîinile la piept și-și desfăcuse picioarele într-o atitudine implacabilă. Ochii lui, de obicei veseli și neastîmpărați erau duri ca smaraldele. Era evident că o așteptase să ridice ochii spre el înainte să-i vorbească.

— Acum, că ai încetat să-ți mai plângi de milă, ce ar fi să-mi spui ce s-a întîmplat în grădină între tine și Hastings.

— Nu folosi tonul acesta cu mine, a ripostat Daphne. Și nu mă acuza că-mi plâng de milă. Pentru numele lui Dumnezeu, în zori va muri un om. Am dreptul să fiu tristă.

Colin s-a aşezat pe scaunul din fața ei, îngrijorat.

— Spune-mi tot.

Daphne a dat din cap și a început să-i povestească ce se întîmplase. Nu i-a spus exact ce văzuse Anthony, s-a mulțumit cu expresia „o postură compromițătoare”. Era suficient.

Și a terminat cu cuvintele:

— Iar acum se vor duela iar Simon va fi ucis!
— Nu ai de unde să știi, Daphne.
Ea a clătinat din cap, nefericită.
— Nu-l va împușca pe Anthony. Îmi pun viața chezăsie. Iar Anthony – a făcut o pauză înainte de a continua – Anthony este atât de furios!

— Ce ai de gînd să faci?
— Nu știu. Nu știu nici măcar unde va avea loc duelul. Tot ce știu este că trebuie să-l opresc!

Colin a murmurat o înjurătură, apoi a spus:
— Nu știu dacă vei reuși, Daphne.
— Trebuie! a strigat ea. Colin, nu pot sta aici, uitîndu-mă în tavan, în timp ce Simon moare. Vocea însăfrînt. Îl iubesc.

Colin a pălit.
— Chiar și după ce te-a respins?
— Nu-mi pasă dacă mă crezi o imbecilă patetică. Nu mă pot înfrîna. Încă îl iubesc. Are nevoie de mine. Colin i-a spus încet:

— Dacă aşa stau lucrurile, nu crezi că ar fi acceptat să se căsătorească cu tine atunci cînd i-a cerut-o Anthony?

Daphne a clătinat din cap.

— Nu. Există ceva, dar nu știu ce. Nu-ți pot explica, dar mi s-a părut că o parte din el ar fi vrut să se însoare cu mine. Era tot mai agitată, respira întrețăiat dar a continuat: nu știu, Colin. Dar dacă îi vedea chipul ai fi înțeles. Încerca să mă protejeze de ceva. Sînt sigură de asta.

— Nu-l știu pe Hastings la fel de bine ca pe Anthony, a spus Colin, sau ca pe tine, dar n-am auzit nici măcar un zvon despre vreun secret întunecat de-al lui. Ești sigură că... S-a oprit în mijlocul frazei iar cînd a continuat, tonul îi era nespus de blînd: ești sigură că nu-ți imaginezi că ține la tine?

Daphne nu s-a simțit deloc ofensată. Știa că povestea ei aducea cu o fantezie. Dar în adîncul inimii ei știa că avea dreptate.

— Nu vreau să moară, a spus abia șoptit. La urma urmei, doar asta contează!

Colin a dat din cap, după care i-a pus o ultimă întrebare.

— Nu vrei să moară sau nu vrei să moară din cauza ta?

Daphne s-a ridicat în picioare. Îi tremurau ca varga.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, i-a spus apelînd la ultima ei fărîmă de energie. Nu pot să cred că m-ai întrebat aşa ceva.

Dar Colin nu a plecat. A întins mâna și i-a strîns-o pe a ei.

— Te voi ajuta, Daff. Știi că aş face orice pentru tine.

Daphne i s-a prăbușit în brațe și a dat frâu liber lacrimilor pe care și le reținuse în tot acest timp.

O jumătate de oră mai tîrziu nu mai avea lacrimi în ochi iar mintea îi era limpede. Simțise nevoia să plîngă, era conștientă de asta. Ținuse prea multe înăuntrul ei – prea mult sentiment, prea multă confuzie, furie și durere. Trebuia să se elibereze. Dar momentul emoțiilor trecuse. Trebuia să gîndească clar și să se concentreze asupra scopului ei.

Colin plecase să-i chestioneze pe Anthony și Benedict, care stăteau de vorbă în birou. Fusese de acord cu ea că Anthony îl rugase cel mai probabil pe Benedict să-i fie secund. Colin trebuia să-i convingă să-i spună unde avea loc duelul. Daphne era convinsă că va reuși. Întotdeauna îi făcea pe ceilalți să-i dezvăluie orice.

Daphne se îmbrăcăse în rochia de călărie veche, care era cea mai comodă dintre toate. Nu avea nici cea mai mică idee ce-i va aduce dimineața următoare, dar nu voia să se împiedice în jupoane și dantele.

A auzit o bătaie în usă, însă înainte să ajungă să deschidă Colin intra deja. Și el se schimbă de costumul de seară.

– Ai aflat? l-a întrebat Daphne.

Ei a dat scurt din cap.

– Nu avem mult timp de pierdut. Bănuiesc că vrei să ajungi acolo înaintea tuturor.

– Dacă Simon ajunge înaintea lui Anthony, poate că voi reuși să-l conving să se căsătorească cu mine înainte ca cineva să apuce să tragă vreun glonț.

Colin a inspirat adînc.

– Daff, a început el, te-ai gîndit că există posibilitatea să nu reușești?

Ea a înghițit în sec.

– Încerc să nu mă gîndesc la asta.

– Dar...

Daphne l-a întrerupt:

– Dacă mă gîndesc, nu mai reușesc să mă concentrez. Și sănătatea mea să-mi pierd cumpăratul. Nu pot face asta. Nu o pot face, de dragul lui Simon.

– Sper să-și dea seama ce noroc are cu tine, a spus încet Colin. Iar dacă nu, s-ar putea să-l împușc chiar eu.

Daphne a spus doar:

– Să mergem.

Colin a încuvîntat și au pornit.

Simon traversa călare Broad Walk, îndrepîndu-se spre cel mai îndepărtat și mai ferit colț din Regent Park. I-l sugerase Anthony iar el fusese de acord. Era mai bine să fie cît mai departe de Mayfair. Era înainte de răsărit, aşa că nu ar fi trebuit să fie nimeni pe străzi, dar chiar și aşa nu puteau risca să se dueleze în Hyde Park.

Lui Simon nu-i păsa deloc de faptul că duelurile erau ilegale. La urma urmei, nu avea să supraviețuiască și să suporte consecințele legii.

Era însă un mod neplăcut de a muri. Numai că Simon nu vedea vreo alternativă. Adusese rușinea asupra unei tinere domnișoare cu care nu se putea căsători iar acum trebuia să suporte consecințele. Iar Simon știuse foarte bine asta înainte să o sărute.

S-a apropiat de locul indicat și a văzut că Anthony și Benedict ajunseseră deja și-l așteptau. Vîntul le răvășise părul castaniu iar fețele le erau fioroase și întunecate.

Aproape la fel de întunecate ca și inima lui.

A oprit calul la cîțiva metri de frații Bridgerton și a descălecat.

– Unde-ți este secundul? a strigat Benedict.

– Nu m-am obosit să caut unul, i-a răspuns Simon.

– Dar trebuie să ai! Duelul nu este duel fără secund!

Simon s-a mulțumit să ridice din umeri.

– Nu am văzut rostul. Voi ați adus pistoalele. Am încredere în voi.

Anthony s-a apropiat de el.

– Nu vreau să fac asta, i-a spus.

– Nu ai de ales.

– Dar tu ai, i-a spus Anthony aproape rugător. Ai putea să te însori cu ea. Poate că nu o iubești, dar știi bine că o placi. De ce nu te căsătorești cu ea?

Simon s-a gîndit să-i spună totul, să-i dezvăluie motivele pentru care își jurase să nu-și aleagă niciodată o mireasă, să nu-și ducă mai departe numele. Dar ei nu aveau cum să înteleagă. Nu cei din familia Bridgerton, care știau că familia trebuia să fie ceva frumos și adevărat. Ei nu știau nimic despre cuvinte crude și vise spulberate. Nu cunoscuseră niciodată respingerea.

Simon s-a gîndit să spună ceva crud, ceva care să-i facă pe Anthony și Benedict să-l disprețuiască și să înceapă cît mai curînd duelul. Dar asta ar fi însemnat să o jignească pe Daphne și nu putea să facă aşa ceva.

Așa că, într-un final, s-a uitat în ochii lui Anthony Bridgerton, cel cu care se împrietenise din primele zile petrecute la Eton și a spus:

– Știi bine că nu este vorba de Daphne. Sora ta este cea mai bună femeie din cîte am cunoscut.

A înclinat capul spre Anthony și Benedict, a ridicat unul din pistoalele din caseta aflată pe pămînt și a început să păsească spre partea nordică a terenului.

– Așteptaaaaaaaati!

Simon a tresărit și s-a întors. Doamne-Dumnezeule, era Daphne!

Ea era în plin galop, aplecată în șa, iar pentru o secundă Simon a uitat să fie furios pe ea pentru că se amesteca în toată povestea și doar s-a minunat cît de frumoasă era.

Dar în clipa în care ea a eliberat hățurile și s-a oprit în fața lui, redevenise mînios.

– Ce naiba crezi că faci? a întrebat-o.

– Îți salvez nefericita de viață! Ochii ei aruncau scînteie și și-a dat seama că nu o mai văzuse niciodată atîț de furioasă.

Aproape la fel de furioasă ca și el.

– Daphne, prostuță mică! Îți dai seama în ce pericol ai fost? Am fi putut să te împușcăm, unul din noi. Fără să-și dea seama ce facea, a luat-o de umeri și a început să o scutore.

– Hai, te rog! Nici măcar nu ajunsesesi la locul tău.

Avea dreptate, dar el era mult prea furios ca să recunoască.

– Și ai călărit singură, în puterea nopții! a strigat.

Nu te-ai gîndit deloc?

– Ba m-am gîndit. M-a însotit Colin.

Colin? Simon s-a uitat în stînga și-n dreapta, că și cum l-ar fi căutat cu privirea. Îl omor!
– Înainte sau după ce te împușcă Anthony direcția în inimă?

– Înainte, cu siguranță! a tunat Simon. Unde este? Bridgerton!

Trei capete castanii s-au întors spre el.

Simon a pornit spre ei, cu o privire ucigașă:

– L-am strigat pe Bridgerton cel idiot.

– Cred că se referă la tine, i-a spus Anthony lui Colin.

Colin i-a privit cu furie.

– Ce era să fac? Să o las acasă, să plângă pînă la epuijare?

– Da! s-au auzit trei voci în cor.

– Simon! a strigat Daphne, venind după el. Înțelege, toarce-te imediat!

Simon s-a uitat la Benedict:

– Ia-o de aici.

Benedict nu părea prea hotărît.

– Fă-o, i-a poruncit și Anthony.

Benedict nu s-a mișcat. S-a uitat pe rînd la frații lui, apoi la Daphne, apoi la bărbatul care-i distruse reputația.

– Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Anthony.

– Are dreptul să-și spună părerea, a spus Benedict și și-a încrucisat brațele la piept.

– Ce naiba v-a apucat pe amîndoi? a tunat Anthony, privindu-și frații mai mici.

– Simon, a început Daphne, încercînd să-și recopete răsuflarea după ce alergase spre el. Trebuie să mă ascultă.

Simon a încercat să nu o ia în seamă, deși i se îngătase de mîneca hainei.

– Pleacă, Daphne. Nu mai este nimic de făcut.

Daphne și-a privit rugător frații. Colin și Benedict erau clar de partea ei, dar nu o puteau ajuta prea mult. Anthony continua însă să fie foarte mînios.

Într-un final i-a venit o idee. Putea amîna duelul. Așa că i-a tras lui Simon un pumn. În ochiul sănătos.

Simon s-a dat cîțiva ași înapoi, gemînd.

– Asta ce naiba a fost?

– Cazi, prostule, i-a șoptit ea. Dacă era întins la pămînt Anthony nu-l putea împușca.

– În nici un caz! Dumnezeule, să fiu doborât la pămînt de o femeie! a mormăit el. Este intolerabil.

– Bărbații, s-a înfuriat Daphne. Sînt cu toții niște idioți. S-a întors spre frații ei, care rămăseseră cu gurile căscate, șocați. La ce vă holbați? Colin a dat să spună ceva, dar Anthony i-a tras una în umăr. Pot să vorbesc un minut cu Alteța sa? a întrebat ea printre dinți. Colin și Benedict au dat din cap și s-au îndepărtat. Anthony nu s-a clintit.

Daphne s-a uitat spre el:

– Îți trag și tîie un pumn. Și probabil că ar fi făcut-o dacă Benedict nu s-ar fi întors să-l ia cu el, trăgîndu-l cu putere de braț.

S-a uitat apoi la Simon care își pipăia ochiul lovit cu vîrfurile degetelor, ca și cum ar fi vrut să-și aline durerea.

– Nu pot să cred că m-ai lovît, i-a spus el.

Ea a întors capul, să se asigure că frații ei se depărtaseră suficient încît să nu fie auziți.

– Nu mi-a venit o altă idee mai bună, la momentul acela.

– Nu ştiu ce ai sperat să reuşeşti, i-a răspuns el. Credeam că am fost foarte clar. A oftat, iar în acel clipă arăta foarte trist, îmbătrînit. Doar ţi-am spus că nu mă pot căsători cu tine.

– Trebuie.

Cuvintele au răsunat cu o asemenea forţă încât el a ridicat privirea, alertat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că am fost văzuţi.

– De către cine?

– Macclesfield.

Simon s-a relaxat.

– Nu va vorbi.

– Dar au mai fost şi alţii! Daphne şi-a muşcat buza. Nu era neapărat o minciună. Era posibil să fi fost şi alţii. Era de-a dreptul probabil să fi fost.

– Cine?

– Nu ştiu, a recunoscut ea. Dar se pare că lumea řuşoşteşte deja. Mîine va řti toată Londra.

Simon a înjurat atât de urât că Daphne s-a dat un pas înapoi.

– Dacă nu te însori cu mine sănt distrusă.

– Nu este adevărat. Dar nu era prea convins.

– Este adevărat şi o ţii prea bine. I-a căutat privirea. Viitorul ei – şi viaţa lui! – depindeau de clipa aceea. Nu-şi putea permite să greşească. Nimenei nu va mai dori să se căsătorească cu mine. Voi fi trimisă la ţară, într-un sat uitat de lume...

– Ţii foarte bine că mama ta nu va face niciodată aşa ceva.

– Dar nu mă voi căsători niciodată. Ţii prea bine. A făcut un pas înainte. Voi purta toată viaţa

această anatemă. Voi fi însemnată cu fierul roşu. Nu voi avea niciodată un soţ, copii...

– Opreşte-te, aproape că i-a strigat Simon. Pentru numele lui Dumnezeu, tac!

Anthony, Benedict şi Colin au dat să se apropie, dar Daphne i-a convins să rămînă pe loc, cu o mişcare hotărîtă a capului.

– De ce nu vrei să te însori cu mine? I-a întrebat încet. Ţiu că ţii la mine. Care este motivul?

Simon şi-a dus mîinile la tîmpile, presîndu-le cu vîrfurile degetelor. Dumnezeule, cît de tare îl durea capul! Iar Daphne continua să se apropie. A întins mîna şi i-a atins umărul, apoi obrazul. Nu era suficient de puternic. Dumnezeule, nu avea cum să fie puternic.

– Salvează-mă Simon, i-a implorat ea.

Era pierdut.

CAPITOLUL 12

Un duel, un duel, un duel. Există ceva mai romantic, mai palpitant... sau mai prostesc?

Autoarea a auzit că la începutul săptămînii, în Regent's Park, a avut loc un duel. Pentru că duelurile sunt ilegale, autoarea nu le va dezvăluî numele făptașilor și dorește să se știe că dezaproba cu hotărîre asemenea violențe.

Se pare că cei doi idioți (îmi este greu să-i numesc domni, pentru că asta ar implica un anume grad de inteligență, calitate care evident le lipsește) sunt amîndoi nevătămați.

Probabil că un înger al rațiunii le-a zîmbit în acea dimineață fatidică.

Autoarea crede cu convingere că același înger ar trebui să vegheze asupra multora dintre membrii înaltei societăți.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
19 mai 1813*

Simon a privit-o în ochi, chinuit.

— Mă căsătoresc cu tine, i-a spus cu voce joasă, dar trebuie să știi că...

A trebuit să se opreasă pentru că ea îl îmbrățișa cu foc.

— Oh, Simon, n-o să-ți pară rău, a spus răsuflînd ușurată. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar străluceau de bucurie. O să te fac fericit, îți promit. Atât de fericit! N-o să regreți niciodată.

— Oprește-te! a spus Simon, dînd-o deoparte. Fericirea aceasta sinceră era mai mult decît putea suporta. Trebuie să mă ascultă.

Ea a tăcut.

— Ascultă ce am de spus, i-a spus cu asprime. Vei decide apoi dacă mai vrei să te căsătoresc cu mine.

Ea și-a mușcat buzele și a dat din cap.

Simon a tras aer în piept. Cum să-i spună oare? Ce să-i spună? Nu-i putea spune adevărul. Nu tot, oricum. Dar ea trebuia să înțeleagă că... Dacă se mărita cu el...

Trebuia să renunțe la ceea ce-și dorea mai mult, la ceea ce visase.

Trebuia să-i dea şansa să-l refuze. Merita măcar atât. Simon a înghițit în sec, vinovat. Merita mult mai mult, dar era tot ce-i putea oferi el.

— Daphne, i-a rostit el numele, dacă te măriți cu mine....

Ea s-a apropiat de el și i-a întins mîna dar și-a retras-o repede cînd i-a surprins privirea.

— Ce este? i-a șoptit. Nu poate fi într-atât de îngrozitor...

— Nu pot avea copii.

Gata. Îi spuse se. Și era adevărul, aproape.

Daphne a întredeschis buzele, dar în afara de asta nimic nu trăda faptul că-l auzise.

Ştia că o vor durea cuvintele lui, dar altfel nu avea cum să o facă să înțeleagă.

— Dacă te măriji cu mine nu vei avea niciodată copii. Nu vei ţine niciodată un copil în braţe, ştiind că este al tău, că a fost făcut din dragoste. Nu vel...

— De unde ştii? I-a întrerupt ea.

— Ştiu.

— Dar...

— Nu pot avea copii, i-a repetat el cu cruzime. Trebuie să înțeleagi asta.

— Înțeleg. Buzele îi tremurau uşor, ca şi cum nu ştia dacă să mai spună ceva şi părea să clipească mai des decât de obicei.

Simon nu-i putea citi gîndurile cu aceeaşi usurinţă ca în trecut. De obicei era deschisă, plină de onestitate — îi putea citi pînă în adîncul sufletului. Dar acum părea îngheţată, împietrită.

Era supărată, asta era clar. Dar el nu avea nici reacŃoana.

Şi probabil că nici ea nu ştia.

A simŃit o prezenŃă în dreapta lui şi l-a văzut pe Anthony pe chipul căruia furia se amesteca cu îngrijorarea.

— E vreo problemă? a întrebat încet Anthony, privind atent faŃa chinuită a surorii lui.

Înainte ca Simon să-i poată răspunde, Daphne a spus:

— Nu.

ToŃi ochii s-au întors spre ea.

— Nu va mai fi nici un duel, a zis Daphne. Alteşa să şi cu mine ne căsătorim.

— Înțeleg. Anthony ar fi vrut să se simtă uşurat, dar îl împiedica chipul solemn al surorii lui. Le voi opune şi celorlalŃi, a spus şi s-a îndepărta.

Simon a simŃit cum ceva ciudat îi umplea plămînii. Era doar aer, şi-a dat seama. Îşi ţinuse răsuflarea şi nici măcar nu-şi dăduse seama.

SimŃea că şi altceva îl umplea. Ceva fierbinte şi minunat. Era emoŃie, pură şi completă, un amestecizar de uşurare şi bucurie, de dorinŃă şi de teamă. Iar Simon, care îşi petrecuse întreaga viaŃă evitîndu-le nu avea idee cum să reacŃioneze.

Ochii lui i-au întîlnit pe ai ei.

— Eşti sigură? a întrebat-o în şoaptă.

Ea a dat din cap. FaŃa îi era lipsită de orice emoŃie.

— MeriŃi. După care s-a întors la calul ei.

Iar Simon a rămas întrebîndu-se dacă tocmai ajunsese în rai — sau în cel mai întunecat colŃ din iad.

Daphne şi-a petrecut restul zilei înconjurate de familie. ToŃi erau, bineînteleas, încîntaŃi auzind că se logodise. Doar fraŃii ei mai mari păstrau o anume rezervă, deşi şi ei se bucurau pentru ea. Iar Daphne nu-i învinovătea pentru asta. Şi ea era uşor rezervată, iar evenimentele recente o epuizaseră.

Fusese hotărît ca nunta să aibă loc cît mai repede. (La urechile lui Violet ajunsese zvonul că Daphne s-ar fi putut să fi fost văzută sărutîndu-se cu Simon în grădina domeniului Trowbridge, ceea ce a determinat-o să ceară imediat o licenŃă specială din partea arhiepiscopului). Violet se lansase

apoi într-un adevărat vîrtej. Trebuiau puse la punct detaliile petrecerii. Urma să fie o nuntă mică, dar asta nu însemna că trebuia să fie sărăcăcioasă decretase ea.

Eloise, Francesca și Hyacinth erau încîntate la gîndul că vor fi domnișoare de onoare și aveau o mie de întrebări. Cum o ceruse Simon în căsătorie? Îngenunchease? Ce culoare va avea rochia ei? Cînd îi dădea inelul?

Daphne s-a străduit să le răspundă la toate întrebările dar nu reușea să se concentreze, iar spre seară răspunsurile ei deveniseră monosilabice. Într-un final, după ce Hyacinth a întrebat-o ce culoare vor avea trandafirii din buchetul ei iar ea răspunse „trei”, surorile au lăsat-o în pace.

Cele întîmplate o epuizaseră. Îi salvase viața cuiva. Îi smulsese bărbatului pe care-l adora promisiunea căsătoriei. Și avea în față o viață lipsită de copii.

Toate astea într-o singură zi.

A rîs, disperată. Ce-i rezerva ziua de mîine?

În clipa în care se întorsese spre Anthony și-i spusese că duelul nu va mai avea loc, știuse. Că va putea trăi fără copii, dar nu concepea viață fără Simon. Copiii erau ceva abstract, niște ființe necunoscute pe care nu și le imagina, nu le putea atinge.

Dar Simon era real și era acolo. Știa ce simțea cînd el îi atingea obrazul, îi cunoștea dulceața sărutului și-i iubea zîmbetul.

Îl iubea.

Abia dacă îndrăznea să se gîndească la asta, dar poate că se însela. Poate că putea să aibă copii. Poate fusese îndus în eroare de vreun medic

Incompetent sau poate că Dumnezeu aștepta momentul potrivit ca să înfăptuască o minune.

Nu era nevoie să aibă tot atîția copii cîți avea mama ei. Un singur copil o putea face să se simtă împlinită. Nu voia însă să-i pomenească lui Simon nimic din toate astea. Dacă ar fi știut că ea tot mai spera să aibă copii probabil că nu ar mai fi vrut să se însore cu ea. Era sigură de asta. Fusese brutal de onest cu ea.

– Daphne?

Daphne era așezată pe sofa din salon. A ridicat ochii spre mama ei, care o privea cu îngrijorare.

– Ești bine? a întrebat-o Violet.

Daphne a zîmbit forțat.

– Sînt doar obosită, i-a răspuns. Chiar aşa și era. Și-a dat seama abia atunci că nu mai dormise de treizeci și sase de ore.

Violet s-a așezat lîngă ea.

– Credeam că vei fi mai entuziasmată. Știi cît de mult îl iubești pe Simon.

Daphne și-a privit surprinsă mama.

– Nu e greu de ghicit, i-a spus Violet cu blîndețe. A bătut-o ușurel pe mînă. Este un bărbat bun. Ai ales bine.

Daphne a zîmbit. Așa era. Chiar alesese bine.

Iar faptul că nu vor avea copii... S-ar fi putut ca ea să fie stearpă, la urma-urmei. Știa cîteva cupluri fără copii și se îndoia că știuseră asta înainte de căsătorie. Avea șapte frați și surori, aşa că va avea o mulțime de nepoate și nepoți pe care să-i răsfete.

Mai bine să trăiască alături de bărbatul pe care îl iubea decît să aibă copii cu unul pe care nu-l iubea.

– De ce nu te culci puțin? i-a sugerat Violet. Arăți foarte obosită. Nu-mi place deloc cînd îți apar cearcăne.

Daphne a dat din cap și s-a ridicat. Mama știa cel mai bine. Avea nevoie de somn.

– Sînt sigură că mă voi simți mai bine peste o oră-două, i-a spus și a căscat.

Violet s-a ridicat la rîndul ei și i-a oferit brațul.

– Nu cred că vei fi în stare să urci singură scările pînă în camera ta, i-a spus zîmbindu-i. Și nu cred că o oră sau două vor fi de ajuns. Voi da instrucțiuni clare să nu fii deranjată pînă mîine dimineață.

Daphne a dat din cap, somnoroasă.

– E bine aşa, a murmurat, împiedicîndu-se de pragul camerei ei. Dimineață e bine.

Violet a ajutat-o să se bage în pat. I-a dat jos pantofii, dar atît.

– Poți să dormi îmbrăcată, i-a spus încet și a sărutat-o pe frunte. Nu cred că aş reuși să te dezbrac.

Daphne i-a răspuns cu un sforăit.

Și Simon era epuizat. Doar nu în fiecare zi te resemnai în fața morții. După care să fii salvat – și logodit. Cu femeia pe care o visase noapte de noapte în ultimele două săptămîni.

Dacă nu ar fi stat mărturie cei doi ochi învineți și zgîrietura din bărbie, ar fi putut să creadă că visase.

Oare Daphne își dăduse seama ce făcuse? Ce își refuzase? Era o fată cu picioarele pe pămînt, nu se lăsa îmbătată de visuri nebunești, de fantezii. Era sigur că se gîndise la consecințe cînd acceptase să se mărite cu el.

Și totuși luase decizia în mai puțin de un minut. Cum ar fi putut să se gîndească la toate într-un timp atît de scurt?

Probabil că era îndrăgostită de el. Oare renunțase la visul ei de a avea o familie pentru că-l iubea?

Sau poate că se simțise vinovată. Dacă ar fi murit în acel duel, era sigur că Daphne s-ar fi învînovătit. La naiba, o plăcea pe Daphne. Nu ar fi putut să o lase să-și împovăreze conștiința cu moartea lui.

Ei bine, oricare ar fi fost motivele, adevărul era că sîmbătă (lady Bridgerton îi trimisese deja un bilet prin care îl informa că logodna lor va fi scurtă) viața lui se va lega pentru totdeauna de a ei.

Nu mai exista cale de întoarcere, a realizat el. Odată ajunși aici, Daphne nu va mai da înapoi – și nici el. Iar spre marea lui surpriză, astă îl făcea să se simtă...

Bine.

Daphne va fi a lui. Știa că el nu-i putea oferi totul și totuși îl alese pe el.

Inima îi tresăltă de bucurie. Nu credea că ar fi putut simți vreodată aşa ceva.

– Alteță?

Simon a ridicat privirea. Nu că ar fi avut nevoie. Îi recunoscuse vocea majordomului său.

– Da, Jeffries?

– Lordul Bridgerton dorește să-l primiți. Să-i spun că nu sănțeți acasă?

Simon s-a ridicat în picioare. Doamne, cît era de obosit!

– N-o să te credă.

Jeffries a dat din cap.

— Foarte bine, domnule. A făcut trei pași după care s-a întors: sănătatea sigur că dorîți să primiți oaspeți? Păreți ușor... indispuși.

— Dacă te referi la ochii mei, să știi că lordul Bridgerton se face vinovat pentru unul dintre ei, cel cu vînătăia cea mai mare.

Jeffries a clisipit des.

— Cea mai mare, domnule?

Simon a zîmbit. Nu era deloc ușor. Toată fața îl durea.

— Cred că este greu să-ți dai seama, dar să știi că ochiul meu drept e mult mai rău ca stîngul.

Jeffries s-a aplecat spre el, neîncrezător.

— Crede-mă pe mine.

Majordomul s-a îndreptat.

— Bineînțeles. Îl conduc pe lordul Bridgerton în salon?

— Nu. Poftește-l aici. Sesizîndu-i temerea, Simon a adăugat: nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Lordul Bridgerton nu mă va lovi din nou. și oricum n-ar avea cum să găsească vreun loc în care să nu fi fost lovit deja.

Jeffries a făcut ochii mari și a ieșit grăbit.

Cîteva clipe mai tîrziu și-a făcut apariția Anthony Bridgerton. S-a uitat la Simon și a spus:

— Arăți ca naiba.

Simon s-a ridicat și a ridicat o sprînceană – ceea ce nu a fost deloc ușor, date fiind împrejurările.

— Te surprinde?

Anthony a rîs. Sunetul a fost puțin trist, dar Simon l-a revăzut în Anthony cel de acum pe vechiul lui prieten. și era recunoscător pentru asta.

Anthony a făcut un semn spre ochii lui:

— Care e al meu?

— Dreptul, i-a răspuns Simon, atingîndu-și ușor fața. Daphne lovește tare pentru o fată, dar are pumnul mai mic și nu are forță ta.

— Chiar și aşa, a spus Anthony aplecîndu-se să-i studieze ochiul, s-a descurcat destul de bine.

— Ar trebui să fii mîndru de ea, a mormăit Simon. Doare al naibii.

— Asta e bine.

Au tăcut amîndoi. Erau prea multe de spus dar nu știau cum să înceapă.

— N-am vrut să se întîmple aşa, a spus într-un final Anthony.

— Nici eu.

Anthony s-a sprijinit de biroul lui Simon, stînjenit.

— Să știi că nu mi-a fost ușor să-ți permit să o curtezi.

— Știai că nu era nimic adevărat.

— Aseară a fost.

Ce mai putea spune? Că Daphne fusese cea care îl sedusește și nu invers? Că ea îl convinse să iasă pe terasă? Nimic din toate astea nu mai conta. El avea mai multă experiență ca ea. și ar fi trebuit să fie în stare să spună stop.

Dar nu spuse nimic.

— Sper să putem uita toate astea, a spus Anthony.

— Cred că este și cea mai mare dorință a lui Daphne.

Anthony a făcut ochii mici.

— Iar tu vei avea grija să i le împlinești, de acum încolo?

Pe toate, cu excepția uneia, și-a spus Simon. A singurei care contează cu adevărat.

– Știi că voi face tot ce-mi stă în putere să o fac fericită, a spus Încet.

Anthony a dat din cap.

– Dacă-i faci vreun rău...

– N-aș putea să o rănesc niciodată, a jurat Simon cu ochi înlăcărați.

Anthony l-a privit lung.

– Eram gata să te omor pentru că ai dezonorat-o. Dacă îi distrugi sufletul, îți promit că nu-ți vei mal găsi niciodată liniștea, cît vei trăi. Ceea ce nu va însemna prea mult timp, a adăugat cu răceală.

Simon a dat din cap. Chiar dacă Anthony îl amenința cu moartea, Simon îl respecta pentru asta. Devotamentul față de soră era un lucru onorabil.

Simon s-a întrebat dacă nu cumva Anthony văzuse în el ceva ce alții nu văzuseră. Se cunoșteau de mulți ani, de o jumătate din viață. Oare Anthony îi citise cele mai întunecate colțuri ale sufletului? Angoasele și furia pe care încercase atât de mult să le țină ascunse?

Oare de asta își făcea griji în legătură cu fericirea surorii lui?

– Îți dau cuvîntul meu, a spus Simon. Voi face tot ce-mi stă în putere ca Daphne să fie mulțumită și în siguranță.

Anthony a dat scurt din cap.

– Așa să faci. S-a apropiat de ușă. Altfel vei avea de-a face cu mine.

Și a plecat.

Simon a gemut și s-a afundat în fotoliul din piele. Cînd i se complicase viața într-âșa o măsură? De cînd prietenii deveniseră dușmani iar flirturile se transformaseră în patimă?

Și ce naiba va face cu Daphne? Nu voia să o rănească și totuși era condamnat să o facă prin simplul fapt că se căsătorea cu ea. Ardea de dorință, tînjea după ziua în care avea să o acopere cu trupul lui, să o pătrundă adînc...

S-a scuturat. Asemenea gînduri nu-i făceau bine deloc.

– Alteță?

Era din nou Jeffries. Simon era prea obosit să mai ridice capul, aşa că a făcut un semn cu mâna.

– Nu doriți să vă retrageți la culcare?

Simon a reușit să se uite la ceas, și asta doar pentru că nu a trebuit să miște capul. Era abia șapte. Nu era deloc ora lui obișnuită de culcare.

– E devreme, a mormătit el.

– Și totuși, a insistat majordomul, poate că doriți să vă retrageți.

Simon a închis ochii. Jeffries avea dreptate. Abia aștepta să se întindă pe saltea din puf și pe cearceafurile din bumbac fin. Acolo, în dormitorul lui, nu se va mai întîlni cu nici un Bridgerton, toată noaptea.

Iar după cum se simțea, ar fi putut să rămînă acolo trei zile încheiate.

CAPITOLUL 13

Ducele de Hastings și Daphne Bridgerton se căsătoresc!

Autoarea profită de acest prilej să-ți remintească, dragă cititorule, că această unire a fost prorocită chiar în această gazetă. Iar în urma unui articol în care este dezvăluită o nouă idilă între un domn și o domnișoară de măritat, se pare că pariurile din cluburile domnilor se schimbă de la o oră la alta. Mereu în favoarea căsătoriei.

Deși autoarea nu este primită la White's, are motive să credă că, în ceea ce privește căsătoria dintre duce și domnișoara Bridgerton, cotele erau de 2-1 pentru căsătorie.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
21 mai 1813*

Restul săptămânii a trecut cu repeziciune. Daphne nu l-a văzut pe Simon cîteva zile. Ar fi fost gata să credă că plecase din oraș, dar Anthony îi spusese

că fusese la el acasă, ca să pună la punct detaliile legate de căsătorie.

Spre surprinderea lui Anthony, Simon nu acceptase nici un penny zestre. Într-un final, cei doi conveniseră ca dota pe care i-o strînsese tatăl ei să fie pusă de Anthony într-un cont separat, cu el ca împoternicit. Banii îi putea cheltui Daphne sau îi putea economisi. După cum dorea.

– Îi poți lăsa mai departe copiilor tăi, îi sugerase Anthony.

Daphne zîmbise. Nu putea face altceva, poate doar să plîngă.

După cîteva zile, Simon le-a făcut o vizită. Mai erau două zile pînă la nuntă.

Humboldt l-a anunțat iar Daphne l-a primit în salon. Stătea foarte dreaptă pe canapeaua tapiată cu damasc, cu mîinile încrucișate în poală. Era convinsă că era întruchiparea unei tinere de familie bună, blîndă și suavă.

Și era un pachet de nervi.

A privit în jos și a văzut că unghiile îi lăsaseră semne adînci și roșii în palme.

Îi venea să rîdă, dar știa că nu se cădea. Numai că nu mai fusese niciodată atât de agitată la vedere lui. De fapt, acesta era probabil cel mai remarcabil aspect al prieteniei lor. Chiar și atunci cînd ochii lui o ardeau, și era convinsă că și într-ai ei se citea aceeași nevoie, se simțise în largul ei cu el. Da, i se strîngea stomacul și pielea i se furnica, dar acestea erau semne ale dorinței, nu ale stînjenelii. Mai întîi de toate, Simon era prietenul ei, iar Daphne știa foarte bine că trebuia să fie recunoșcătoare pentru o asemenea fericire.

Era convinsă că-și vor regăsi confortul și complicitatea, dar după scena petrecută în Regent's Park se temea că va mai dura un timp.

— Bună ziua Daphne.

Simon apăruse în prag, umplindu-l cu minunată prezență. Ei bine, poate că nu la fel de minunată ca de obicei. Vînătăile de la ochi nu-i trecuseră, iar cea din barbă căpătase niște nuanțe ciudate, verzui.

Era însă mai bine decât să fi primit un glonț în inimă.

— Simon, a spus Daphne. Ce plăcere să te văd! Ce te aduce aici?

El a privit-o surprins.

— Nu suntem logodniți?

A roșit.

— Ba da, bineînțeles.

— Aveam impresia că este ceva obișnuit să-ți vizitez logodnică. S-a aşezat în fața ei. Doamna Whistledown nu a avut ceva de spus în privința asta?

— Nu prea cred, a murmurat Daphne, dar mama a avut, cu siguranță.

Au zîmbit amândoi și preț de o clipă Daphne a fost convinsă că totul va fi bine. Dar cînd zîmbetele s-au șters, între ei s-a lăsat o tacere stînjenitoare.

— Ochii îți sunt mai bine? I-a întrebat în final. Nu mai par atât de umflați.

— Crezi? Simon s-a întors cu fața spre oglindă. Mi se pare că vînătăile au căpătat o nuanță spectaculoasă, albastră.

— Mov.

S-a aplecat înainte, apropiindu-se de oglindă.

— Fie, mov.

— Dor?

El a zîmbit trist.

— Numai cînd îi pocnește cineva.

— Mă voi abține să repet gestul, a șoptit ea. Îmi va fi greu, dar mă voi strădui.

— Da, i-a spus arborînd o față inexpressivă, mi s-a spus adesea că le fac pe femei să-și dorească să-mi dea un pumn în ochi.

Daphne a zîmbit ușurată. Dacă putea glumi despre aceste lucruri însemnă că totul avea să redevină aşa cum fusese.

Simon și-a dres glasul.

— Am venit să te văd cu un motiv.

Daphne l-a privit, așteptînd ca el să continue. El i-a întins o cutie de bijuterii.

— Este pentru tine.

A întins mâna spre cutia de catifea, cu un nod în gît.

— Ești sigur? I-a întrebat.

— Cred că inelele de logodnă sunt *de rigueur*, a spus el încet.

— Oh. Ce prostie din partea mea! Nu mi-am dat seama că...

— Că este un inel de logodnă? Ce te-ai gîndit că este?

— Nu m-am gîndit, a recunoscut ea. El nu-i mai dăduse vreun cadou pînă atunci. Fusese într-atîț de surprinsă de gestul lui că uitase complet că el îi datora un inel de logodnă.

Îi datora. Nu-i plăceauroaceste cuvinte, ura faptul că putuse să gîndească astfel. Dar era foarte sigură că exact aşa gîndise Simon, atunci cînd aleseese inelul.

Și asta o întrista.

S-a forțat să surîdă:

- Este moștenire de familie?
- Nu! a spus el cu vehemență.
- Oh.

A urmat o altă tacere stînjenitoare.

El a tușit, după care a spus:

– M-am gîndit că o să-ți placă ceva care să fie doar al tău. Toate bijuteriile Hastings au fost alese pentru altcineva. Pe acesta eu l-am ales special pentru tine.

– Foarte drăguț din partea ta, i-a spus Daphne, încercînd să nu se lasă pradă sentimentalismului.

– Nu ai de gînd să deschizi cutia? a mormăit el.

– Ba da, bineînțeles. Ce prostuță sănt! A clipit de cîteva ori, să-și limpezească privirea și a deschis-o cu grijă.

Nu a reușit să spună mai mult decît „Dumnezeule!”. Înăuntru se afla un inel uimitor, din aur alb, cu un smarald mare flancat de diamante. Era cea mai frumoasă bijuterie din cîte văzuse Daphne, era strălucitor și elegant, scump dar fără să fie ostentativ.

– Este frumos, a șoptit ea. Îmi place foarte mult.

– Sigur? Simon și-a scos mănușile și a luat inelul din cutie. Pentru că este inelul tău. Tu îl vei purta, aşa că ar trebui să reflecte gusturile tale, nu pe ale mele.

Lui Daphne i-a tremurat puțin glasul cînd i-a spus:

– Este evident că gusturile noastre coincid.

Simon a răsuflat ușurat și i-a luat mîna. Pînă în clipa aceea nu-și dăduse seama cît de mult însemna pentru el faptul că-i plăcea inelul. Nu-i plăcea deloc nervozitatea pe care o încerca în prezența ei, după ce fuseseră atît de buni prieteni în ultimele săptămîni. Ura tăcerile care se așterneau acum

între ei, cînd înainte ea fusese singura persoană fată de care nu trebuia să facă o pauză și să-și caute cuvintele.

Nu, nici acum nu-i era greu să-i vorbească. Numai că nu găsea nimic de spus.

– Pot să ți-l pun? a întrebat-o încet.

Ea a dat din cap și a dat să-și scoată mănușa.

Simon a oprit-o și a preluat el această sarcină. S-a ocupat de fiecare deget, pe rînd și i-a tras ușor mănușa. Gesturile lui erau încărcate de erotism, arătîndu-i exact ce dorea să facă: să o dezbrace de toate obiectele de îmbrăcăminte.

Mîinile îi tremurau cînd i-a strecut inelul pe deget.

– Mi se potrivește perfect, a spus Daphne ridicîndu-l spre lumină.

Simon nu i-a dat drumul. Căldura mîinii ei îi dădea un sentiment de liniște. I-a ridicat-o și a săruat-o delicat pe încehetură.

– Mă bucur, i-a spus. Chiar și se potrivește.

Buzele ei s-au conturat într-un sărut – era expresia pe care el ajunsese să o adore. Poate că totul avea să fie ca la început.

– De unde ai știut că-mi plac smaraldele? I-a întrebat.

– N-am știut, a recunoscut el. Dar mi-au amintit de ochii tăi.

– De ochii... A înclinat ușor capul. Dar, Simon, eu am ochi căprui.

– În mare parte căprui, a corectat-o el. S-a întors la rîndul ei spre oglindă și a clipit de cîteva ori.

– Nu, a spus încet. Sînt căprui.

El a ridicat mâna și i-a atins colțul ochiului cu vîrful degetului. Pleoapele ei delicate l-au atins ușor, ca sărutarea unui fluture.

– Conturul nu.

Ea l-a privit neîncrezătoare, dar și cu speranță, să ridice în picioare:

– Vreau să văd.

Simon a urmărit-o amuzat cum s-a apropiat de oglindă și aproape că și-a lipit obrazul de ea. A cîpit des, apoi a ținut ochii larg deschiși.

– Dumnezeule! a exclamat. N-am mai văzut asta pînă acum!

Simon s-a apropiat de ea și s-a sprijinit de masa din mahon din fața oglinzii.

– Vei afla curînd că eu am întotdeauna dreptate. Ea l-a privit ironic.

– Cum de ai observat asta?

El a ridicat din umeri:

– Am fost foarte atent.

– Tu... Nu a terminat fraza, ci s-a sprijinit la rîndul ei de masă, deschizînd larg ochii. Ca să vezi! Am ochii verzi.

– Ei, n-aș merge pînă acolo încît...

– Azi – și doar azi – am ochii verzi.

Simon i-a zîmbit:

– Cum dorești.

Daphne a oftat.

– L-am invidiat mereu pe Colin. Asemenea ochi frumoși, irosiți pe un bărbat!

– Sînt sigur că domnișoarele îndrăgostite de el te-ar contrazice.

Daphne l-a privit șmecherește:

– Da, dar ele nu contează, nu-i aşa?

Simon s-a abținut să nu izbucnească în rîs:

– Dacă zici tu.

– Vei afla curînd, i-a spus ea, că eu am întotdeauna dreptate.

De dat asta chiar a izbucnit în rîs. Nu se mai putea abține. S-a oprit însă, dîndu-și seama că Daphne rămăsese tăcută. Îl privea cu căldură, dar buzele ei conturau un zîmbet nostalgic.

– A fost plăcut, nu-i aşa? Aproape ca la început, nu îi s-a părut?

El a dat din cap și i-a întins mâna.

– Va fi din nou aşa, nu? Ochii îi străluceau. Vom fi ca la început. Totul va fi neschimbăt.

– Da, i-a răspuns el, deși știa că nu era adevărat. Poate că-și vor găsi mulțumirea, dar nu va mai fi la fel.

Ea a zîmbit, și-a închis ochii și și-a sprijinit capul de umărul lui.

– Bine.

Cîteva minute, Simon a privit reflexia lor în oglindă. Și aproape că s-a convins că o putea face fericită.

În seara următoare – ultima ei seară ca domnișoara Bridgerton – Violet i-a bătut la ușă.

Daphne era așezată în pat, avînd strînse în jurul ei amintiri din copilărie.

– Intră! a strigat.

Violet a băgat capul pe ușă și i-a zîmbit stînjenie.

– Ai o clipă, Daphne?

Daphne și-a privit îngrijorată mama.

– Bineînțeles. S-a ridicat. Tenul mamei era galben, aproape de aceeași culoare cu rochia pe care o purta.

— Te simți bună, mamă? a întrebat Daphne. Ești foarte palidă.

— Sînt bine. Numai că... și-a dres glasul și și-a îndreptat umerii. Trebuie să purtăm o discuție.

— Ohhh. Inima lui Daphne bătea repede. Era nerăbdătoare. Toate prietenele îi povestiseră că în seara dinaintea nunții, mamele le dezvăluiau fiicelor toate secretele căsătoriei. Era momentul cînd erau primite în lumea femeilor, li se spuneau toate amănuntele ținute cu grijă departe de urechile fetelor nemăritate. Unele dintre prietenele lui Daphne se căsătoriseră deja, dar cînd le rugase să-i povestească și ei, tinerele soții chicotiseră și-i spuseseră: vei afla curînd.

„Curînd” devenise „acum”, iar Daphne abia aștepta. Pe de altă parte, Violet părea gata-gata să verse. Daphne a bătut ușurel cu palma locul de lîngă ea, de pe pat.

— Vrei să stai aici, mamă?

Violet a clipit:

— Da, e bine aşa. S-a aşezat, dar doar pe jumătate. Nu părea să stea prea confortabil.

Lui Daphne i s-a făcut milă de ea și a început discuția:

— Este despre căsătorie?

Violet a dat din cap aproape imperceptibil.

— Despre noaptea nunții?

De data aceasta Violet a dat din cap cu mai multă convingere.

— Nici nu știu cum să-ți spun. Este total lipsit de delicatețe.

Daphne s-a străduit să nu-și piardă răbdarea. Într-un final, mama trebuia să ajungă și la subiect.

— Vezi tu, a început Violet, sănt anumite lucruri pe care trebuie să le știi. Lucruri care se vor întîmpla în noaptea următoare. Lucruri care – a tușit – îl implică pe soțul tău.

Daphne s-a aplecat spre ea, cu ochii mari.

Violet era vizibil deranjată de interesul arătat de flică ei.

— Vezi tu, soțul tău... Simon, că doar el îți va fi soț...

Pentru că Violet nu părea prea dornică să termene propoziția, Daphne a murmurat:

— Da, Simon va fi soțul meu.

Violet a gemut și a privit în jur, făcînd orice ca să-i evite chipul lui Daphne.

— Îmi vine foarte greu.

— Așa se pare, a murmurat Daphne.

Violet a inspirat adînc și și-a îndreptat umerii, ca și cum se pregătea de o sarcină foarte neplăcută.

— În noaptea nunții, a început ea, soțul tău se va aștepta să-ți faci datoria conjugală.

Asta nu era o noutate pentru Daphne.

— Căsătoria trebuie consumată.

— Bineînțeles, a spus în șoaptă Daphne.

— Va veni în patul tău.

Daphne a dat din cap. Și pe asta o știa.

— Și va face unele – a căutat cuvîntul potrivit, fără să-l găsească – vor fi unele intimitați.

Daphne a întredeschis buzele. Devinea în sfîrșit interesant.

— Am venit doar ca să-ți spun că îndatoririle tale conjugale nu trebuie neapărat să fie neplăcute.

Dar care erau acestea?

Violet s-a înroșit.

– Știu că unora li se pare... dizgrațios, dar...
 – Chiar aşa? a întrebat Daphne, curioasă. Și atunci de ce le tot văd pe servitoare furișîndu-se cu majordomii?

Violet s-a transformat imediat într-o stăpînă autoritară:

– Despre ce servitoare este vorba?
 – Nu încerca să schimbi subiectul, a prevenit Daphne. Aștept de-o săptămînă discuția asta.

– Adevărat?
 – Bineînțeles.

Violet a oftat și a murmurat:

– Unde rămăsesem?
 – Îmi spuneai că unor femei îndatoririle conjugale li se par neplăcute.

– Păi da. Hmm...
 Daphne a coborât privirea și a văzut cât de tare frămîntase Violet batista între degete.

– Tot ce vreau să știi – a spus Violet repede, de parcă încerca să scape de cuvinte – este că nu trebuie să fie neapărat neplăcut. Dacă doi oameni țin unul la celălalt – și cred că ducele ține mult la tine...

– Și eu la el, a întrerupt-o Daphne.
 – Bineînțeles. Ei bine, dat fiind că țineți unul la altul, acesta va fi probabil un moment frumos, special. Violet s-a ridicat de pe pat. Și nu trebuie să fii neliniștită. Sînt sigură că ducele va fi foarte blînd cu tine.

Daphne s-a gîndit la săruturile lui Simon. Blînd nu părea să fie cuvîntul care să le characterizeze.

– Dar...
 Violet a tresărit.

– Noapte bună. Asta a fost tot ce-am vrut să-ți spun.

– Tot?

Violet s-a apropiat de ușă.

– Păi da. Avea o privire vinovată. Te așteptai la altceva?

– Da! Daphne a fugit după mama ei și i-a blocat ușa, ca să nu poată ieși. Nu pot să-mi spui doar atît!

Violet a privit spre geam, gînditoare. Daphne era recunoscătoare că erau la etajul al doilea, altfel era convinsă că mama ei ar fi încercat să scape ieșind chiar și pe geam.

– Daphne! a spus Violet cu voce stinsă.

– Dar ce trebuie să fac eu?

– Soțul tău va ști.

– Nu vreau să mă fac de rîs, mamă

Violet a gemut.

– N-o să te faci. Ai încredere în mine. Bărbații sînt...

Daphne s-a agățat de cuvintele ei.

– Cum sînt bărbații? Cum, mamă? Ce vrei să spui?

Violet era roșie ca focul.

– Bărbații sînt ușor de mulțumit, a mormăit ea.

Nu va fi dezamăgit.

– Dar...

– De ajuns! a spus ferm Violet. Îi-am spus tot ce mi-a spus și mie mama mea. Să nu faci mutre și să o faci de suficiente ori ca să ai un copil.

Daphne era uluită:

– Cum?

Violet a chicotit cu nervozitate.

– Am uitat cumva să pomeneșc despre copii?

– Mamă!

– Ei bine, datoria ta conjugală – consumarea căsătoriei, adică – aşa poți să ai copii.

Daphne s-a lipit de perete.

– Asta înseamnă că tu ai făcut-o de opt ori? așoptit.

– Nu!

Daphne a clipit, uluită. Explicațiile mamei fusese seră cumplit de vagi și tot nu știa care erau îndatoririle ei conjugale. Ceva nu se legă.

– Dar nu ar fi trebuit să o faci de opt ori?
Violet își făcea vînt, agitată.

– Da! Nu! Daphne, este ceva foarte personal!
Dar cum să ai opt copii dacă nu...

– Am făcut-o de mult mai multe ori! a răbufnit
Violet, părînd gata să încerce să treacă prin zid.
Daphne se uita uimită la mama ei.

– Chiar aşa?

– Uneori, a spus Violet abia mișcîndu-și buzele și fără să ridice ochii din podea, oamenii o fac doar din plăcere.

Daphne făcuse ochii mari.

– Chiar?

– Păi... da.

– Este ca atunci cînd te săruți?

– Exact, a spus Violet răsuflînd ușurată. Exact ca... A prîvit-o cu atenție: Daphne, l-ai sărutat pe duce?

Daphne a simțit cum se înroșea, chiar mai violent decît mama ei.

– S-ar putea să o fi făcut.

Violet a amenințat-o cu degetul:

– Daphne Bridgerton, nu pot să cred că ai făcut asta! Doar te-am avertizat în privința acestor libertăți!

– Ce mai contează acum, doar mă mărit!

– Si totuși... Violet a oftat. Ai dreptate. Nu mai contează. Urmează să te măriți, nici mai mult nici mai puțin decît cu un duce, și era de așteptat să te sărutat dea.

Daphne se uita la mama ei și nu-i venea să-și crede ochilor. Nu-i stătea deloc în obicei să pălăvrăgească atât.

– Si dacă nu mai ai întrebări – a continuat Violet – te las să continui... să faci ce făceai.

– Dar mai am întrebări!

Violet reușise însă să scape.

Iar Daphne, indiferent cît de desperată era să afle secretele vieții de soție, nu avea de gînd să alerge după mama ei pe hol, în văzul servitorilor, ca să încerce să afle.

În plus, discuția cu mama ei îi ridicase noi întrebări. Violet îi spuse că actul conjugal era cel fără de care nu puteai avea copii. Iar dacă Simon nu putea să aibă, însemna oare că nu puteau avea acele... intimități de care îi pomenise mama?

Și, la naiba, care erau acele intimități? Daphne bănuia că trebuiau să aibă legătură cu sărutatul, de vreme ce societatea părea atât de hotărîtă să se asigure că buzele tinerelor domnișoare rămîneau pure, caste. Și probabil că mai aveau o legătură și cu sînii – și-a amintit ea roșind scena din grădină, cu Simon.

Daphne a oftat. Mama îi spuse că nu fie agitată, dar nu avea cum să nu fie, de vreme ce nu avea nici cea mai mică idee ce trebuia să facă.

Iar Simon? Dacă nu se consuma căsnicia lor, mai putea ea fi numită căsnicie?

Un alt motiv de neliniște pentru o tânără mireasă.

Când ceremonia s-a sfîrșit, Daphne a reținut puține detalii ale nunții ei. Doar că mama ei avea lacrimi în ochi (și cîteva pe obrajii), că Anthony i-o încredințase lui Simon pe un ton răgușit. Hyacinth se grăbise cu aruncatul petalelor de trandafir, aşa că atunci când ajunsese la altar nu mai avea deloc. Iar Gregory strănutase de trei ori înainte ca ei să-și rostească jurăminte.

Își amintea însă expresia concentrată a lui Simon atunci când le spuse. Rostise cu atenție, fără grabă, fiecare silabă. Ochii îi ardeau iar vocea îi era joasă și sinceră. Daphne a avut senzația că nimic pe lume nu era mai important decât cuvintele pe care le-a rostit acolo, în fața arhiepiscopului.

Pentru ea era un motiv de mulțumire. Un bărbat care își spunea jurăminte cu o asemenea intensitate nu putea să vadă în căsătorie doar o conveniență.

Pe cei pe care Dumnezeu i-a unit, nici un om să nu-i despartă.

Un fior i-a trecut lui Daphne pe șira spinării, făcînd-o să se cutremure. Peste cîteva clipe îi va apartine pe deplin acestui bărbat.

Simon a întors capul și a privit-o atent. *Ești bine?* au întrebat-o ochii lui.

Vă declar...

Gregory a strănutat a patra oară, apoi a cincea și a şasea, acoperind complet vocea arhiepiscopului care spunea „soț și soție”. Daphne a simțit că o bufnea rîsul, dar a încercat din răsputeri să fie

serioasă. La urma-urmei, căsătoria era o instituție solemnă, care nu trebuia luată în derîdere.

S-a uitat la Simon, descoperind că el o privea ciudat. Ochii îi erau ațintiți pe buzele ei iar colțurile gurii lui se mișcau periculos.

Daphne a simțit că nu se mai putea abține din rîs.

Poți săruta mireasa.

Simon a luat-o în brațe aproape cu disperare și și-a lipit buzele de ale ei, cu o forță care a uimit asistența.

După care și mirele și mireasa au izbucnit în hohote, rămînînd îmbrățișați.

Mai tîrziu, Violet Bridgerton avea să spună că fusese cel mai ciudat sărut din cîte văzuse vreodată.

Iar Gregory Bridgerton – când a terminat de strănutat – a spus că i s-a părut dezgustător.

Arhiepiscopul, care avea și el o vîrstă, părea perplex.

Numai Hyacinth Bridgerton, care la zece ani știa mai puține decât oricine despre săruturi a clipit gînditoare și a spus:

– Mi se pare drăguț. Dacă rîd acum înseamnă că vor rîde toată viața. S-a întors spre mama ei. Nu e un lucru bun?

Violet a luat-o de mînă pe fiica ei cea mai mică.

– Rîsul e întotdeauna un lucru bun, Hyacinth. Îți mulțumesc că ne-ai reamintit tuturor asta.

Și uite aşa ducelui și ducesei de Hastings li s-a dus vestea că erau cel mai binecuvîntat, mai fericit și devotat cuplu care se căsătorise în ultimii ani. La urma-urmei, cine își mai aducea aminte ca la vreo nuntă să se fi rîs atât?

CAPITOLUL 14

Am aflat că nunta ducelui de Hastings cu fosta domnișoară Bridgerton, deși restrânsă, nu a fost lipsită de evenimente. Domnișoara Hyacinth Bridgerton (în vîrstă de zece ani) i-a șoptit domnișoarei Felicity Featherington (și ea în vîrstă de zece ani) că mirele și mireasa au rîs cu poftă în timpul ceremoniei. Domnișoara Felicity i-a repetat acest lucru mamei ei, doamna Featherington, care l-a spus lumii întregi.

Autoarea va trebui să o creadă pe cuvînt pe domnișoara Hyacinth, pe motiv că nu a fost invitată la nuntă.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
24 mai 1813.*

Nu urmau să plece în călătorie de nuntă. Nici nu fusese suficient timp pentru a o planui. În loc de asta, Simon aranjase să petreacă mai multe săptămâni la castelul Clyvedon, vechea reședință a familiei Basset. Lui Daphne i s-a părut o idee bună.

Era dornică să scape de Londra, de ochii și urechile curioase ale înaltei societăți.

Mai mult decît atât, era curioasă să vadă locul unde crescuse Simon.

Și-l imagina copil fiind. Să fi fost oare la fel de nestăpînit cum era uneori cu ea? Sau fusese un copil tăcut, liniștit, la fel de rezervat cum era și acum în societate?

Noul cuplu a părăsit reședința Bridgerton într-un val de urări și îmbrățișări. Simon a împins-o grăbit pe Daphne în eleganta lui trăsură. Deși era vară, era puțin cam răcoare și a învelit-o imediat cu o pătură. Daphne a rîs.

– Nu și se pare cam mult? l-a ironizat ea. Nu cred că voi răci în cele cîteva minute pînă la tine acasă.

El a privit-o enigmatic.

– Mergem la Clyvedon.

– În seara asta? Nu și-a putut ascunde surprinderea. Presupusese că vor porni la drum a doua zi.

Satul Clyvedon era situat lîngă Hastings, pe coasta de sud-est a Angliei. Era deja după-amiaza tîrziu. Ajungeau la castel cel mai devreme la miezul nopții.

Nu era tocmai noaptea nunții la care visase Daphne.

– Nu era mai bine să ne odihnim aici o noapte și abia apoi să pornim spre Clyvedon? l-a întrebat ea.

– Aranjamentele erau deja făcute, a mîrît el.

– Înțeleg... Daphne a încercat, vitejește, să-și ascundă dezamăgirea. A tăcut cîteva minute, iar cînd intrau în Park Lane l-a întrebat: ne oprim la han?

— Bineînțeles, i-a răspuns Simon. Trebuie să luăm cina. N-ar fi frumos din partea mea să te lasă flămînzești chiar în prima zi de căsnicie, nu crezi?

— Vom petrece și noaptea la han? a insistat Daphne.

— Nu, vom... Simon a strâns din buze, după care expresia i s-a destins. S-a întors spre ea și a privit-o cu tandrețe: mă port ca un urs, nu-i aşa?

Ea a roșit. Întotdeauna roșea atunci cînd el o privea aşa.

— Nu, numai că am fost surprinsă cînd...

— Ai dreptate. Ne vom odihni la han. Știi unul pe jumătatea drumului. Mîncarea este bună iar patuturile sănt curate. A prins-o de bărbie. Nu te voi forța să faci tot drumul într-o singură zi.

— Nu este vorba că nu aş fi suficient de rezistentă, i-a răspuns ea roșind și mai tare în timp ce se gîndeau la cuvintele pe care urma să le rostească. Numai că ne-am căsătorit azi, iar dacă nu ne oprim la han și ne prindeam noapte în trăsură, pe drum, înseamnă că...

— Nu este nevoie să continui, i-a spus el punindu-i un deget pe buze.

Daphne a dat din cap, recunoscătoare. Nu voia să pomenească tocmai ea despre noaptea nunții lor. I se părea un subiect pe care soțul ar fi trebuit să-l aducă în discuție. La urma urmei, Simon știa mult mai multe decît ea.

Iar ea n-ar fi putut să știe *mai puțin* de-atît, și-a spus, făcînd o grimasă. Mama ei reușise să nu-i spună absolut nimic. În afară de partea cu procrearea, deși nici atunci Daphne nu înțelesese mare lucru. Pe de altă parte, însă...

Daphne a înghițit în sec. Dacă Simon nu putea... sau nu voia să...

Nu, a decis ea, cu certitudine că voia. Mai mult, era sigură că o dorea *pe ea*. După cum îi străluciseră ochii și după cît de tare îi bătuse inima în seara aceea, în grădină...

S-a uitat pe geam și a văzut că ieșiseră din Londra. Putea să devină obsedată de asemenea gînduri. Trebuia să și le steargă din minte. Era hotărîtă să le uite complet.

Măcar în noaptea asta.

În noaptea nunții ei.

Gîndul a făcut-o să se înfioare.

Simon s-a uitat la Daphne – la soția lui. Încă îi venea greu să se gîndească astfel la ea. Nu plănuise niciodată să aibă o soție. De fapt, plănuise foarte hotărît să nu aibă una. Și iat-o acolo, lîngă el, pe Daphne Bridgerton – nu, pe Daphne Basset. La naiba, ea era acum ducesa de Hastings.

Simon a răsuflat adînc și i-a privit profilul lui Daphne. S-a încruntat cînd a văzut-o înfiorîndu-se:

— Ți-e frig?

A dat să-i răspundă că nu, dar s-a răzgîndit în ultimul moment și i-a răspuns:

— Da. Doar puțin. Nu este nevoie să...

Simon a înfășurat-o și mai bine în pătură, întrebîndu-se de ce oare alesese să mintă pentru ceva minor.

— A fost o zi lungă, a murmurat el, nu pentru că aşa ar fi resimțit-o ci pentru că i se păruse tipul de remarcă potrivit pentru acel moment.

Se gîndise mult la replici blînde și la cuvinte care să o aline. Voia să încerce să-i fie un soț bun.

Merita măcar atât din partea lui. Existau multe lucruri pe care el nu i le putea oferi – iar printre ele se număra, din păcate, și fericirea deplină, adevărată – dar se putea strădui să o protejeze și să o vadă relativ mulțumită și în siguranță.

Ea îl alesese pe el, și-a repetat în gînd. Chiar și atunci cînd aflase că el nu putea avea copii, îl alesese pe el. Putea măcar să o răsplătească fiind un soț bun și credincios.

– Da, dar mi-a făcut plăcere, a spus încet Daphne.

Ei a clipit și s-a întors spre ea, lipsit de orice expresie.

– Poftim?

Ea i-a zîmbit cald și puțin ironic. Dorința punea stăpînire pe el, aşa că a încercat să se concentreze asupra cuvintelor ei.

– Ai spus că a fost o zi lungă. Iar eu ți-am răspuns că mie mi-a plăcut.

Privirea lui nu spunea nimic.

Frustrată, ea a insistat:

– Tu ai spus că a fost o zi lungă iar eu ți-am spus că mie mi-a plăcut, a repetat ea. Cum el nu scotea nici o vorbă, a adăugat: poate că ar fi trebuit să pun accent pe *Daaaaaa....*

– Înțeleg, a murmurat el, încercînd să rămînă serios.

– Cred că încelești foarte multe, dar pe jumătate le ignori, i-a spus ea în șoaptă.

S-a îmbufnat iar el și-a dat seama că ar fi vrut să o sărute.

Tot timpul ar fi dorit să o sărute.

Devenea de-a dreptul dureros.

– Ar trebui să ajungem la han la căderea nopții, i-a spus brusc, ca și cum tonul serios, de afacerist, l-ar fi eliberat de tensiune.

Ceea ce nu era posibil. Nu făcea decît să-i reamintească faptul că încerca să mai amîne noaptea nunții cu încă o zi. O zi întreagă în care să o dorească, să aibă nevoie de ea, o zi în care trupul lui să tînjească după eliberare. Dar al naibii să fie dacă o va face a lui într-un han oarecare, la marginea de drum, indiferent cît de curat ar fi.

Daphne merita mai mult. Era noaptea ei și trebuie să fie perfectă.

Ea l-a privit, uimită că schimbase atât de abrupt subiectul.

– Ar fi drăguț.

– Drumurile nu sunt foarte sigure noaptea, a adăugat el, încercînd să nu-și amintească faptul că, la început, plănuise să facă drumul dintr-o bucată, pînă la Clyvedon.

– Nu.

– Sîi ni se va face foame.

– Da, a spus ea, contrariată de noua lui obsesie – oprirea la han. Dar Simon nu avea încotro: ori făcea conversație, ori o poseda chiar acolo, în trăsură.

Ceea ce nu era o opțiune.

Așa că a continuat:

– Au mîncare bună.

Ea a clipit de cîteva ori înainte să remарce:

– Ai mai spus asta.

– Așa este. Atușit. Cred că voi trage un pui de somn.

Daphne a făcut ochii mari:

– Chiar acum?

Simon a dat scurt din cap.

— Poate că mă repet, dar după cum ţi-am mal spus, a fost o zi lungă.

— Într-adevăr. L-a privit curioasă cum se foia pe locul lui, căutînd o poziție cît mai confortabilă. Într-un final l-a întrebat: chiar o să adormi aşa, în mers? Nu te zgîltișie trăsura?

El a ridicat din umeri.

— Eu pot adormi oriunde și oricînd. Am învățat asta în călătoriile mele.

— Este un adevărat talent, a murmurat ea.

— Să ştii, a încuvîntat el. Apoi a închis ochii și s-a prefăcut că dormea, aproape trei ore.

Daphne îl privea. Cu mare atenție. Se prefăcea. Avea șapte frați, aşa că era la curent cu toate trucurile, iar Simon nu dormea, cu siguranță.

Pieptul lui se ridică și cobora în ritm egal, de admirat, iar sunetele pe care le scotea erau ceva între respirație și un sforât ușor.

Dar Daphne știa mai bine.

Bărbia lui se mișca ori de câte ori ea se clintea, respira zgomotos sau scotea vreun sunet. Era o mișcare abia perceptibilă, dar exista. Iar cînd ea căsca sau gêmea ușor, somnoroasă, îi vedea ochii mișcîndu-se sub pleoapele închise. Era de admirat, totuși, că a continuat șarada mai bine de două ore.

Ei nu-i reușise niciodată mai mult de douăzeci de minute.

Dacă voia să se prefacă trebuia să-l lase, a decis ea într-un acces de mărinimie. Ar fi fost păcat să strice o asemenea reprezentare minunată.

A căscat încă o dată, zgomotos și s-a întors spre fereastră. A tras draperia grea, de catifea, ca să primească afară. Soarele, acum portocaliu, era la

în sfîrșit. Doar o treime din el mai era deasupra liniei orizontului.

Dacă Simon estimase corect durata călătoriei – și era sigură că el se înșela doar rareori cînd făcea calcule matematice – trebuiau să fie cam la mijlocul drumului. Deci foarte aproape de han.

Și de noaptea nunții ei.

Dumnezeule, trebuia să înceteze să mai gîndească în termeni atât de melodramatici. Devenea ridicolă.

— Simon?

El nu s-a mișcat.

— Simon? l-a strigat din nou, de data aceasta ceva mai tare.

Colțurile gurii lui s-au mișcat ușor. Probabil încerca să decidă dacă să se mai prefacă sau nu că dormea.

— Simon! l-a împuns cu putere. Acum nu mai avea cum să pretindă că dormea.

A clipit și a scos un sunet – genul de sunet pe care îl scoate o persoană atunci cînd se trezește. Era *chiar bun*, și-a spus Daphne, admirativ.

El a căscat.

— Daff?

— Am ajuns?

S-a șters la ochi, în urma somnului inexistent.

— Poftim?

— Nu cumva am ajuns?

— Păi... S-a uitat afară. Privea spre est, aşa că în partea lui era mai întunecat decît ce văzuse Daphne. Oh, a spus el, părînd surprins. Hanul e puțin mai sus.

Cîteva clipe mai tîrziu trăsura s-a oprit și Simon a coborât.

A schimbat cîteva vorbe cu vizitoul, probabil informîndu-l că planurile se schimbaseră și că urmău să petreacă noaptea acolo. I-a întins mîna lui Daphne și a ajutat-o să coboare.

– Ti se pare în regulă? a întrebat-o făcînd un semn spre han.

Daphne nu înțelegea cum ar fi putut judeca astăzi să-l fi văzut pe dinăuntru, dar i-a răspuns că da. Simon a însotit-o pînă la intrare și a lăsat-o acolo. A intrat să vorbească cu hangiul.

Daphne îi privea cu interes pe cei care intrau și ieșeau. Chiar atunci o tînără pereche era condusă într-un salon privat, să ia masa, o mamă își îndemnăna cei patru copii să urce scările, Simon se certa cu hangiul, un tînăr înalt stătea sprijinit de...

Daphne a întors repede capul spre soțul ei. Simon se certa cu hangiul? De ce oare? A întins gîțul. Cei doi nu ridicau tonul, dar era clar că Simon era profund nemulțumit. Iar hangiul părea gata-gata să moară de rușine pentru că nu-i putea face pe plac ducelui de Hastings.

Daphne s-a încruntat. Situația nu arăta deloc bine.

Trebuia oare să intervină?

I-a privit cum s-au mai contrazis un timp. Era clar, trebuia să ia atitudine.

A făcut cîțiva pași, nu foarte hotărîti dar nici indeciși și i s-a alăturat soțului ei.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat.

Simon i-a aruncat în fugă o privire.

– Credeam că mă aştepți la ușă.

– Astăzi și făceam. I-a zîmbit. Dar m-am mișcat înțin.

Simon s-a strîmbat și s-a întors din nou spre hangiu. Daphne a tușit, să vadă dacă el se întoarce. Nu a făcut-o. S-a încruntat. Nu-i plăcea să fie ignorată.

– Simon? L-a împuns în spate. Simon? El s-a întors cu o mișcare lentă. Ochii îi fulgerau. Daphne a zîmbit din nou, pozînd în inocență.

– Care este problema?

Hangiul i-a luat-o înainte lui Simon.

– Mai am doar o cameră liberă, i-a spus, cu un ton de scuză. Nu aveam idee că Alteța să ne va onora cu prezența în seara aceasta. Atunci nu i-aș fi dat ultima cameră doamnei Weatherby și copiilor ei. Vă asigur că le-aș fi spus să-si vadă de drum!

– Doamna Weatherby este femeia care tocmai urca la etaj cu cei patru copii?

Hangiul a dat din cap.

– Dacă nu ar fi fost vorba de copii, eu...

Daphne i-a retezat cuvintele pentru că nici nu voia să audă că o femeie nevinovată, cu copii, putea fi forțată să petreacă noaptea sub cerul liber:

– Nu văd nici o problemă în a împărți aceeași cameră.

Simon a strîns din fălcă iar Daphne ar fi putut să jure că scrișinse din dinți.

El voia să doarmă în camere diferite? Cam cît de apreciată se putea simți ea, ca o tînără mireasă?

Hangiul s-a întors spre Simon, așteptînd un cuvînt din partea lui. Simon a dat scurt din cap iar hangiul și-a împreunat mîinile, încîntat (și probabil ușurat). A luat grăbit o cheie de pe tejghea:

– Vă rog să mă urmați.

Simon i-a făcut semn lui Daphne să o ia înainte. Ea a trecut pe lîngă el și a urcat treptele, în urmă cu hangiului. După ce au străbătut corridorul au intrat într-o încăpere mare, confortabil mobilată, cu vedere spre sat.

— Ei bine, a spus Daphne cînd hangiul s-a retrasă, pare destul de plăcut.

Răspunsul lui Simon a fost un mormăit.

— Cît de drăguț ești, a murmurat ea, după care a dispărut în spatele paravanului.

Lui Simon i-au trebuit cîteva secunde să-și dea seama unde se dusese.

— Daphne? a strigat el. Te schimbi?

Ea a scos capul în afară.

— Nu. Mă uitam și eu în jur.

Inima lui continua să bată cu putere.

— Bine, a mormăit el. Va trebui să coborîm la cină.

— Bineînțeles. I-a zîmbit din nou — cam prea încrezătoare și triumfătoare, după părerea lui. Îți-e foame? I-a întrebat.

— Foarte. Dar tîie?

Ea a ieșit de după paravan și s-a așezat pe marginea patului.

— Puțin, a recunoscut ea. A înghițit în sec, din cauza nervozității. Dar nu sînt prea convinsă că voi reuși să înghit ceva.

— Cînd m-am oprit aici ultima oară mîncarea a fost excelentă, te asigur...

— Nu este vorba de calitatea mîncării, I-a întrebat ea. Ci din cauza nervozității.

El o privea cu ochi goi. S-a așezat la rîndul lui pe pat.

— Simon, a început ea încercînd să-și mascheze nerăbdarea din glas (dar fără să reușească, după părerea lui Simon). Ne-am căsătorit în această dimineață.

În sfîrșit și-a dat seama despre ce era vorba.

— Daphne, i-a spus cu blîndețe, nu trebuie să-ți faci griji.

— Nu? a clipit ea.

Simon a inspirat adînc. Nu era chiar atît de ușor să fie un soț atent și blînd:

— Vom aștepta să ajungem la Clyvedon ca să ne consumăm căsnicia.

— Da?

Simon a făcut ochii mari, surprins. Părea cumva dezamăgită?

— Nu am de gînd să te seduc într-un han de țară, i-a răspuns. Te respect prea mult ca să fac asta.

— Nu? Da?

El și-a ținut respirația. Chiar era dezamăgită.

— Păi... nu.

Ea s-a aplecat spre el.

— De ce nu?

Simon a privit-o cîteva clipe. Ochii ei i-au întîlnit pe ai lui, plini de tandrețe și curiozitate și o umbră de ezitare. Și-a umezit buzele — un alt semn de nervozitate.

— Pe mine nu m-ar deranja.

Simon a înghețat în timp ce trupul îi striga: *Pune-o pe pat! Fă ce trebuie, numai adu-o sub tine!*

Și chiar în clipa în care dorințele au părut să pună stăpînire asupra onoarei, ea a scos un țipăt scurt și a sărit în picioare, întorcîndu-se cu spatele la el, cu mîna la gură.

Simon, care tocmai întinsese mâna spre ea, ca să o tragă aproape, și-a pierdut echilibrul și a căzut cu nasul în saltea.

– Daphne? a mormăit, cu fața îngropată în așternuturi.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, a șoptit ea. Îmi pare atât de rău!

Îi părea rău? Simon s-a ridicat. De ce se tînguia aşa? Ce naiba se întîmpla? Vocea lui Daphne nu mai sunase niciodată astfel.

S-a întors cu fața spre el și l-a privit cu tristețe.

– Daphne, a spus el pe un ton măsurat, ce s-a întîmplat?

Ea s-a aşezat în fața lui și l-a atins ușor pe obraz.

– Sînt atât de lipsită de sensibilitate! i-a șoptit. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Ce anume? a sărit imediat Simon.

Ea a lăsat mâna jos.

– Că nu poți... că nu ai putea...

– Ce nu pot?

Ea a privit în jos.

– Nu mă face să-o spun, te rog.

– Aceasta trebuie să fie unul dintre motivele pentru care bărbații evită căsătoria, a murmurat Simon.

Cuvintele au fost menite mai mult pentru urechile lui decît pentru ale ei, însă ea l-a auzit și, din nefericire, singura ei reacție a fost un alt geamăt înăbușit.

– Ce naiba se petrece? a întrebat-o el în final.

– Nu poți consuma căsătoria, a șoptit ea.

S-a mirat cum de erecția lui nu a dispărut dintr-o dată. De fapt, era de mirare și că a reușit să îngaineze un cuvînt:

– Poftim?

– O să-ți fiu o soție bună, chiar și aşa. Și nu voi spune nimănuia, îți promit.

Simon nu mai rămăsese fără cuvinte din copilărie, atunci cînd se temea să nu se bîlbîie.

Ea îl credea impotent!

– D-de c-ce? Se bîlbîia iar sau era doar din cauza şocului? Simon a dat vina pe soc. Creierul lui rămăsese agățat de acel unic cuvînt.

– Știu că bărbații sunt foarte sensibili cînd e vorba de asta, a spus încet Daphne.

– Mai ales cînd nu este adevărat! a răbufnit Simon.

Ea a ridicat capul:

– Nu este?

Ei a făcut ochii mici.

– Fratele tău îți-a spus asta?

– Nu. Și-a ferit privirea. Mama.

– Mama ta? s-a încat Simon. Probabil că nici un alt bărbat nu mai trecuse într-o asemenea suferință în noaptea nunții lui. Mama ta îți-a spus că sunt impotent?

– Aceasta este cuvîntul? a întrebat Daphne, curioasă. Văzîndu-l că îi arunca priviri furioase, a adăugat în grabă: nu a folosit atîtea cuvinte.

– Ce anume a spus, exact?

– Nu prea multe, a recunoscut Daphne. A fost de-a dreptul frustrant. Dar mi-a explicat că actul conjugal...

– Așa l-a numit? Act?

– Nu aşa îi spune toată lumea?

Ei i-a făcut semn să continue.

– Ce altceva îți-a mai spus?

– Mi-a mai spus că... acel cum vrei tu să-i spui... este legat într-o anumită măsură de conceperea unui copil și...

Simon era să se înece:

– Într-o anumită măsură?

– Păi da, s-a încruntat Daphne. Nu mi-a dat mai multe detalii.

– Evident.

– S-a străduit, să știi, i-a luat apărarea mamei. A fost foarte stînjenitor pentru ea.

– După opt copii, a murmurat el, ai zice că e familiarizată cu asta.

– Nu prea cred, i-a răspuns Daphne, clătinînd din cap. Iar apoi, cînd am întrebăt-o dacă ea a participat la acest... A ridicat ochii spre el, exasperată. Nu știau cum să-i spun altfel. Pot să-i spun „act”?

– Poți, a spus el dînd din mînă, cu vocea gîtuită. Daphne a clipit, îngrijorată.

– Ești bine?

– Da.

– Nu pari prea bine.

El a dat din nou din mînă, dîndu-i impresia lui Daphne că nu era în stare să articuleze nici un cuvînt.

– Ei bine, a revenit Daphne la povestea ei, am întrebăt-o dacă a participat la acest act de opt ori, iar ea s-a fîstîcît de tot și...

– Ai întrebăt-o aşa ceva? a izbucnit Simon. Cuvintele îi s-au rostogolit ca o explozie.

– Păi... da. Rîzi cumva de mine?

– Nu, a icnit el.

Ea s-a strîmbat.

– Așa arăți. Ca și cum ai rîde.

Simon a clătinat din cap cu convingere.

– Ei bine, a continuat Daphne nemulțumită, sănătatea mea a avut sens, dat fiind că are opt copii. Dar mi-a răspuns că...

El a clătinat din cap și a ridicat o mînă în aer. Daphne nu-și dădea seama dacă-i venea să rîdă sau să plîngă.

– Nu-mi spune, te rog.

– Oh. Daphne nu știa ce să-i răspundă. Așa că și-a încrucișat mîinile în poală și a închis gura.

Într-un final, l-a auzit pe Simon inspirînd adînc și spunînd:

– Știau că voi regreta că te-am întrebat asta. De fapt, regret deja, dar ce ai presupus tu că nu aș putea eu să fac?

– Păi mi-ai spus că nu poți avea copii.

– Daphne, există multe motive pentru care un cuplu să nu poată avea copii.

– Cît de proastă pot fi! a murmurat ea.

El s-a aplecat spre ea și a luat-o de mînă.

– Daphne, i-a spus cu bîndete atingîndu-i ușor degetele, ai idee ce se întîmplă între un bărbat și o femeie?

– N-am nici cea mai mică idee, i-a răspuns ea cu franchețe. Ar fi trebuit să știi, doar am trei frați mai mari. Și am crezut că aseară voi afla în sfîrșit, de la mama...

– Nu e nevoie să mai spui nimic. Nici un cuvînt. N-aș mai putea suporta.

– Dar...

El și-a prins capul în mîini iar umerii au început să-i se zgudue. Rîdea.

Prefăcutul!

– Rîzi de mine? s-a îmbufnat ea.
 El a clătinat din cap dar nu a ridicat privirea.
 – Atunci de ce rîzi?
 – Oh, Daphne, a spus el. Ai multe de învățat.
 – Nu am afirmat niciodată contrariul, a mormăit ea. Dacă lumea nu ar ține morțiș ca tinerele fete să nu afle nimic despre căsătorie, asemenea scene ar putea fi evitate.

El și-a sprijinuit coatele pe genunchi. A privit-o intens, electrizând-o.

– Te pot învăța eu, i-a șoptit.
 Daphne și-a ținut respirația.
 Fără să-și desprindă ochii de la ea, Simon i-a luat mâna și i-a dus-o la buze.
 – Te asigur, i-a murmurat trasînd cu vîrful limbii linia degetului ei mijlociu, că sănătatea deplină capabil să te satisfac în pat.

Daphne nu mai reușea să respire. Și cum de se încălzise atât de mult în cameră?

– N-nu prea înțeleg ce vrei să spui.
 El a luat-o în brațe.
 – Vei înțelege.

CAPITOLUL 15

Londra este neobișnuit de liniștită în această săptămînă, acum că ducele nostru favorit împreună cu ducesa lui favorită au plecat la țară. Autoarea v-ar putea aduce la cunoștință, de exemplu, că domnul Nigel Berbrooke a fost văzut invitînd-o la dans pe domnișoara Penelope Featherington sau că domnișoara, în ciuda îndemnurilor mamei ei, nu a părut prea încîntată.

Dar cine ar mai avea chef să citească despre domnul Berbrooke sau despre domnișoara Penelope? Să nu ne amăgim. Încă ne mai roade curiozitatea în legătură cu ducele și cu ducesa.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
 20 mai 1813*

I se părea că se aflau din nou în grădina reședinței Trowbridge, și-a spus Daphne, numai că de data asta nu aveau să mai fie întrerupti de vreun frate furios, nu trebuiau să se teamă că vor fi

descoperiți. Erau doar un soț și soția lui – și promisiunea pasiunii.

Buzele lui Simon le-au căutat pe ale ei, blînde dar și cercetătoare. Cu fiecare atingere ea simțea cum dorința o cuprindea, tot mai arzătoare.

– Ti-am spus, i-a săptit el, cît de tare m-am îndrăgostit de colțul gurii tale?

– N-nu, a spus Daphne cu vocea tremurînd.

Limba lui i-a trasat conturul colțului gurii, gîdilînd-o.

– Oprește-te, a chicotit ea.

– Niciodată, i-a jurat el. Ai cel mai frumos zîmbet din câte am văzut vreodată, i-a spus el, prinzhindu-i capul între palme.

Prima ei reacție a fost să-i spună: *nu fii prostuț*, după care s-a gîndit că nu avea rost să distrugă un asemenea moment, aşa că a rostit doar:

– Adevărat?

– Adevărat. A sărutat-o pe vîrful nasului. Zîmbetul îți acoperă jumătate din față.

– Simon! a exclamat Daphne. Sună oribil!

– Este încîntător.

– Ciudat.

– Dezirabil.

– E clar: nu știi nimic despre standardele frumuseții feminine.

El a ridicat o sprînceană.

– În ceea ce te privește pe tine, standardele mele sunt singurele care contează.

A rămas fără replică, după care s-a lipit de el, rîzînd.

– Oh, Simon, ai avut un ton atât de feroce. Ai fost absurd de fioros.

– Absurd? a repetat el. Ai spus că sunt absurd?

Ea a strîns din buze, ca să nu mai rîdă, fără să reușească însă.

– E aproape la fel de rău ca atunci cînd ești făcut impotent, a mormăit el.

Daphne a redevenit imediat serioasă:

– Oh, Simon, știi prea bine că nu am vrut să... A renunțat la alte explicații și a spus doar: îmi pare rău.

– Nu ai de ce. Pe mama ta s-ar putea să fiu nevoie să o omor, dar tu nu ai de ce să-ți ceri scuze.

E a rîs.

– Mama s-a străduit, iar dacă eu nu aş fi fost atât de derutată din cauza cuvintelor tale...

– Deci acum este vina mea? a întrebăt-o el, prefăcîndu-se ultragiat. După care expresia i s-a schimbat într-o seducătoare. S-a apropiat și s-a aplecat spre ea, obligînd-o să se arcuiască înapoi. Bănuiesc că va trebui să muncesc din greu ca să demonstreze că nu este adevărat.

Și-a lipit palma de spatele ei și a susținut-o în timp ce o lăsa pe spate, pe pat. Daphne l-a privit în ochii intenși, albaștri și a uitat să mai respire. Lumea i se părea cu totul altfel aşa, întinsă pe spate. Mai întunecată, mai periculoasă. Și mai palpitantă, pentru că Simon era deasupra ei, umplîndu-i cîmpul vizual.

În clipa următoare, cînd a micșorat distanța dintre ei, Simon a devenit întregul ei univers.

De data asta, sărutul lui nu a mai fost delicat, ci devorator, posesiv.

A cuprins-o în brațe și a lipit-o de erecția lui.

– În noaptea asta vei fi a mea, i-a săptit răgușit.

Daphne respira sacadat. Simon era atât de aproape, fiecare centimetru al trupului său o acoperea

intim, fierbinte. Își imaginase de mii de ori acest moment, după dimineața din Regent's Park, când îl spuse că se va însura cu ea. Dar nu-și imagină se niciodată că senzația trupului lui aşezat peste ei, putea fi atât de copleșitoare. El era mare și puternic, numai mușchi. N-ar fi putut scăpa nici dacă ar fi încercat.

Ce ciudată i se părea senzația de neajutorare. El putea face cu ea orice dorea – iar ea era doar să-l lase.

Dar când el s-a cutremurat și nu a reușit să rostească decât *Daphne-Daphne-Daph...*, ea a înțelește că avea un soi de control asupra lui. El o dorea atât de mult că nu mai putea respira, nu mai putea vorbi pentru că avea prea mare nevoie de ea.

Cumva, cu toată puterea cea nou dobîndită, trupul ei părea să știe ce să facă. Coapsele ei se arcuiau în întîmpinarea lui, picioarele i s-au încolăcit în jurul lui, trăgîndu-l tot mai aproape, spre adăpostul feminității ei.

– Dumnezeule, Daphne, a gemut Simon, ridicându-se în coate. Vreau să... Nu pot...

Daphne l-a prins de umeri și l-a tras spre ea.

– Nu pot să iau încet, a spus el.

– Mie da. Ochii îi ardeau.

Daphne îl privea și încerca să-și potolească rîmul respirației. El s-a ridicat și a început să o mîngîie pe picior, trecînd mai sus de genunchi.

– Mai întîi, a șoptit el, trebuie să scăpăm de hainele astea.

Daphne a icnit de uimire când Simon a ridicat-o în picioare, alături de el. Picioarele îi tremurau și

Nu-și putea ține echilibrul. A susținut-o și a început să-i desfacă rochia, șoştindu-i la ureche:

– Mi-e greu să te dezbrac când stai întinsă.

Mîna lui i-a găsit rotunjimea sânilor și a început să o mîngîie ușor, cu mișcări circulare.

– Întrebarea este – a continuat el, tot în șoaptă – dacă să-ți scot rochia pe sus sau pe jos.

Daphne s-a rugat ca el să nu aștepte vreun răspuns, pentru că nu era în stare să scoată nici un sunet.

– Ori amîndouă? i-a spus încet, strecînd un deget sub corset.

Înainte ca ea să reacționeze în vreun fel, i-a tras rochia în jos. Dacă nu ar fi avut cămașa subțire de mătase ar fi rămas complet goală.

– Asta da surpriză, a murmurat Simon, atingîndu-i un sîn prin material. Sfîrcurile i se întăriseră și împungeau acum mătasea.

– Nu aveam nici cea mai mică idee, a șoptit Daphne. Simon se concentra acum pe celălalt sîn.

– Despre ce?

– Că ești atât de păcătos.

El i-a zîmbit. Și-a lipit buzele de urechea ei și i-a șoptit:

– Erai sora prietenului meu. Deci îmi erai complet interzisă. Ce era să fac?

Daphne s-a cutremurat de dorință. Răsuflarea lui fierbinte îi trimitea fiori în tot corpul.

– Nu puteam face nimic, a continuat el. Doar să-mi imaginez.

– Te gîndeai la mine? I-a întrebat în șoaptă Daphne, tremurînd de placere. La asta?

Mîna lui i-a strîns cu putere șoldul.

– În fiecare noapte. În fiecare clipă, înainte să adorm, pînă cînd pielea îmi lua foc iar trupul îmi cerșea eliberarea.

Daphne a simțit că nu o mai țineau picioare, dar el a sprijinit-o.

– Iar cînd adormeam... Și-a mutat buzele pe gîțul ei, atingînd-o ușor. Abia atunci devineam cu adevărat obraznic.

Ea a gemut, incoerentă, copleșită de dorință.

Breteaua cămășii i-a alunecat de pe umăr chiar în clipa în care Simon descoperise locul incitant din tre sînii ei.

– Dar în noaptea asta, i-a șoptit, dezvelindu-i complet sînii, în noaptea asta toate visele mele se vor împlini.

Gura lui i-a găsit sfîrcul și a pus stăpînire pe el.

– Asta vîiam să fac acolo, în grădina lady-el Trowbridge. Știai?

Ea a clătinat din cap cu convingere și s-a agățat de umerii lui. Spasme îi treceau prin tot corpul, lăsînd-o fără aer, fără echilibru, fără rațiune.

– Bineînțeles că nu, a murmurat el. Ești atât de inocentă!

Cu degete pricepute, de cunoșcător, Simon a dezbrăcat-o complet. După care a așezat-o ușor pe pat, știind că era excitată dar și agitată, deopotrivă.

Mișcările lui erau complet necontrolate atunci cînd a încercat să scape de hainele lui. Pielea îi ardea, tot trupul îi luase foc de dorință. Dar nu și-a luat nici măcar o secundă ochii de la ea. Daphne era întinsă pe pat, o tentație cum nu mai văzuse niciodată pînă atunci. Pielea ei de culoarea piersicii strălucea în lumina lumînărilor iar părul ei lung,

desprins din coafura complicată, îi încadra sălbatic fața.

Degetele lui, cele care o dezbrăcaseră cu atîta finețe și pricepere, deveniseră acum neîndemînatice, cînd era vorba de nasturii lui.

În timp ce se lupta cu pantalonii a văzut-o că se acoperea cu un cearșaf.

– Nu, i-a spus, abia recunoscîndu-și glasul. Ochii lui i-au întîlnit pe ai ei cînd i-a spus:

– Eu voi fi pătura ta.

Și-a dat jos și restul de haine și s-a apropiat, acoperind-o cu trupul lui. A simțit-o că-și ținea respirația și că s-a încordat.

– Șsst, i-a șoptit, mîngîndu-i coapsa și sărutînd-o pe gîț. Trebuie să ai încredere în mine.

– Am, i-a răspuns ea cu voce tremurată. Numai că aş fi vrut să nu fiu atât de ignorantă.

El a rîs.

– Încetează! I-a scuturat ea de umăr.

– Nu rîd de tine, i-a răspuns Simon. Mă gîndeam doar cît de norocos sînt și cît mă bucură inocența ta. A sărutat-o ușor pe buze. Sînt onorat pentru că sînt singurul bărbat care să te atingă astfel.

Ochii ei străluceau, cu o puritate neprefăcută.

– Adevărat? A șoptit.

– Adevărat, i-a spus Simon. În plus, s-ar putea să fiu nevoit să-l ucid pe bărbatul care te va fixa cu privirea, a bombânit el.

Spre marea lui surprindere, Daphne a izbucnit în rîs.

– Oh, Simon, a spus ea, mi se pare atât de minunat să fiu obiectul unei asemenea gelozii iraționale! Îți mulțumesc.

– O să-mi mulțumești mai tîrziu, i-a promis el.

– Și poate, a murmurat ea, cu ochi de seducătoare, îmi vei mulțumi la rîndul tău.

Simon și-a lipit bărbăția de pînțecul ei și a sărat-o pe umăr, îngropîndu-și în el cuvintele:

– O fac deja, crede-mă.

Nicicind nu fusese mai recunoscător pentru autocontrolul atât de îndelung exersat de-a lungul vieții. Întregul său trup ardea de dorința de a se cufunda în ea, dar știa că această noapte – noaptea nunții lor – era a lui Daphne, nu a lui.

Pentru ea era prima oară. El era primul ei iubit – și singurul, și-a spus aproape cu sălbăticie – și era dator să-i ofere doar plăcere.

Știa că ea îl dorea. Respirația îi era necontrolată, ochii îi străluceau. Abia dacă putea să-i privească chipul, pentru că ori de câte ori îi vedea buzele între-deschise și tremurînd ușor de dorință era aproape copleșit de nevoie de a o poseda.

A sărutat-o. A sărutat-o peste tot și a încercat să ignore pulsățiile trupului său, ori de câte ori ea gemea. Într-un final cînd ea s-a arcuit sub el, și-a strecurat mîna între picioarele ei și a atins-o.

Singurul cuvînt pe care l-a mai putut rosti, cu un geamăt, a fost numele ei. Daphne era pregătită pentru el, mai umedă și mai fierbinte decît visase vreodată. Și totuși, ca să fie complet sigur – și poate ca să se mai chinuiască încă puțin, dintr-un impuls pervers – el și-a strecurat un deget înăuntrul ei, testîndu-i căldura.

– Simon! a exclamat ea, încordîndu-se. Mușchii i se încordaseră, era aproape de împlinire. Și-a retras mîna repede, ignorîndu-i sunetele de protest.

S-a așezat între picioarele ei, pregătit să o pătrundă.

– S-ar putea să te d-doară puțin, i-a șoptit, dar îți p-promit...

– Fă-o, a gemut ea.

Iar el a ascultat-o. A pătruns-o dintr-o singură mișcare energetică. Ea nici nu a clipit, nu a părut să o doară atunci cînd a dezvirginat-o.

– Ești bine? a întrebat el, încercînd să nu se miște încă în același ritm cu ea.

Daphne a dat din cap, cu respirația întretăiată.

– Mă simt ciudat, a recunoscut ea.

– Dar nu e rău? a întrebat-o, aproape rușinat de disperarea din glasul lui.

– Nu e rău deloc, i-a șoptit. Dar înainte... cînd tu... cu degetul...

Chiar și în lumina slabă a văzut-o cum roșea.

– Asta vrei? a întrebat-o, retrăgîndu-se pe jumătate.

– Nu! a strigat ea.

– Atunci poate că asta vrei. S-a împins și mai tare.

Ea a gemut.

– Da. Nu. Amîndouă.

A început să se miște în același ritm cu ea, cît de lent putea. Fiecare mișcare a lui îi smulgea cîte un geamăt, înnebunindu-l și mai tare.

Cînd gemetele ei s-au transformat, căpătînd o altă tonalitate, a știut că se apropia de extaz. S-a mișcat mai rapid, strîngînd din dinți ca să nu-și piardă controlul.

Ea i-a șoptit numele, apoi i l-a strigat și a rămas nemîșcată sub el, cu trupul rigid. S-a agățat cu putere de umerii lui și a urmat o ultimă cutremurare

puternică, după care a rămas inertă sub el, copilotă de forță cu care se eliberașe.

Simon s-a îngropat în moliciunea ei, savurind căldura și dulceața.

A sărutat-o cu pasiune și s-a retras, revărsându-sămînta lîngă ea, pe cearșaf.

A fost doar prima dintr-un lung sir de nopți pasionale. Tinerii căsătoriți au ajuns la Clyvedon și apoi spre stînjeneala lui Daphne – s-au închis mai bine de o săptămînă în dormitor.

(De fapt, Daphne a încercat doar o dată să părăsească dormitorul, și atunci fără prea mare trăgere de inimă.)

Cînd au ieșit în sfîrșit din dormitor, Daphne a făcut turul castelului – lucru necesar, de vreme ce nu reușise să vadă, la venire, decît drumul de la ușa de la intrare pînă la dormitorul ducelui. A stat de vorbă cîteva ore cu personalul de rang mai înalt. Îi fuseseră prezentați formal toți servitorii, cînd ajunseră, dar Daphne a vrut să-i cunoască mai bine pe cei mai importanți dintre ei.

Pentru că Simon nu mai fusese de mulți ani la Clyvedon, unii servitori nici nu-l cunoșteau, însă cei mai vecchi, care erau acolo de pe vremea copilăriei sale, păreau extrem de devotați soțului ei. Ea a rîs pe această temă cînd au ieșit amîndoi în grădină și a fost uimită cînd el i-a răspuns cu o privire muștrătoare.

– Am locuit aici pînă să plec la Eton, a fost tot ce i-a spus, de parcă ar fi fost o explicație suficientă.

Lui Daphne nu i-a plăcut tonul lui aparent indiferent.

– Nu ai călătorit niciodată pe cînd erai mic? Nici măcar la Londra? În copilărie, noi...

– Am locuit doar aici.

Tonul lui îi cerea să înceteze discuția, dar Daphne a decis să renunțe la prudență și să insiste:

– Cred că ai fost un copil foarte drăguț, i-a spus pe un ton vesel, de ai inspirat atîta devotament. Sau poate că ai fost un neastîmpărat.

El nu a scos nici un cuvînt.

Daphne a continuat:

– Fratele meu Colin este aşa. Mic, a fost un adevarat drăcușor, dar atît de fermecător că toți servitorii îl adorau. O dată...

A rămas cu gura căscată. Nu mai avea rost să continue. Simon se întorsese pe călcîie și era deja departe.

Nu-l interesaseră niciodată trandafirii. Și nici violetele. Dar acum se sprijinea de gard și privea faimoasa grădină de flori a domeniului Clyvedon, de parcă se gîndeа serios la o carieră în horticultură.

Și asta pentru că nu-i putea răspunde lui Daphne la întrebările legate de copilăria lui.

Adevărul era că ura acele amintiri. Și îi disprețuia pe cei care le pomeneau. Chiar și sederea lui aici, la Clyvedon, era stînjenoitoare. Singurul motiv pentru care o adusese aici pe Daphne era că fusese singura lui reședință aflată la o distanță convenabilă care era pregătită pentru a-i primi imediat.

Amintirile îl făceau să retrăiască acele sentimente. Iar Simon nu dorea să se mai simtă ca un băiețel. Nu voia să-și amintească numărul scrisorilor pe care i le trimisese tatălui său, așteptînd în van un

răspuns. Nu voia să-și amintească zîmbetele amabile ale servitorilor și nici privirile lor pline de milă. Îl iubeau, da, dar îl și compătimeau.

Iar faptul că îl urau pe tatăl lui nu-l făcuse deloc să se simtă mai bine. Nu fusese – și nu era nici acum, cu toată onestitatea – atât de nobil încât să nu-i facă plăcere lipsa de popularitate a tatălui său, dar asta nu însemna că stînjeneala sau senzația neplăcută dispăruseră definitiv.

Sau rușinea.

Voia să fie admirat, nu compătimiț. Iar acest lucru venise doar atunci când ajunse la Eton. Atunci simțise pentru prima oară gustul succesului.

Ajunse pînă aici, călătorise pînă în iad și înapoi. Nimic din toate acestea nu era vina lui Daphne. Știa că nu avusese nici un motiv ascuns când îl pusese întrebări despre copilăria lui. Cum ar fi putut să aibă? Nu știa nimic despre ocazionalele lui dificultăți de vorbire. Se străduise din răsputeri să le ascundă de ea.

Nu, și-a spus oftînd, de fapt nici nu trebuise să se străduiască foarte tare în prezența ei. Cu ea era liniștit, în largul lui. În ultimele zile se bîlbîuse extrem de puțin, doar atunci când fusese furios.

Iar alături de Daphne nu avusese motive să fie mînios sau agitat.

S-a sprijinit mai bine de gard, simțindu-se vinovat. Se purtase îngrozitor cu ea. Asta părea să fie soarta lui: să se poarte urît cu ea, iar și iar.

– Simon?

Îl simțise prezența înainte să-l strige. Se apropiase prin spatele lui, păsind fără zgromot pe iarbă. Dar

știa că era acolo. Îl simțise parfumul dulce și auzise cum vîntul îl adia prin păr.

– Ce frumoși sunt trandafirii! a spus ea. Încerca, și-a dat el seama, să-l scoată din dispoziția morocănoasă. Știa că murea de curiozitate, că ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar era mai înteleaptă decît majoritatea femeilor de vîrstă ei, și oricît i-ar fi plăcut lui să o necăjească pe acest subiect, știa destule despre bărbați și despre toanele lor. Așa că nu avea să-l mai întrebe nimic. Nu azi, în orice caz.

– Mi s-a spus că au fost plantați de mama, i-a răspuns el. Tonul lui era destul de tăios, dar spera ca ea să-și dea seama că-i întindea, totuși, o ramură de măslin. Cum ea nu a spus nimic, a adăugat: a murit la nașterea mea.

Daphne a dat din cap.

– Am auzit. Îmi pare rău.

Simon a ridicat din umeri.

– N-am cunoscut-o.

– Asta nu însemnă că nu a fost o mare pierdere.

Simon s-a gîndit la copilărie. N-avea de unde să știe dacă mama lui ar fi intervenit în tensiunile dintre el și tatăl lui, dar cu siguranță lucrurile nu ar fi putut lua o întorsătură și mai proastă.

– Da, a spus în şoaptă. Bănuiesc că a fost.

Ceva mai tîrziu în aceeași zi, în timp ce Simon verifica niște registre, Daphne a decis că venise momentul să o cunoască mai bine pe doamna Colson, menajera. Deși nu discutase cu Simon unde aveau să locuiască, Daphne nu vedea nici un motiv pentru care să nu petreacă un timp destul de îndelungat la Clyvedon. Și învățase un lucru de la

mama ei: că doamna casei *trebuia* să aibă o relație bună cu menajera ei.

Daphne nu era prea îngrijorată în ceea ce o privea pe doamna Colson. Atunci cînd o cunoscuse și se păruse o femeie vorbăreață și prietenoasă.

S-a oprit în biroul doamnei Colson – o încăperă minusculă, chiar lîngă bucătărie – înainte de ora ceaiului. Menajera, o femeie frumoasă de vreo cinizeci de ani, stătea la birou și scrisă meniurile săptămînii.

Daphne a bătut în ușa întredeschisă.

– Doamnă Colson?

Menajera a ridicat privirea și s-a ridicat imediat în picioare.

– Alteță, a spus făcînd o plecăciune. Trebuia să mă chemați la dumneavoastră.

Daphne a zîmbit stînjeneită. Nu se obișnuise încă cu trecerea de la „domnișoară” la titlul nobiliar.

– Mă plimbam, și-a explicat ea prezența în zona rezervată servitorilor, și m-am gîndit să ne cunoaștem mai bine, dat fiind că sănăteți aici de mulți ani – și pentru încă mulți de-acum încolo, sper.

Doamna Colson a zîmbit, plăcut impresionată de tonul ei cald.

– Bineînțeles, Alteță. Doriți să aflați ceva în mod special?

– Nu, deloc. Dar consider că am multe de învățat despre Clyvedon. Ce-ar fi să servim ceaiul în salonul galben? Îmi place foarte mult cum este decorat. și este foarte însorit. Speram să-l transform în salonul meu personal.

Doamna Colson a privit-o într-un anume fel.

– Și răposata ducesă gîndeau la fel.

– Oh, a spus Daphne.

– Am avut mare grijă de această încăpere de-a lungul anilor, a continuat doamna Colson. Este orientată spre sud și este în bătaia soarelui. Acum trei ani am tapițat din nou toată mobila. A ridicat cu mîndrie bărbia: am fost pînă la Londra ca să găsesc același material.

– Înțeleg, i-a răspuns Daphne în timp ce ieșea din birou. Răposatul duce trebuie să-și fi iubit mult soția dacă a dorit ca încăperea ei preferată să rămînă neschimbată.

Doamna Colson și-a ferit privirea.

– A fost decizia mea, a spus încet. Ducele împunea la dispoziție o sumă de bani pentru casă. M-am gîndit că astfel îi folosesc bine.

Daphne a așteptat ca menajera să cheme o servitoare și să ceară să li se aducă ceaiul.

– Este o cameră fermecătoare, a spus pe cînd ieșeau din bucătărie. Deși ducele nu a avut sansa să-și cunoască mama, sănătatea să a fost încințat că ați păstrat-o neschimbată.

– N-am făcut mare lucru. La urma-urmei, eu nu am servit dintotdeauna familia Basset.

– Oh? a exclamat Daphne, curioasă. În general servitorii de rang mai înalt erau loiali, servind generații în sir aceeași familie.

– Da. Am fost camerista personală a ducesei. Doamna Colson s-a oprit în pragul salonului galben ca să o lase pe Daphne să intre prima. Iar mama i-a fost doică. Familia Alteței sale a avut amabilitatea de a mă lăsa să învăț împreună cu ducesa.

– Ați fost probabil foarte apropiate, a murmurat Daphne.

Doamna Colson a încuviiințat.

– După moartea ei am ocupat mai multe poziții în această casă iar în final am devenit menajeră.

– Înțeleg. Daphne i-a zîmbit și s-a așezat pe sofa. Ia loc te rog, i-a spus făcîndu-i semn spre scaunul din fața ei.

Doamna Colson nu părea prea obișnuită cu astfel de gesturi, dar într-un final s-a așezat.

– Inima mea s-a frînt cînd a murit, a spus ea. Sper că nu vă supărăți că vă spun toate astea.

– Bineînțeles că nu, a spus repede Daphne. Era îngrozitor de curioasă în legătură cu copilăria lui Simon. Îi povestise atîț de puține! Te rog, spune-mi mai multe. Aș vrea să știu cum era.

Ochii doamnei Colson s-au umplut de lacrimi.

– Era cel mai blînd suflet de pe pămînt. Ea și ducele – ei bine, nu s-au căsătorit din dragoste, dar se înțelegeau destul de bine. Erau chiar prieteni, într-un fel anume. A ridicat privirea. Își luau amîndoi foarte în serios îndatoririle de duce și ducesă.

Daphne a dat din cap, înțelegătoare.

– Era hotărîtă să-i dăruiască un fiu. A tot încercat, chiar și după ce doctorii i-au spus că nu mai era cazul. Îmi plîngea în brațe în fiecare lună, atunci cînd îi venea ciclul.

Daphne a dat din nou din cap, încercînd să-și ascundă propria tristețe. Îi venea greu să asculte povești despre cupluri care nu puteau să aibă copii. Dar trebuia să se obișnuiască. I se vor pune întrebări la care nu va ști ce să răspundă.

Iar întrebările vor fi numeroase. Lipsite de tact, compătimitoare.

Din fericire, doamna Colson nu a observat nimic. Și-a suflat nasul și a continuat povestea:

– Îmi spunea mereu că nu este o ducesă adevărată pentru că nu-i poate dărui soțului ei un fiu. Îmi zdrobea inima. Cu fiecare lună care trecea.

Daphne s-a întrebat dacă și ea avea să sufere la fel, lună după lună. Probabil că nu. Ea știa de la început că nu va avea copii. Speranțele mamei lui Simon se năruiau însă, o dată la patru săptămîni.

– Bineînțeles că toată lumea vorbea despre asta ca și cum ar fi fost doar vina ei. De unde puteau să știe, vă întreb? Nu este întotdeauna vina femeii. Uneori este și a bărbatului, știți.

Daphne nu a spus nimic.

– I-am repetat asta iar și iar, dar continua să se simtă vinovată. S-a înroșit: pot să vă vorbesc deschis?

– Te rog.

– Îi spuneam ce știam și eu de la mama. Că un pîntec nu rodește fără sămînță sănătoasă, puternică.

Fata lui Daphne era ca o mască, lipsită de expresie.

– Într-un tîrziu l-a avut pe conașul Simon. Doamna Colson a oftat și a privit-o neliniștită pe Daphne. Îmi pare rău a spus repede. N-ar trebui să-i mai spun aşa. E duce de-acum.

– Nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce mă privește, i-a spus Daphne zîmbind.

– E greu să te mai schimbi, la vîrsta mea. Iar o parte din mine îl va vedea mereu în el pe bietul băiețel de-atunci. A privit-o pe Daphne, clătinînd din cap. Ar fi dus o viață mult mai ușoară dacă trăia ducesa.

– În ce sens mai ușoară? a șoptit Daphne, speînd că doamna Colson să-i dezvăluie mai multe.

– Ducele nu și-a înțeles niciodată băiatul, a spus menajera. Îl bruftulua, îi spunea mereu că e prost și...

Daphne s-a cutremurat.

– Ducele îl credea prost pe Simon? Era de neconceput. Simon era cel mai intelligent bărbat din cîți cunoscuse. Îl întrebase odată despre Oxford și aflase cu uimire că ramura matematicii pe care o studiase acolo nici măcar nu folosea cifre.

– Ducele nu vedea mai departe de lungul nasului, a pufnit disprețitor menajera. Nu i-a dat niciodată vreo șansă băiatului.

Daphne îi sorbea cuvintele. Ce îi făcuse oare ducele lui Simon? Și care era motivul pentru care acesta îngheța ori de câte ori era pomenit numele tatălui său?

Doamna Colson și-a șters ochii cu batista.

– Ar fi trebuit să vedeți cît a muncit băiatul. Mi se frîngea inima. Pur și simplu îmi frîngea inima.

Daphne și-a înclăstat mîna în brațul canapelei. Doamna Colson chiar nu mai avea de gînd să-i spună ceva concret?

Chiar în clipa aceea a intrat o servitoare cu ceaiul. Daphne ar fi fost în stare să țipe din cauza frustrării. A durat mai bine de două minute pînă cînd le-a fost turnat ceaiul în cești, iar doamna Colson a pălăvrăgit despre biscuiți, întrebînd-o pe Daphne dacă îi prefera simpli sau cu o crustă de zahăr.

Daphne și-a retras mîna de pe brațul canapelei, de teamă că-i va găuri tapițeria la care menajera ținea atât de mult. Într-un final, servitoarea a plecat, doamna Colson a sorbit din ceașcă și a spus:

– Unde rămăsesem?

– Îmi povesteai despre duce, i-a spus repede Daphne. Despre răposatul duce. Și despre faptul că, după părerea lui, soțul meu nu era bun de nimic...

– Dumnezeule, chiar ați fost atentă! a spus doamna Colson. Sînt flatată.

– Spuneai că... a insistat Daphne.

– Ah, da, bineînțeles. Voi am doar să vă spun că ducele nu și-a iertat niciodată fiul pentru că nu era perfect.

– Dar nici unul dintre noi nu este, a spus încet Daphne.

– Bineînțeles că nu, dar... Ochii ei au strălucit plini de dispreț la adresa ducelui. Dacă l-ați fi cunoscut ați fi înțeles. A așteptat mulți ani venirea pe lume a fiului său. În mintea lui, numele Basset era sinonim cu perfecțiunea.

– Iar soțul meu nu a fost fiul pe care și-l dorise? a întrebat Daphne.

– Nu-și dorea un fiu. Ci o copie a lui.

Daphne nu-și mai putea stăpîni curiozitatea.

– Dar ce anume a făcut Simon de a fost respins de propriul lui tată?

Doamna Colson a făcut ochii mari, surprinsă. A dus mîna la piept.

– Nu știați? a spus. Oh, bineînțeles că nu ați știut.

– Ce anume?

– Nu a vorbit.

Daphne era șocată.

– Poftim?

– Nu putea să vorbească, nu a scos nici un cuvînt pînă la patru ani. Iar cînd a vorbit, se bîlbîia îngrozitor. Inima mi se frîngea ori de câte ori deschidea

gura. Se vedea că era un băiețel inteligent, dar nu putea rosti cuvintele aşa cum se cucine.

– Dar acum vorbește atât de bine! a spus Daphne, luată prin surprindere de tonul ei defensiv. Nu l-am auzit niciodată bîlbîndu-se. Sau poate că a făcut-o, dar nu am observat eu! Oricine se poate potici, atunci cînd este nervos.

– A muncit din greu, timp de șapte ani, dacă-mi amintesc bine. Șapte ani încheiați a tot făcut exerciții cu doica lui. Doamna Colson s-a încruntat cum o chema oare? Ah, da, Hopkins. Era o sfîntă, îi era atât de devotată băiatului de parcă ar fi fost copilul ei.

– Și i-a fost greu? a șoțit Daphne.

– Uneori. Dar era atât de încăpăținat! N-am mai văzut pe nimeni atât de hotărît. Doamna Colson a clătinat din cap cu tristețe: iar tatăl lui a continuat să-l respingă. Iți...

– Frîngea inima, i-a terminat Daphne fraza. Și mie mi-ar fi frînt-o, sănătatea sigură.

Doamna Colson a mai luat o înghițitură de ceai în tăcerea stînjentoare care s-a lăsat între ele.

– Mulțumesc că mi-ați permis să iau ceaiul cu Alteța voastră, a spus, interpretîndu-i greșit tăcerea.

– Mulțumesc și eu, a șoțit Daphne, distrasă.

– Dar nu v-am spus nimic despre Clyvedon, a spus brusc doamna Colson.

Daphne a clătinat din cap:

– Rămîne pe altă dată, a spus încet. Avea multe lucruri la care să se gîndească acum.

Simțind că stăpîna ei dorea să rămînă singură, doamna Colson a făcut o plecăciune și a ieșit.

CAPITOLUL 16

Căldura înăbușitoare din această săptămînă a amorțit înalta societate londoneză. Autoarea a zărit-o pe domnișoara Prudence Featherington leșinînd la balul dat de familia Huxley, dar i-a fost imposibil să discearnă dacă această pierdere temporară de verticalitate s-a datorat căldurii excesive sau prezenței domnului Colin Bridgerton, care a făcut ravagii printre domnișoare de la întoarcerea sa de pe continent.

Căldura a mai făcut o victimă: pe lady Danbury, care a părăsit Londra cu cîteva zile în urmă, sub pretextul că pisica ei (un animal cu blana deasă, lungă) nu mai poate suporta această vreme. Se pare că s-ar fi retras la reședința din Surrey.

Singurii care nu au fost afectați de temperaturile ridicate sunt ducele și ducesa de Hastings, care se află pe coastă, unde briza mării este întotdeauna o plăcere. Autoarea nu vă poate garanta însă că au parte de confort,

pentru că nu are spioni în toate casele importante, și, cu siguranță, nu și în afara orașului!

Era ciudat, își spunea Simon: deși erau căsătoriți abia de două săptămâni, aveau deja tabieturi. Chiar în clipa aceea stătea desculț în prag și-și lărgea nodul de la cravată în timp ce-și privea soția care își peria părul.

Făcuse exact același lucru și ieri. I se părea ceva reconfortant în asta.

Şi de fiecare dată se gîndise cum să o atragă mai repede în patul lor. Şi avusese succes de fiecare dată.

A lăsat cravata să cadă pe podea și a făcut un pas înainte.

Va avea succes si azi, sigur.

S-a oprit lîngă Daphne, care era așezată la măsuța ei de toaletă. Fa a ridicat ochii.

Degetele lui i-au acoperit măsoare.

— Iată de unde vine răbdarea ta! — spusei eu.

Daphne l-a privit intens și a dat ușor drumul periei.
– Ai terminat cu registrele? Ai lipsit destul de
mult timp.

– E o treabă plăcătoare, dar necesară. Și... S-a oprit. La ce te uită?

Ea și-a desprins ochii de la el

— La nimic.

Simon a cl

Simion a căținut ușor din cap și a început să-i perie părul. Preț de o clipă i se păruse că se uita fix la gura lui.

S-a cutremurat. Toată copilăria lui, oamenii îl fixau cu privirea buzele. Se uitau, cu o oribilă fascinație, apoi încercau să se uite în altă parte, dar reveneau la gura lui, de parcă nu reușeau să-și imagineze cum de un om normal putea să scoată asemenea sunete îngrozitoare.

Probabil că și imaginase doar. De ce s-ar fi uitat Daphne la qura lui?

I-a trecut cu blîndețe peria prin păr, mîngîindu-i
șuvitele cu vîrful degetelor.

— Ai avut o discuție plăcută cu doamna Colson? a întrebat-o.

Ea a tresărit. A fost o mișcare aproape imperceptibilă și a ascuns-o destul de bine, dar el a observat-o totuși.

– Da, i-a răspuns. Știe o mulțime de lucruri

– Ar trebui. Este aici dintotdeauna. La ce te uiti?

Daphne aproape că a sărit de pe scaun.

– La oglindă, a insistat ea

Ceea ce era adevărat, însă Simon continua să fie suspicios. Ochii ei se concentraseră asupra unui singur punct.

— Nu trebuie să fac eforturi prea mari, i-a spus. Nu vom petrece mult timp aici.

- Nu?

– Mă gîndeam să locuim în casa mea din Londra. Văzînd-o cît era de surprinsă, a adăugat: vei fi aproape de familia ta, chiar și în perioadele în care

se vor retrage la țară. M-am gîndit că-ți va face plăcere.

— Bineînțeles, i-a răspuns ea. Îmi este dor de el. N-am stat niciodată departe de ei un timp prea îndelungat. Bineînțeles că am știut că atunci cînd mă voi mărita, cînd voi avea familia mea și... A urmat o tăcere stînjenitoare.

— Ei bine, acum tu ești familia mea, a spus ea repede.

Simon a oftat iar peria din argint s-a opri din drum.

— Daphne, i-a spus, familia ta va rămîne mereu familia ta. Nu îi voi lua niciodată locul.

— Așa este, a încuvîntat ea. S-a întors cu fața la el, cu ochi calzi, și i-a șoptit: dar poți să fii mult mai mult.

În clipa aceea, Simon a înțeles că planurile pe care și le făcuse pentru a-și seduce soția erau zadarnice. Ea era cea care intenționa să-l seducă pe el.

Daphne s-a ridicat iar capotul verde din mătase i-a alunecat de pe umeri. Pe dedesubt avea o cămașă de noapte din același material, care mai mult dezvăluia decît acoperea.

Simon i-a acoperit cu palma unul dintre săni.

— Îți place culoarea aceasta, nu-i aşa? i-a spus răgușit.

Ea i-a zîmbit, uitînd să mai respire.

— Se asortează cu ochii mei, îți amintești?

Simon i-a zîmbit la rîndul lui, deși nu știa care ar fi fost motivul. Uneori, dorința de a o atinge era atât de mare încît devinea dureroasă.

A tras-o lîngă el. Trebuia să o aibă aproape, altfel înnebunea.

— Vrei să spui că le-ai cumpărat pentru mine?

— Bineînțeles, i-a răspuns ea exact în clipa în care vîrful limbii lui îi atingea lobul urechii. Cine altcineva mă mai vede îmbrăcată cu ele?

— Nimenei, i-a jurat el. A cuprins-o în brațe și a lipit-o ferm de erecția lui. Niciodată.

Ea a părut ușor amuzată văzîndu-l atît de posesiv.

— În plus, a adăugat ea, face parte din trusoul meu. Simon a gemut.

— Îmi place trusoul tău. Îl ador. Îi am mai spus asta?

— Nu în atît de multe cuvinte, a oftat ea. Dar nu mi-a fost deloc greu să-mi dau seama.

— Și mai mult îmi place cînd îl dai jos, i-a spus el împingînd-o ușor spre pat și dezbrăcîndu-se de cămașă în același timp.

Daphne a uitat pe loc ce voia să-i răspundă.

Simon a întins-o pe pat și a acoperit-o cu trupul lui. I-a ridicat mîinile deasupra capului, ținînd-o prizonieră. I-a privit brațele și a strîns-o ușurel.

— Ești foarte puternică, știi. Mai puternică decît majoritatea femeilor.

Daphne i-a aruncat o privire ucigașă.

— Nu vreau să știu nimic despre alte femei.

Simon a rîs:

— Dar nu ești cît mine de puternică. I-a cuprins ambele înceheturi cu o singură mînă iar cu cealaltă a început să-i exploreze trupul.

Și a explorat temeinic.

— Dacă nici tu nu ești femeia perfectă, a suspinat el ridicîndu-i cămașa de noapte, înseamnă că lumea este...

– Încetează, i-a spus Daphne. Știi bine că nu sunt perfectă.

– Știi asta? I-a zîmbit păcătos și și-a strecut mîna sub una din fese. Cred că ai fost informat greșit, pentru că acesta – a strîns-o ușor – este de-a dreptul perfect.

– Simon!

– În ceea ce privește restul... A ridicat mîna și i-a acoperit sînul cu palma, jucîndu-se cu sfîrcul el. Nu trebuie să-ți mai spun ce părere am.

– Ai înnebunit.

– Tot ce se poate, a fost el de acord. Dar am gusturi excelente. Iar tu... s-a aplecat și a sărutat-o – ai și gust bun.

Daphne a chicotit.

Simon a ridicat o sprînceană:

– Îndrăznești să rîzi de mine?

– În mod normal aş fi făcut-o, dar nu îndrăznesc, pentru că am ambele mîini prizoniere.

Cu mîna rămasă liberă, Simon a început să-și desfacă pantalonii.

– M-am însurat cu o femeie foarte rațională, e clar.

Daphne privea cu dragoste și cu mîndrie cum rostea fără cusur cuvintele. Cine îl auzea vorbind acum nu ar fi bănuit că în copilărie se bîlbuișe.

Se căsătorise cu un bărbat remarcabil. Își învinsește handicapul prin forță mintii și a voinței. Era cu siguranță cel mai puternic și mai disciplinat bărbat din cîțu cunoscuse.

– Mă bucur atât de mult că m-am măritat cu tine, a spus într-un acces de tandrețe. Sînt atât de mîndră că ești al meu!

Simon a rămas nemîșcat, surprins de tonul grav al cuvintelor ei. Cu voce joasă, i-a spus la rîndul lui:

– Și eu sunt mîndru că ești a mea. Și îți voi arăta imediat cît de mult. Se luptă în continuare cu pantalonii. Cînd voi reuși să-i dau jos pe blestemății ăștia.

Daphne a chicotit iar.

– Poate dacă ți-ai folosi ambele mîini, i-a sugerat.

I-a aruncat o privire care spunea: *cît de prost mă crezi?*

– Asta ar însemna să-ți dau drumul.

Ea a înclinat puțin capul:

– Și dacă ți-ăș promite să nu mă mișc?

– Nu te-ăș crede în nici un caz.

Zîmbetul ei a devenit sugestiv de vicios:

– Bine, atunci dacă ți-ăș promite că mă mișc?

– Așa mi se pare mai interesant. A sărit din pat și s-a dezbrăcat complet în cîteva secunde. După care s-a lungit la loc, lîngă ea: unde rămăsesem?

– Pe aici, pe undeva, a rîs Daphne.

– Aha! S-a prefăcut că o privea acuzator. N-ai fost deloc atentă. Eram chiar – s-a suit pe ea, făcînd ca trupul ei să se adîncească în saltea – aici.

Ea a rîs în toată regula.

– Nu te-a învățat nimeni să nu rîzi de un bărbat care încearcă să te seducă?

– Oh, Simon, a spus ea. Te iubesc.

Ei a rămas nemîșcat.

– Poftim?

Daphne i-a zîmbit și l-a mîngîiat pe obraz. Acum îl înțelegea mult mai bine. Fusese respins, copil fiind, și probabil că se considera acum nedemn pentru a fi iubit. Și nici nu știa cum să răspundă la

un astfel de sentiment. Dar ea avea răbdare. Putea să aștepte. Îl va aștepta o viață întreagă.

– Nu trebuie să-mi răspunzi, i-a șoptit. Vreau doar să știi că te iubesc.

În privirea lui Simon se îngemănuia bucuria și uimirea. Daphne s-a întrebat dacă îi mai spuse că vreodată cineva aceste cuvinte. Crescuse fără familie, fără dragostea și căldura de care se bucurase ea.

Când a reușit să vorbească, vocea îi era aspră, răgușită:

– D-Daphne, eu...

– Șăt, i-a spus ea ducându-i degetul la buze. Nu trebuie să spui nimic acum. Doar să mă săruți, a continuat ea, dorind să treacă peste momentul stinjenitor. Sărută-mă, te rog.

Iar el a ascultat-o.

A sărutat-o cu o intensitate feroce, cu toată pașunea și dorința de care era în stare. Buzele și mîinile lui o atingeau peste tot, sărutând, strângând și mîngînd pînă cînd cămașa ei de noapte și cearșafurile răsucite s-au strîns grămadă la piciorul patului.

Dar spre deosebire de nopțile de dinainte, ea nu și-a mai pierdut complet controlul. Avea prea multe lucruri la care să se gîndească și nici măcar cele mai intime nevoi ale trupului nu i-au putut opri gîndurile. Dorințele puseseră stăpînire pe ea, dar cu toate astea mintea ei continua să analizeze.

Cînd ochii lui atîț de albaștri s-au cufundat întrai ei, ea nu a putut să nu se gîndească dacă intensitatea nu se datora emoțiilor pe care nu reușea să le exprime în cuvinte. Cînd i-a șoptit numele, ea a ascultat atentă dacă nu s-a bîlbuit cîtuși de puțin. Iar

cînd s-a cufundat cu totul înăuntru ei, eliberîndu-se, i-a întrebat de ce arăta ca și cum ar fi suferit.

Să fi fost durere? De ce?

– Simon? a spus, temătoare. Ești bine?

El a dat din cap, strîngînd din dinți. I-a șoptit fierbinte la ureche:

– Te doresc din nou. Aici. Vei fi a mea.

Ceea ce nu era deloc greu, și-a spus Daphne. Părea să știe întotdeauna ce să facă, cum să o atingă, cînd să se miște și cînd să o chinuiască, rămînînd nemîșcat.

A simțit cum aluneca din nou într-o plăcută uitare de sine. Și era atîț de bine...

– Te rog, a implorat-o el strecurîndu-și mîna sub trupul ei, ca să o aducă și mai aproape. Vreau să... Acum, Daphne, acum!

Iar ea a făcut ce își dorise el. Lumea a explodat în jurul ei și i s-a părut că a auzit muzică – sau poate că erau doar gemetele ei îngînînd o melodie alături de bătăile inimii.

Cu un geamă care a părut să-i sfîșie sufletul, Simon s-a retras brusc și s-a eliberat, aşa cum o facea de fiecare dată, pe cearșaful de pe marginea patului.

În clipa următoare avea să se întoarcă spre ea și să o ia în brațe. Era un ritual pe care ajunsese să-l aștepte cu nerăbdare. Avea să o strîngă cu putere în brațe și să-și îngroape nasul în părul ei. Iar apoi, cînd își recăpătau ritmul respirației, aveau să adoarmă.

Numai că noaptea aceasta era diferită. Daphne era ciudat de neliniștită. Trupul îi era amortit și sătul, dar ceva nu se lega. Ceva îi tortura adîncurile mintii, chinuindu-i subconștientul.

Simon s-a întors și s-a lipit de ea, împingîndu-
ușor spre partea curată a patului. Întotdeauna pro-
cedea așa, folosindu-și trupul pe post de barieră
pentru ca ea să nu nimerească în partea pe care o
murdărise. Era un gest plin de atenție, dar...

Daphne a făcut ochii mari.

*Pînțecul nu poate rodi fără sămînță puternică și
sănătoasă.*

Daphne nu se mai gîndise la cuvintele doamnelui Colson, preocupată fiind de povestea despre copilăria chinuită a lui Simon, gîndindu-se doar cum putea aduce suficientă dragoste în viața lui ca să alunge pentru totdeauna acele amintiri.

Daphne s-a ridicat brusc și a aprins o lumânare, cu degetele tremurînd.

Simon a deschis ochii, somnoros.

Ea nu a spus nimic, ci doar s-a uitat la locul umed de la capătul patului.

Sămînța lui.

– Daff?

Îi spusese că nu poate avea copii. O mințise.

– Ce s-a întîmplat, Daphne? Simon s-a ridicat.
Pe chip i se citea îngrijorarea.

Și asta era tot o minciună, oare?

A arătat cu degetul:

- Ce este asta? a întrebat abia șoptit.
- Ce anume? Ochii lui i-au urmat linia degetului, fără să-și dea seama. Ce vrei să spui?
- De ce nu poți avea copii, Simon?
- Ochii lui s-au întunecat. Nu a scos nici un cuvînt.
- De ce, Simon? aproape că a strigat Daphne.
- Detaliile nu contează, Daphne.

Tonul lui era blînd, aproape condescendent. Daphne a simțit cum ceva se frîngea înăuntrul ei.

– Ieși afară, i-a spus.

El a rămas cu gura căscată.

– Este dormitorul meu.

– Atunci ies eu. A sărit din pat ca o furtună, cu cearșafurile înfășurate în jurul ei.

Simon a venit imediat după ea.

– Să nu îndrăznești să ieși din cameră, a șuierat el.

– M-ai mințit.

– Niciodată nu...

– M-ai mințit! a țipat ea. M-ai mințit și n-o să te iert niciodată!

– Daphne...

– Ai profitat de naivitatea mea. Cît de fericit trebuie să fi fost cînd ai aflat că ștîu atîț de puține despre relațiile conjugale.

– Se numește „a face dragoste”, Daphne, i-a răspuns el.

– Nu și între noi.

Simon a tresărit simțindu-i ura din glas. A rămas pironit, în mijlocul camerei, complet dezbrăcat, încercînd să găsească ceva de spus care să salveze situația. Nu era prea sigur ce anume știa ea – sau de fapt ce credea ea că știa.

– Daphne, a spus cu grijă, atent ca nu cumva emoțiile să-l facă să stîlcească vreun cuvînt, cred că ar trebui să-mi spui despre ce este vorba.

– Ah, vrei într-adevăr să jucăm acest joc? a pufnit ea. Foarte bine. Să-ți spun o poveste: a fost odată...

Furia din glasul ei era ca un pumnal înfipt în inima lui.

- Daphne, a spus încet. Nu trebuie să faci asta.
- A fost odată ca niciodată, a repetat ea ceva mai tare, o fînără. Să spunem că se numea Daphne.
- Simon și-a tras pe el un halat. Există anumite lucruri cu care un bărbat nu dorește să aibă de-n face cînd este complet gol.
- Iar Daphne era foarte, foarte prostuță.
- Daphne!
- Foarte bine. A făcut un gest prin aer. Ignorantie. Era foarte, foarte ignorantă.
- Simon și-a încrucișat mîinile la piept.
- Daphne nu știa nimic din ce se petrece între un bărbat și o femeie. Nu știa decît că totul se întâmplă în pat și că, la un moment dat, putea să apară și un copil.
- Ajunge, Daphne.
- Vezi tu, ea nu știa cum anume se fac copii, aşa că atunci cînd soțul ei i-a spus că nu poate avea copii...
- Îți-am spus asta înainte să ne căsătorim. Îți-am dat posibilitatea să alegi. Puteai să mă refuzi. Să nu îndrăznești să uiți asta.
- M-am făcut să-mi pară rău pentru tine!
- Ei da, asta chiar că-si dorește să audă orice bărbat! a mîrît el.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Simon, a răbufnit ea, știi prea bine că nu m-am măritat cu tine din milă!
- Atunci de ce?
- Pentru că te iubeam! Și pentru că nu voi am să mori dintr-o prostie!
- El nu avea nici un răspuns pregătit, aşa că s-a mulțumit s-o privească.

– Să nu încerci să dai vina pe mine! a continuat ea cu patimă. Nu eu sănătatea care a mintit. Tu mi-ai spus că nu poți avea copii, dar adevărul este că *nu vrei* să ai.

El nu a spus nimic, dar răspunsul se citea în ochii lui.

Ea a făcut un pas spre el, abia stăpîndu-și furia:

– Dacă nu ai fi putut avea copii, n-ar fi contat unde ajunge sămînta ta, nu-i aşa? N-ai încerca cu frenzie, noapte după noapte, să te asiguri că ea ajunge oriunde, numai înăuntrul meu nu.

– Nu știi nimic d-despre t-toate astea, Daphne. Cuvintele lui mînioase erau ușor tremurate.

Ea și-a încrucișat brațele.

– Atunci spune-mi tu.

– Eu nu voi avea niciodată copii, i-a spus printre dinți. *Niciodată*, ai înțeles?

– Nu.

Furia începea să pună stăpînire pe el. Simțea că explodează. Mînia nu era însă îndreptată împotriva ei și nici măcar împotriva lui însuși. Era, ca de obicei, orientată spre bărbatul a cărui prezență – sau lipsa ei – îi controlase dintotdeauna viața.

– Tatăl meu – a început el, încercând cu disperare să nu-și piardă controlul – nu a fost un bărbat prea iubitor.

Daphne i-a susținut privirea.

– Am aflat despre tatăl tău.

Îl luase prin surprindere.

– Ce anume știi?

– Știi că te-a rănit. Că te-a respins. Ceva i-a făcut ochii să strălucească. Nu era milă, dar era ceva pe-aproape. Știi că te-a considerat prost.

Inima lui Simon bătea cu putere. Nu și-a dat seama cum de a reușit să vorbească, sau să respire – dar a reușit totuși să spună:

– Înseamnă că știi...

– Că te bîrbiai, a sfîrșit ea propoziția în locul lui.

Ei i-a mulțumit tacut pentru asta. Ca o ironie, nu reușea niciodată să spună cuvîntul „bîrbîit”.

Daphne a ridicat din umeri:

– A fost un idiot.

Simon se holba la ea, incapabil să înțeleagă cum putea să credă că ștergea cu un singur cuvînt zeci de ani de furie.

– Nu înțelegi, a spus el clătinînd din cap. Nică nu ai avea cum, cu o familie ca a ta. Singurele care contau pentru el erau titlul și sîngalele nobil. Iar cînd s-a dovedit că nu eram perfect – Daphne, a spus lumii întregi că am murit!

Daphne a pălit.

– N-am știut că a fost chiar atît de rău, i-a șoptit.

– A fost chiar mai rău, a continuat el. I-am trimis scrisori. Sute de scrisori, implorîndu-l să vină să mă vadă. Nu mi-a răspuns nici măcar o dată.

– Simon...

– A-ai știut că am vorbit a-abia la patru ani? Cînd m-a auzit, m-a zgîltuit cu putere și m-a amenințat cu bătaia. A-acesta a fost t-tatăl meu.

Daphne a încercat să nu bage de seama că începuse să se poticnească atunci cînd vorbea. A încercat și să ignore răul care o cuprinsese, de la stomac, precum și furia pe care o resimțea auzind cît de îngrozitoare fusese copilăria lui Simon.

– Dar nu mai este în viață, i-a spus cu vocea tremurînd. El nu mai este, dar tu ești aici, cu mine.

– Mi-a spus că nici nu suportă să mă v-vadă. Ani de zile se rugase pentru un moștenitor. Nu pentru *un fiu*, a spus ridicînd tonul, ci un moștenitor. Și p-pentru ce? Avearea familiei Hastings urma să revină unui gîngăvit. Prețiosul lui ducat avea să fie condus de un idiot!

– Dar se înșela, a șoptit Daphne.

– Nu-mi pasă că se înșela! a tunat Simon. Nu-i pasă decît de titlul lui. Nu s-a gîndit nici măcar o dată la mine, la felul în care mă simteam!

Daphne s-a dat un pas înapoi, tulburată de forța furiei lui. O furie care răbufnea după ani întregi de resentimente.

Simon s-a apropiat de ea și și-a lipit fața de-a ei.

– Dar știi ce? Eu sănăt cel care rîde la urmă. Gîndul că nimic nu poate fi mai rău decît ca Hastings să revină unui debil mintal...

– Simon, nu ești...

– Chiar nu mă ascultă? s-a răstîit el.

Speriată, Daphne a făcut cîțiva pași înapoi, spre ușă, în eventualitatea în care ar fi fost nevoie să fugă.

– Știi și eu că nu sănăt i-idiot, a strigat el. Iar într-un final a ș-știut și el asta. Ceea ce cred că l-a consolat într-un fel. Hastings era în siguranță. Și doar asta conta. Ce dacă suferisem atît?

Daphne simtea că o ia cu leșin. Știa ce va urma.

Simon a zîmbit. Expresia lui era crudă, dură, aşa cum Daphne nu o mai văzuse niciodată.

– Hastings va muri odată cu mine, a spus el. Toți verii aceia pe care nu voia să-i vadă moștenind totul... A rîs amar. Au cu toții fete. Ce zici de asta? A ridicat din umeri: poate că de aceea a decis brusc

că nu eram idiot. Pentru că știa că sănătatea lui speranță.

— Poate că și-a dat seama că se înșelase, i-a spus Daphne cu hotărîre. Își amintise deodată de scrisorile pe care i le încredințase ducele de Middlethorpe. Cele pe care i le scrise tatăl lui. Le lăsase acasă, la Londra. Ceea ce era foarte bine, pentru că deocamdată nu se simțea în stare să decidă ce va face cu ele.

— Nu mai contează, a spus Simon. După moartea mea titlul se va stinge. Iar eu nu aş putea fi mal fericit.

Acestea fiind spuse, a ieșit din cameră, folosind ușa care dădea spre dressing.

Daphne s-a așezat, încă înfășurată în cearșaf. Ce putea face?

Tremura violent, fără să se poată controla. Abia atunci și-a dat seama că plângea. Fără să scoată vreun sunet, plângea.

Dumnezeule, ce putea să facă?

CAPITOLUL 17

Să spui că bărbății văd roșu în fața ochilor este o insultă pentru tauri.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
2 iunie 1813*

În final, Daphne a făcut singurul lucru la care era convinsă că se pricepea. Familia Bridgerton fusese mereu gălăgioasă și nestăpînită, dar nimeni nu avea secrete și nu purta pică cuiva.

A încercat să discute cu Simon. Să-l facă să raționeze.

În dimineața următoare (nu avea idee unde își petrecuse noaptea, cert era că nu dormise în patul lor) l-a găsit în biroul lui. Era o încăpere întunecată, copleșitor de masculină, decorată probabil de tatăl lui Simon. Daphne era surprinsă că Simon se simțea bine în acea cameră. Doar știa cât de mult ura Simon orice îți amintea de tatăl lui.

Dar Simon părea să se simtă confortabil. Era așezat la birou, cu picioarele proptite insolent de bucata de piele care proteja lemnul de cireș. Învîr-

tea între degete o piatră lustruită, trecînd-o dintr-o mînă într-alta. Lîngă el era o sticlă de whiskey. Probabil că fusese acolo toată noaptea.

Și totuși nu băuse prea mult din ea. Iar Daphne era recunoscătoare.

Ușa era larg deschisă, aşa că nu a mai băut. Dar nici nu a fost suficient de curajoasă să intre.

– Simon? a spus, oprindu-se lîngă ușă.

El s-a uitat la ea și a ridicat o sprînceană.

– Ești ocupat?

Simon a pus piatra pe masă.

– Este evident că nu sînt.

A făcut un gest spre piatră:

– Din călătoriile tale?

– Da, din Caraibe. O amintire de pe plajă.

Daphne a observat că vorbea perfect. Nici urmă de poticnelile de cu o seară înainte. Era calm acum. Aproape enervant de calm.

– Plaja este mult diferită de cele de aici?

– Acolo este mai cald.

– Păi da. Atîta lucru mi-am imaginat și eu. A privit-o cu ochi pătrunzători.

– Daphne, știi că n-ai venit să discutăm despre tropice.

Avea bineînțeles dreptate, dar nu urma o conversație tocmai plăcută, iar Daphne încerca doar să o amîne cîteva clipe.

– A inspirat adînc.

– Trebuie să discutăm despre cele întîmpilate azi-noapte.

– Sînt convins că tu crezi că trebuie.

Ar fi vrut să-i poată șterge expresia nonșalantă.

– Nu cred. Știi că trebuie.

El a tăcut cîteva momente, apoi a spus:

– Îmi pare rău că te simți trădată...

– Nu e numai asta.

– ... dar trebuie să-ți reamintesc că eu am încercat să evit să mă însor cu tine.

– Frumos spus, a murmurat ea.

El vorbea rar, ca și cum i-ar fi ținut o predică.

– Știi bine că nu intentionam să mă căsătoresc vreodată.

– Nu e vorba de asta.

– Ba tocmai de asta. Și-a coborît picioarele de pe birou. De ce crezi că am evitat căsătoria cu atîta ardoare? Pentru că nu voi am să-m fac soția să suferă, refuzîndu-i dreptul de a avea copii.

– Nu te-ai gîndit niciodată la o eventuală soție, ci doar la tine, a ripostat ea.

– Poate, a admis el. Dar cînd tu ai devenit acea potențială soție, totul s-a schimbat.

– Nu mi s-a părut, i-a răspuns cu amărciune.

El a ridicat din umeri.

– Știi prea bine cît te prețuiesc. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

– O faci chiar acum, i-a șoptit ea.

În ochi i se cîtea remușcarea, dar aceasta a fost imediat înlocuită de o determinare de oțel.

– Nu uita că am refuzat să-ți cer mîna chiar și atunci cînd m-a forțat fratele tău. Chiar și dacă asta însemna moartea mea.

Daphne nu l-a contrazis. Știau amîndoi că putea să moară pe cîmpul de duel.

– Am făcut-o pentru că știam că nu-ți pot fi un soț bun. Știam că îți doreai copii. Mi-ai spus-o de

nenumărate ori iar eu nu te îvinovățesc în nici un fel. Doar provii dintr-o familie numeroasă și iubitoare.

– Ai putea avea și tu o asemenea familie.

El a continuat ca și cum nu ar fi auzit-o.

– Iar apoi, cînd tu ai întrerupt duelul și m-ai rugat să mă căsătoreșc cu tine, te-am avertizat. Îți-am spus că nu voi avea copii.

– Mi-ai spus că *nu poți* avea copii, l-a întrerupt ea, cu ochii strălucind de furie. Este o mare diferență.

– Nu și pentru mine, i-a răspuns cu răceală. Eu *nu pot* să am copii. Sufletul meu nu-mi permite.

– Înțeleg. Daphne simțea cum i se strîngea inima. Nu știa cum să combată o asemenea declarație. Ura lui Simon față de tatăl lui era evident mai mare decât iubirea pentru ea.

– Foarte bine, i-a spus cu voce stinsă. Este clar că nu este un subiect pentru care să fii pregătit.

El a înclinat scurt capul.

Daphne i-a răspuns la fel.

– Bună ziua.

Și a ieșit.

Simon a stat singur mare parte din zi. Nu ținea neapărat să o vadă pe Daphne, pentru că nu ar fi făcut decât să-i dea un sentiment de vinovăție. Nu că s-ar fi făcut vinovat de ceva. Îi spusese înainte de căsătorie că nu putea avea copii. Îi dăduse șansa de a renunța iar ea alesese să se mărite cu el, oricum. El nu o forțase în nici un fel. Nu era vina lui că îi interpretase greșit cuvintele și crezuse că el nu era în stare, *fizic* vorbind, să conceapă un copil.

Și chiar dacă o umbră de vinovăție plana asupra lui atunci cînd se gîndeau la ea (ceea ce însemna o

mare parte din zi) și chiar dacă stomacul î se strîngea cînd își amintea expresia ei rănită (ceea ce însemna că a avut probleme cu stomacul cam toată ziua), a simțit că i se ia o mare povară de pe umeri știind că totul fusese rostit tare și răspicat.

Secretele se puteau dovedi mortale, iar acum între ei nu mai exista niciunul. Trebuia, cu siguranță, să fie un lucru bun.

La căderea nopții aproape că se convinse că nu făcuse nimic rău. Aproape nimic. Intrase în această căsnicie știind că-i va frînge inima lui Daphne și asta îl neliniștise. Pentru că o plăcea pe Daphne. Probabil că o plăcea mai mult decât orice persoană pe care o cunoscuse în viață lui și tocmai de aceea ezitase să se căsătorească cu ea. Nu voise să-i spulbere visele. Nu voise să o lipsească de familia pe care și-o dorise dintotdeauna, cu disperare. Fusese de-a dreptul pregătit să facă pasul înapoi și să o lase să se mărite cu altcineva, cu un bărbat care să-i dăruiască o casă plină de copii.

Simon s-a cutremurat. Nu putea suporta imaginea lui Daphne cu un alt bărbat. Cu o lună în urmă, poate că ar fi simțit altfel, dar acum nu putea. Acum era soția lui. Era *a lui*.

Totul era diferit acum.

Știuse cu cîtă disperare își dorea ea copii și se căsătorise cu ea, știind prea bine că nu-i va dărui nici unul.

Dar ai avertizat-o, și-a repetat în gînd. Știa foarte bine în ce se bagă.

Simon și-a îndreptat brusc umerii. Nu o înșelase. Nu cu adevărat. Îi spuse că nu vor avea copii și ea fusese totuși de acord să se mărite cu el. Poate

că era dezamăgită afiindu-i motivele, dar nu putea să pretinde că intrase în această căsătorie cu speranțe sau aşteptări.

S-a ridicat în picioare. Venise vremea să poarte o altă discuție, de data aceasta inițiată de el. Daphne nu coborîse la cină, îl lăsase să mănânce singur. Nu-și mai văzuse soția de dimineață. Venise vremea să dea ochii cu ea.

Era soția lui, și-a reamintit în gînd. Putea să o vadă ori de câte ori avea chef.

A traversat holul și a deschis ușa dormitorului lor, cel care îi aparținuse ducelui, fiind pregătit să-i țină un discurs. Numai că ea nu era acolo.

Simon a clipit. Nu-i venea să-și credă ochilor. Unde naiba era? Era aproape miezul nopții. Ar fi trebuit să fie în pat.

– Daphne? a strigat, apropiindu-se de ușa dressing-ului. Daphne insista mereu să se schimbe în cămașă de noapte și halat, deși nu dura mai mult de trei minute să-i fie date jos de Simon. A deschis ușa. Nu era nici acolo.

A tras cu putere de șnurul clopoțelului. După ce a ieșit pe hol, în întîmpinarea servitorului care avusese nenorocul să răspundă la chemarea lui.

Era una dintre cameriste, o fată blondă al cărei nume nu și-l amintea. Ea l-a privit și a pălit.

– Unde este soția mea? a tunat el.

– Soția dumneavoastră, Alteță?

– Da, a răspuns el nerăbdător. Soția mea.

Ea îl privea fără să scoată vreun cuvînt.

– Bănuiesc că știi despre cine este vorba. Este cam ca tine de înaltă, cu părul lung... Ar fi spus mai multe, dar expresia îngrozită a fetei l-a oprit. A res-

pirat adînc. Știi unde este? a întrebat-o îmblinzindu-și tonul, care nu putea totuși fi descris ca blînd.

– Nu este în pat, Alteță?

Simon a făcut un semn spre camera goală.

– Evident că nu.

– Dar doamna nu doarme aici, Alteță.

Ochii i-au scăpărat.

– Poftim?

– Nu... Camerista făcuse ochii mari, însă imință. A dat să se întoarcă, încercînd să găsească o scăpare sau pe cineva care să-i sară în ajutor.

– Vorbește! s-a răstît el.

Camerista i-a răspuns cu voce stinsă.

– Nu este cumva în dormitorul ducesei?

– Ai ducesei... De cînd?

– De azi, bănuiesc. Am presupus cu toții că veți ocupa camere separate după ce se va termina luna de miere.

– Ați presupus?

Camerista începuse să tremura.

– Așa au procedat și părinții dumneavoastră și...

– *Noi doi nu sîntem la fel cu părinții mei!* a tunat el.

Camerista s-a dat un pas înapoi.

– Iar eu, a adăugat pe un ton grav, nu sînt tatăl meu.

– Bineînțeles, Alteță.

– Vrei să-mi spui te rog ce cameră și-a ales soția mea?

Fata i-a arătat o ușă din capătul corridorului.

– Mulțumesc. A făcut cîțiva pași, apoi s-a întors. Poți pleca. În dimineață următoare servitorii vor avea ce bîrfi: faptul că Daphne se mutase din dormitorul lor. Nu era cazul ca fata să asiste la o ceartă monstruoasă, ca să dea noi motive de bîrfă.

Simon a așteptat-o să coboare scările apoi s-a apropiat de noul dormitor al lui Daphne. S-a oprit în fața ușii, gîndindu-se la ce avea să-i spună. Cînd și-a dat seama că nu avea nici cea mai mică idee, și-a luat inima în dinți și a ciocănit.

Nici un răspuns.

A bătut mai tare.

Nici un răspuns.

A ridicat pumnul să bată din nou cînd și-a dat seama că ea probabil nici nu încuiase ușa. A apăsat pe clanță.

O încuiase. Simon a murmurat o înjurătură.

– Daphne! Daphne!

A auzit în sfîrșit zgomot de pași prin cameră.

– Da? a auzit-o întrebînd.

– Dă-mi voie înăuntru.

Tăcere, după care:

– Nu.

Simon privea șocat ușa masivă. Nu-i trecuse măcar prin minte că-l va nesocoti. Era nevasta lui, la naiba! Nu jurase să-l asculte mereu?

– Daphne, a spus furios, deschide imediat ușa! Probabil era foarte aproape de ușă, pentru că a auzit-o oînd înainte să-i răspundă:

– Simon, singurul motiv pentru care te-aș lăsa înăuntru ar fi să-ți dau voie în patul meu, ceea ce nu am de gînd, aşa că ți-aș fi recunoscătoare – cred că toți din casă ți-ar fi – dacă te-ai duce în camera ta și te-ai culca.

Simon rămăsese cu gura căscată. A început să cîntărească ușa în minte, să calculeze de cîtă forță avea nevoie să o dărime.

– Daphne, i-a spus pe un ton calm care l-a însășimîntat chiar și pe el, dacă nu deschizi ușa în clipa aceasta o pun la pămînt.

– Nu te cred în stare.

El nu a spus nimic, doar și-a încrucișat mîinile la piept. Știa că Daphne își imagina exact expresia lui din clipa aceea.

– Nu-i aşa că n-ai face asta?

A decis din nou că tăcerea era cel mai bun răspuns.

– Aș vrea să nu faci asta, a adăugat ea, rugătoare.

El continua să privească ușa.

– O să te lovești, a continuat ea.

– Atunci deschide nenorocita asta de ușă, a mîrîit el.

Din nou tăcere, urmată de sunetul cheii care se răsucea în broască. Simon a avut suficientă minte încît să nu se arunce asupra ușii – Daphne era mai mult ca sigur de cealaltă parte. A intrat și a văzut-o la cîțiva pași de el, cu brațele încrucișate și picioarele depărtate, ca un soldat.

– Să nu mai încui niciodată ușa, a răbufnit el.

Ea a ridicat din umeri. A ridicat din umeri!

– Am vrut să fiu singură.

Simon a înaintat cîțiva pași.

– Mîne dimineață vreau să-ți duci lucrurile înapoi în dormitorul nostru. Iar tu vii acum cu mine.

– Nu.

– Cum adică nu?

– Tu ce crezi? a ripostat ea. Nu înseamnă nu.

– Ești soția mea! a urlat el. Te vei culca cu mine. În patul meu.

– Nu.

– Daphne, te avertizez...
 Ea a strâns din ochi.
 – Ai ales să-mi ascunzi ceva. Ei bine, și eu am
 ales să-ți „ascund” ceva. Pe mine.
 El rămăse în fără replică.
 Nu era valabil și pentru ea. S-a apropiat de ușă
 și i-a făcut semn să iasă:
 – Pleacă din camera mea.
 Simon începuse să tremure de furie.
 – Camera asta este a mea. *Tu ești a mea.* Eu
 sunt stăpînul.
 – Tu nu ai nimic, în afară de titlul moștenit de la
 tatăl tău. Nici măcar nu-ți ești propriul stăpîn.
 O furie oarbă pusește stăpînire pe el. A rămas
 întuit locului, de teamă să nu cumva să-i facă vreun
 rău.
 – Ce n-naiba v-vrei să spui?
 E a ridicat din nou din umeri.
 – O să-ți dai seama și singur.
 Toate intențiile bune l-au părăsit. S-a repezit
 spre ea și a prins-o de brațe. Știa că o strîngerea prea
 tare dar nu se putea stăpîni.
 – Explică-te, i-a spus printre dinți. Acum.
 – Nu ești propriul tău stăpîn, i-a spus simplu.
 Tatăl tău îți conduce și acum viața, din mormînt.
 Simon continua să tremure din cauza furiei. A
 rămas tăcut.
 – Toate faptele tale, a continuat ea cu o privire
 tristă, tot ce îți dorești, tot ce ai nevoie. Orice miș-
 care pe care o faci, orice cuvînt pe care îl rostești –
 totul este doar ca să i te împotrivești, să-l învingi.
 Vocea i s-a frînt. Iar el nici măcar nu mai este în
 viață.

Simon a făcut un pas înainte, cu grația unei felină.
 – Nu chiar fiecare mișcare, i-a spus. Nu fiecare
 cuvînt.
 Daphne s-a dat un pas înapoi, înfricoșată de pri-
 virea lui.
 – Simon? a spus cu voce nesigură, lipsită brusc
 de curajul care o făcuse să-l provoace pe bărbatul
 de două ori mai mare ca ea și probabil de trei ori
 mai puternic.
 El a atins-o de-a lungul brațului cu vîrful degetu-
 lui. Ea era îmbrăcată cu un halat din mătase dar i-a
 simțit căldura prin materialul subțire. A tras-o lîngă
 el și i-a cuprins fesele în palme, strîngîndu-le.
 – Cînd te ating așa, i-a șoptit periculos de aproa-
 pe de ureche, nu are nici o legătură cu el.
 Daphne s-a înfiorat. Nu ar fi vrut să-l dorească,
 dar nu se putea abține.
 – Cînd buzele mele te ating, i-a spus el în şoaptă,
 prințîndu-i lobul urechii între dinți, nu are niciun de-a
 face cu el.
 Ea a încercat să-l respingă, dar cînd mîinile ei
 i-au găsit umerii a putut doar să se agațe de ei.
 Începuse să o împingă încet spre pat.
 – Iar cînd te am în patul meu, a adăugat el, cînd
 pielea ta o atinge pe a mea, săntem numai noi doi...
 – Cînd mă ai în patul tău, a răbufnit ea, nu săn-
 tem niciodată doar noi doi. Tatăl tău este mereu
 acolo.
 Degetele lui i s-au înfipt în carne. Nu a spus nimic,
 dar nici nu era cazul. Furia de gheăță din ochii lui
 spunea totul.

– Poți să mă privești în ochi, i-a spus ea, și să mi spui că atunci cînd te retragi din mine și te eliberez pe cearșaf te gîndești numai la mine?

Chipul îi era împietrit iar ochii lui îi fixau gura.

Ea a clătinat din cap și s-a tras de lîngă ea.

– Așa mă gîndeam și eu.

Se îndepărtașe de el dar și de pat. Știa sigur că el o putea seduce cu ușurință dacă dorea. O putea săruta și mîngîia, o putea duce la extaz iar a doua zi dimineață ea l-ar fi urât pentru asta.

Și s-ar fi urât pe ea însăși, chiar mai mult.

În încăpere era liniște. Stăteau unul în fața celuilalt. Simon stătea cu mîinile pe lîngă corp, avînd întipărit pe față un amestec de soc, durere și furie. Și mai presus de toate, părea confuz.

– Cred, i-a spus încet, că ar fi mai bine să pleci.

El a ridicat privirea spre ea:

– Ești soția mea.

Ea nu a spus nimic.

– Legal, îmi aparții.

Daphne continua să-l privească atunci cînd i-a spus:

– Este adevărat.

El a acoperit într-o clipă distanța dintre ei și i-a pus mîinile pe umeri.

– Pot să te fac să mă dorești, i-a spus.

– Știu.

Vocea lui a coborât și mai mult:

– Și chiar dacă nu aş putea, ești a mea. Îmi aparții. Te-aș putea forța să mă lași să rămîn.

– N-ai face niciodată asta.

El știa că avea dreptate, așa că nu a făcut altceva decît să se smulgă de lîngă ea și să iasă furtunos din cameră.

CAPITOLUL 18

Să fie oare autoarea singura care a observat că zilele acestea domnii din lumea bună au băut ceva mai mult ca de obicei?

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
4 iunie 1813*

Simon a plecat de acasă și s-a îmbătat. Nu îi stătea în obicei. Nici măcar nu-i făcea mare plăcere, dar totuși a făcut-o.

Erau destule cîrciumi la cîțiva kilometri depărtare de Clyvedon, pe malul rîului. Și destui marinari dorinci să se ia la bătaie. Doi dintre aceștia l-au găsit pe Simon. L-a făcut praf pe amîndoi.

În el sălăsluia de mulți ani o furie adîncă. Iar acum ea își croise drum spre suprafață. La cea mai mică provocare sărise la bătaie.

Era suficient de beat ca atunci cînd i-a lovit să nu le vadă chipurile, ci pe cel al tatălui său. Și s-a simțit bine. Nu se considerase niciodată un bărbat violent, dar se simțise al naibii de bine.

După ce a terminat cu cei doi, nimeni altcineva nu a mai îndrăznit să se apropie. Localnicii recunoșteau forța și mai presus de toate puteau recunoaște furia. Iar dintre cele două, cea din urmă se putea dovedi mortală.

Simon a rămas la cîrciumă pînă în zori. A băut pe îndelete din sticla pe care o plătise iar cînd a venit vremea să plece acasă și-a îndesat sticla în buzunar și a pornit, nesigur pe picioare.

A mai tras câte o dușcă pe drum, iar whiskey-ul prost îi ardea gîțul. Era tot mai beat, dar un gînd se contura tot mai clar, în ciuda aburilor beției: o voia pe Daphne înapoi.

Era nevasta lui, naiba s-o ia! Se obișnuise cu ea prin preajmă. Nu putea să se mute pur și simplu din dormitorul lor.

Trebuia să o aducă înapoi. Să o vrăjească, să o cucerească și...

Cînd a ajuns la castel, era beat de-a dreptul. Iar cînd s-a împiedicat de pragul ușii lui Daphne a făcut suficient zgomot să trezească toată casa.

– Daphneeeeeeee! a strigat încercînd să-și mascheze disperarea din glas. Nu voia să sune patetic.

S-a încruntat: pe de altă parte, dacă avea o voce disperată poate că ea era mai dispusă să deschidă ușa. Așa că a strigat din nou:

– Daphneeeeeeee!

Ea nu i-a răspuns, așa că s-a sprijinit de ușa grea (mai mult ca să-și păstreze echilibrul):

– Oh, Daphne, a oftat, lipindu-și fruntea de ușă. Dacă nu..

Ușa s-a deschis și Simon s-a prăbușit înăuntru.

– De ce... ai deschis-o aşa repede? a mormăit el. Daphne s-a uitat la grămadă umană prăbuşită pe podea, abia recunoscându-şi soţul.

– Dumnezeule, Simon, a spus. Ce-ai... ? S-a aplecat să-l ridice dar s-a ferit imediat ce el i-a suflat în faţă. Eşti beat! i-a spus acuzator.

El a dat solemn din cap.

– Mă tem că da.

– Unde-ai fost? I-a întrebat.

El a clipit des şi s-a uitat la ea de parcă nu mai auzise niciodată o întrebare mai prostească.

– În sat, să mă îmbătă.

– Simon, ar trebui să fii în pat.

El a dat din nou din cap, de data aceasta cu mai multă vigoare.

– Da, da, ar trebui. A încercat să se ridice în picioare dar nu a reușit decât să stea în genunchi, apoi a căzut la loc pe covor. Hmm, a spus, uitîndu-se la partea inferioară a corpului său. Ce ciudat! Puteam să jur că alea erau picioarele mele.

Daphne a dat ochii peste cap.

Simon a încercat din nou să se ridice, cu aceeași rezultat.

– Membrele mele nu par să funcționeze cum trebuie, a spus el.

– Creierul nu-ţi funcționează cum trebuie, a răbufnit Daphne. Ce mă fac cu tine?

El s-a uitat zîmbind la ea.

– Mă iubeşti? Mi-ai spus că mă iubeşti, ţii minte? S-a încruntat: nu cred că-ţi mai poți retrage cuvintele.

Daphne a oftat prelung. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el – la naiba, chiar era furioasă! – dar îi

era greu să-i arunce priviri mînioase cînd el arăta atît de patetic.

Şi apoi, cu trei fraţi, avea ceva experienţă. Trebuia doar să doarmă, atîta tot. Se va trezi cu o dureitate de cap îngrozitoare, pe care o merita, de altfel şi va insista să bea un amestec dubios care să-i facă să dispară efectele betiei.

– Simon? I-a întrebat răbdătoare. Cît de beat eşti?

El a privit-o cu tristeţe.

– Foarte.

– Aşa mă gîndeam şi eu, a murmurat ea. S-a aplecat şi a încercat să-l ridice. Hopa sus! Trebuie să ajungi în pat.

El nu s-a mişcat însă. Stătea în sezut şi o privea cu o expresie prostească.

– De ce să mă ridic? a gîngăvit el. Vino să stai aici, cu mine, Daphne. Şi a prins-o în braţe.

– Simon!

El a bătut cu palma deschisă locul de lîngă el:

– E bine aici.

– Nu, Simon, nu mă aşez lîngă tine, a bufnit ea, încercînd să se desprindă din îmbrăţişare. Trebuie să te bagi în pat. A încercat din nou să-l mişte, cu acelaşi rezultat. Dumnezeule, a şoptit în bărbie, de ce a trebuit să ieşи şi să te îmbeţi în halul acesta?

Nu ar fi vrut ca el să audă, dar probabil că asta s-a întîmplat, de vreme ce el a inclinat puţin capul şi i-a spus:

– Te voi amâna.

Ea a rămas cu gura căscată. Știau amîndoi prea bine ce ar fi trebuit să facă el ca să o recucerească, dar era prea beat ca să poarte acea discuţie tocmai atunci. Aşa că s-a mulţumit să-i spună:

– Discutăm mîine, Simon.
El a clipit de cîteva ori.
– Cred că este deja mîine. Și-a întors privire spre fereastră. Draperile erau trase, dar luminăzorilor se filtra deja prin ele. E zi de-a dreptul, a șoptit el. Vezi? A făcut semn spre fereastră. E deja mîine.

– Atunci vorbim pe seară, i-a răspuns ea cu o ușoară disperare. Te rog, Simon, hai să încetăm.

– Chestia este, Daphne... A clătinat din cap și pentru o clipă a semănat cu un cîine care se scutura de apă. DaphNe, a rostit cu grijă. DaphNe, DaphNe.

Daphne nu s-a putut abține să nu zîmbească.
– Da, Simon?

– Problema este că tu nu înțelegi, a continuat el scărpinîndu-se în creștet.

– Ce anume nu înțeleg? I-a întrebat cu blîndețe.
– De ce nu pot s-o fac, i-a răspuns el. Și-a ridicat fața la același nivel cu a ei. N-am vrut să-ți fac rău, Daphne. Niciodată. Știi asta, nu-i aşa?

Ea a dat din cap.

– Știu, Simon.

– Asta e bine, pentru că... A inspirat adînc. Nu pot să fac ce vrei tu.

Ea a tăcut.

– Toată viața mea, a spus Simon cu tristețe. A cîștigat doar el, toată viața mea. De data asta a venit și rîndul meu. Și-a întins mâna într-un arc orizontal, teatral, și și-a proptit degetul arătător în piept. Eu. Vreau să cîștig și eu, măcar o dată.

– Oh, Simon, a șoptit ea, ai cîștigat demult. Din clipa în care i-ai depășit așteptările. De fiecare dată

cînd ți-ai făcut un prieten sau ai călătorit pe un alt meleag, ai învins. De fiecare dată cînd ai făcut ceva ce el nu și-ar fi imaginat că ai putea face. L-a scuturat ușor de umeri. Ai cîștigat. L-ai înfrînt. Cum de nu vezi asta?

Simon a clătinat din cap.

– Nu vreau să devin ce și-ar fi dorit el. Chiar dacă... A sughițat. Tot ce și-a d-dorit a fost fiul p-perfect, ducele p-perfect, care să se c-căsătorească cu ducesa perfectă, să aibă copii p-perfecți...

Daphne și-a mușcat buzele. Începuse iar să se bîlbîie. Era cu adevărat supărat. A simțit că i se frîngea inima pentru băiețelul care nu-și dorise nicicind altceva decît să-i fie pe plac tatălui său.

Simon a înclinat capul și i-a aruncat o privire surprizător de sigură.

– Pe tine te-ar fi acceptat.

– Oh, a spus Daphne, neștiind cum să-i interpreteze cuvintele.

– Dar – a ridicat el din umeri, zîmbindu-i – eu tot m-am însurat cu tine.

Îi era greu să nu-l ia în brațe ca să-l consoleze. Numai că indiferent cît de adîncă îi era durerea, cît de rănit era sufletul lui, nu trebuia să trăiască aşa. Cea mai bună răzbunare ar fi fost să ducă o viață fericită, împlinită. Să obțină toată gloria pe care tatăl i-o refuzase cu încăpăținare.

Daphne a oftat. Nu vedea cum ar fi putut duce o viață fericită cînd toate alegerile lui erau influențate de dorințele unui mort.

Nu era însă momentul să discute toate astea. Era obosită iar el era prea beat.

– Hai să te duc în pat, i-a spus.

El a privit-o lung iar în ochi i se citea nevoia de consolare.

– Nu mă părăsi, i-a şoptit.

– Simon, a reuşit ea să spună.

– Te rog. El a plecat. Toată lumea a plecat. Şi apoi eu. A strâns-o de mână. Tu trebuie să rămîni.

Ea a dat din cap, ezitînd şi s-a ridicat în picioare.

– Poţi dormi în patul meu, i-a spus. Sînt sigură că te vei simţi mai bine dimineaţă.

– Dar rămîni cu mine?

Era o greşală. Știa asta, şi totuşi i-a răspuns:

– Rămîn.

– Bine. A încercat să se ridice, şovăielnic. Pentru că n-aş putea să... A oftat şi a privit-o chinuit: am nevoie de tine.

Ea l-a dus spre pat şi aproape că a căzut peste el cînd s-a prăbuşit pe saltea.

– Nu te mişca, i-a spus şi a îngenuncheat să-i scoată ghetele. O mai făcuse şi altădată, cu fraţii ei, aşa că știa cum să le apuce, dinspre călcii şi nu dinspre vîrf. A căzut pe podea cînd gheata strîmtă i-a ieşit în sfîrşit. Dumnezeule, a oftat Daphne. Şi se spune că femeile sînt slavele modei!

Simon a scos un sunet care aducea suspect de mult cu un sforăit.

– Ai adormit? l-a întrebat Daphne. S-a aplecat peste cea de-a doua gheată, care a ieşit ceva mai uşor, apoi i-a ridicat picioarele pe pat.

El părea mult mai tînăr ca în realitate, cu genele lungi umbrindu-i obrajii. Daphne l-a mîngîiat uşor pe păr:

– Somn uşor, iubitule, i-a şoptit.

Dar cînd a dat să se îndepărteze el a cuprins-o cu braţul.

– Mi-ai promis că rămîni.

– Am crezut că ai adormit!

– Asta nu-ţi dă dreptul să-ţi încalci promisiunea. Şi-a încleştat şi mai tare braţul în jurul ei. Într-un final, Daphne a renunţat să i se mai împotrivească şi s-a lipit de el. Era fierbinte şi era al ei. Şi chiar dacă viitorul o înfricoşa, în clipa aceea tot ce conta era îmbrăţişarea lui.

Daphne s-a trezit după o oră, surprinsă că adormise. Simon era lîngă ea şi sforăia încetişor. Erau amîndoi îmbrăcaţi, el în hainele mirobind a alcool iar ea în halatul de noapte.

L-a mîngîiat uşor pe obraz.

– Ce mă fac eu cu tine? i-a şoptit. Te iubesc, ştii asta prea bine, dar urăsc ce-ţi faci cu mîna ta. Şi mie. Urăsc ce-mi faci şi mie.

El s-a mişcat şi preţ de o clipă Daphne s-a temut că se trezise.

– Simon? a şoptit ea şi a răsuflat uşurată cînd el nu i-a răspuns. Oh, Simon, a oftat şi a închis ochii pentru că îi dăduseră lacrimile. Ar fi trebuit să se ridice din pat. Trebuia, chiar atunci. Să-l lase să se odihnească. Înțelegea de ce era atît de hotărît să nu aducă un copil pe lume, dar încă nu-l iertase şi în nici un caz nu era de acord cu el.iar dacă se trezea şi o găsea lîngă el ar fi crezut că ea acceptase ceea ce înțelegea el prin familie.

A încercat să se retragă fără ca el sa o simtă. El a sporit strînsarea şi i-a şoptit somnoros:

– Nu.

– Simon, eu...

A tras-o și mai aproape iar Daphne a constat că era excitat.

– Simon? a șoptit făcînd ochii mari. Ești treaz, măcar?

Răspunsul lui a fost tot o bolboroseală somnoasă.

Daphne a clipit, surprinsă. Nu știuse că un bărbat poate dori o femeie și în somn.

L-a privit și i-a atins ușor obrazul. El a gemut înfundat. Sunetul era răgușit și profund și i-a dat idei. Cu vîrful degetelor i-a deschis nasturii cămășii și l-a mîngîiat coborînd ușor spre buric.

S-a foit în pat, neliniștit, iar Daphne a simțit cum o inunda un sentiment ciudat, îmbătător. Ea deținea acum controlul, a realizat. El dormea și era beat în continuare, aşa că putea să facă orice voia cu el.

Putea obține orice dorea de la el.

L-a privit cu atenție și a văzut că dormea încă, aşa că i-a desfăcut repede pantalonii. Era tare, durnic, aşa că i-a cuprins bărbăția în mînă, simțind cum sîngele îi pulsa printre degete.

– Daphne, a gemut el. A deschis ochii și a gemut din nou, adînc. E atîț de bine!

– Șst, a șoptit Daphne și și-a dat jos halatul. Lasă-mă pe mine.

El s-a întins pe spate și s-a lăsat mîngîiat. O învățase multe în cele două săptămîni de căsătorie, aşa că foarte curînd era copleșit de dorință și respira întretăiat.

Și ea îl dorea la fel de mult, iar sentimentul că deținea controlul era cel mai bun afrodisiac. Îl dorea

înăuntrul ei, umplînd-o, dîndu-i tot ce îi putea oferi un bărbat unei femei.

– Oh, Daphne, a spus el. Te vreau. Acum.

Ea s-a urcat deasupra lui și i-a imobilizat umerii cu palmele. După care l-a ghidat cu mîna spre intrarea deja umedă, pregătită pentru el.

Simon s-a arcuit sub ea și a pătruns-o ușor, aproape pînă la capăt.

– Mai mult, a gemut el. Acum.

Daphne a lăsat capul pe spate și și-a coborît total trupul, respirînd sacadat. El o pătrunse complet și simtea că putea să moară de atîta plăcere. Nu se mai simtise niciodată atîț de împlinită, atîț de femeie în adevăratul sens al cuvîntului.

Trupul ei se arcuia de plăcere, mîinile ei îi frâmîntau pieptul, după care s-a atins pe sîni.

Simon a gemut gutural văzînd-o ce facea. Ochii îi ardeau.

– Dumnezeule, a spus el răgușit. Ce-mi faci tu mie? Ce... După care a văzut-o cum își atingea sfîrcurile și a întrebat-o: unde ai învățat asta?

Ea l-a privit și i-a zîmbit:

– Nu știu.

– Încă, i-a spus el. Vreau să te privesc.

Daphne nu știa prea bine ce trebuia să facă, aşa că și-a lăsat instinctul să o călăuzească. A început să-și miște circular șoldurile și și-a arcuit spatele, și-a cuprins sînii în palme și i-a strîns ușor, jucîndu-se cu sfîrcurile dar fără să-și desprindă privirea de la chipul lui Simon.

Șoldurile lui au început să se miște frenetic și a prinse cu disperare cearceaful în pumni. Daphne și-a dat seama că era aproape de orgasm. Era

Întotdeauna foarte atent cu ea, lăsînd-o pe ea să simtă mai întîi plăcerea, dar de data aceasta avea să explodeze primul.

Era și ea aproape de orgasm, dar nu la fel de aproape ca el.

— Oh, Dumnezeule! a izbucnit el, cu vocea răgușită de dorință. O să... Nu pot... Ochii lui o priveau straniu, rugător, și a făcut o mișcare abia perceptibilă să se retragă.

Daphne s-a apăsat pe el cu toată puterea.

A explodat înăuntrul ei iar ea l-a ținut cât de aproape a fost în stare. De dat asta nu-l va mai pierde. Era șansa ei.

Simon a deschis ochii când a ajuns la orgasm, realizînd prea tîrziu ce făcuse, dar trupul nu-l mal asculta și nu se mai putea opri. Dacă ar fi fost el deasupra, poate că ar fi găsit în el puterea de a se retrage, dar aşa, dedesubt, era complet neajutorat în fața forței cu care o dorea.

A strîns din dinti, simțind cum își strecu mîinile mici sub el, să-l tragă și mai aproape. L-a surprins extazul întipărit pe chip și atunci și-a dat seama – o făcuse dinadins. Plănuise totul.

Daphne îl excitase în somn și profitase de el în timp ce aburii beției nu se risipiseră cu totul, apoi îl ținuse strîns, ca să nu-i piardă sămînța.

A făcut ochii mari:

— Cum ai putut? i-a șoptit.

Ea nu a spus nimic, dar expresia i s-a schimbat și a știut că-l auzise.

Simon a împins-o exact când carnea ei se strîngea în jurul bărbăției lui, negîndu-i cu sălbăticie extazul pe care abia îl cunoscuse.

— Cum ai putut? a repetat. Ai știut. Ai știut că e eu...

Cu o înjurătură, Simon a țîșnit în picioare. A deschis din nou gura ca să rostească invective la adresa ei, să o pedepsească pentru că îl trădase, pentru că profitase de el, dar gîțul i s-a strîns și nu a reușit să continue.

— T-tu... a reușit într-un sfîrșit.

Daphne îl privea speriată.

— Simon? a șoptit.

Ei nu voia asta. Nu voia ca Daphne să-l privească de parcă ar fi fost o ciudătenie. Dumnezeule, parcă avea din nou șapte ani! Nu putea vorbi. Nu putea să-și miște buzele. Era pierdut.

Daphne era îngrijorată.

— Ești bine? i-a șoptit. Poți respira?

— S-să n-nu.... Ar fi vrut să-i spună să nu-l privească cu milă, dar nu a putut. Simțea prezența batjocoritoare a tatălui său, ea era cea care îl strîngea de gîț, îi încleșta limba.

— Simon? a spus Daphne, venind lîngă el. Din voce îi răzbătea panica. Spune ceva, Simon!

A întins mîna să-l mîngîie dar el a respins-o.

— Să nu mă atingi! a explodat el.

— Văd că poți totuși să rostești anumite lucruri, i-a spus ea cu tristețe.

Simon se ura pe el însuși și își ura soția pentru puterea ei de a-i spulbera și ultima fărîmă de autocontrol. Luptase toată viața lui ca să scape de dificultățile de vorbire, de sentimentul acela de strângere, iar ea readuse totul într-o clipă, ca o răzbunare.

Nu putea să-i permită să facă asta. Nu o putea lăsa să-l readucă la cel care fusese cîndva.

A încercat să-i rostească numele dar nu a reușit.

Trebuia să plece. Nu o putea privi măcar. Nu mai putea sta lîngă ea. Chiar și pe el abia dacă se putea suporta, dar nu avea încotro.

-Să nu te a-apropii de mine, a bîiguit arătînd-o cu degetul. T-tu ai făcut asta!

- Ce-am făcut? a strigat Daphne, înfășurîndu-se în cearșaf. Spune-mi, Simon. Cu ce-am greșit? Mă doreai. Știi bine că mă doreai.

- A-asta! a izbucnit el, arătînd spre gît. Apoi a întins mâna spre abdomenul ei. Și asta!

Nu mai putea suporta să o vadă, aşa că a ieșit ca un fulger din cameră.

Zece ore mai tîrziu, Daphne a găsit următorul bilet:

Probleme importante mă cheamă la o altă moșie de-a mea. Sînt încrezător că-mi vei da de știre dacă încercările de a concepe au dat roade.

Stewardul meu îți va da detalii despre locație, în cazul în care vei avea nevoie.

Simon

Hîrtia i-a alunecat printre degete și a aterizat pe podea. A oftat adînc și și-a dus mâna la gură, ca și cum ar fi încercat să stăvilească valul de emoții.

Plecase. O părăsise cu adevărat. Știuse că era furios, se gîndise că îi va fi greu să o ierte, dar nu se gîndise că va pleca.

Fuse să convinsă – chiar și atunci cînd ieșise furtonos din dormitor – că vor fi în stare să-și rezolve problemele, dar acum nu mai era atît de sigură.

Poate că fusese prea idealistă. Crezuse că îl va putea vindeca, că-i va alina inima. Acum își dădea seama că își atribuise mai multă putere decît avea în realitate. Crezuse că dragostea ei era atît de pură, de strălucitoare, încît Simon avea să uite toți anii de resentimente și durere.

Cît de puternică se simțise! Și cît de proastă se simțea acum.

Unele lucruri erau mai presus de ea. Nu-și dăduse seama de asta pînă acum, pentru că fuse se protejată o viață întreagă. Nu se așteptase că lumea întreagă să i se aștearnă la picioare, dar își închipuise mereu că dacă se străduia, dacă îi trata pe ceilalți aşa cum își doreau să fie tratați, recompenzele nu puteau întîrziea.

Nu și de data aceasta. Simon era mai presus de puterile ei.

Casa era neobișnuit de liniștită cînd a coborît în camera galbenă. S-a întrebat dacă nu cumva servitorii aflaseră de plecarea soțului ei și acum încercau să o evite. Probabil că auziseră frînturi din disputa lor de cu o noapte înainte.

A oftat. Durerea era și mai greu de suportat cînd aveai în jur o armată de privitori.

De privitori invizibili, de fapt, și-a spus pe cînd sună clopoțelul. Nu-i putea vedea, dar știa că erau acolo, șoptind pe la spatele ei și compătimind-o.

Ciudat, pînă atunci nu dăduse deloc atenție bîrfelor servitorilor. Dar acum se simțea atît de singură! La ce altceva se putea gîndi?

— Alteță?

Daphne a ridicat privirea. O servitoare apăruse în prag. A făcut o plecăciune scurtă și a așteptat.

— Ceaiul, te rog. Fără biscuiți, doar ceai.

Fata a încuviațat și a zbughit-o.

Daphne și-a dus mâna la abdomen, a închis ochii și s-a rugat: Dumnezeule, te rog, fă ca aici să fie un copil.

Probabil că nu va avea o a doua sansă.

Nu-i era rușine de ceea ce făcuse. Probabil că ar fi trebuit, dar nu-i era.

Nu plănuise asta. Nu-l privise în timp ce dormea și-și spusese: *probabil că este încă beat. Pot să fac dragoste cu el, să-i prind sămînta în trupul meu iar el nu va ști niciodată.*

Nu se întîmplasează așa.

Nu era foarte sigură cum se întîmplase, dar se trezise deasupra lui, iar în clipa următoare știau că el nu se va putea retrage la timp și se asigurase că nu o să poată face...

Sau poate că... A închis ochii. Poate că se întîmplase complet invers. Poate că profitase de acea clipă, poate că profitase de el.

Nu știa, pur și simplu. Totul i se amesteca în minte. Poticelile lui Simon, dorința ei disperată de a avea copii, ura față de tatăl lui... toate i se rostogoleau în cap, fără să-și dea seama unde începea și unde se sfîrșea totul.

Și se simțea atât de singură!

A auzit un zgomot și s-a întors, crezînd că era servitoarea cu ceaiul. Era însă doamna Colson, trasă la față, cu o expresie îngrijorată.

Daphne i-a zîmbit:

— Credeam că este altcineva, a murmurat.

— Aveam ceva de făcut în camera învecinată așa că v-am adus eu ceaiul, i-a răspuns doamna Colson.

Daphne știa că mințea, dar a încuviațat.

— Fata a spus că nu doriți biscuiți, dar v-am pus cîțiva, pentru că știau că nu ați luat nici micul dejun.

— Mulțumesc. Daphne nu-și recunoștea propria voce, parcă i-ar fi aparținut altciva. Sînteți foarte amabilă.

— Nu-i nici un deranj, vă asigur. Menajera părea să fi dorit să spună mai multe, dar și-a îndreptat umerii și a întrebat: asta e tot?

Daphne a dat din cap.

Doamna Colson s-a îndreptat spre ușă și preț de o clipă Daphne a fost tentată să o cheme înapoi. Să-i spună pe nume și să o invite să ia ceaiul cu ea. Apoi să-i spună secretele ei și să plângă.

Și asta nu pentru că ar fi ținut prea mult la menajeră, ci pentru că nu avea pe nimeni apropiat.

Nu a strigat-o însă iar doamna Colson a ieșit din cameră.

Daphne a luat un biscuit de pe farfurie și a mușcat din el. Poate că venise vremea să se întoarcă acasă, și-a spus.

CAPITOLUL 19

Noua ducesă de Hastings a fost zărătă azi în Mayfair. Philipa Featherington a văzut-o pe foata domnișoară Daphne Bridgerton lăând aer, a strigat-o, dar ducesa s-a prefăcut că nu o aude.

Sîntem sigure că ducesa doar s-a prefăcut, pentru că toată lumea știe că nu ai cum să nu o auzi pe domnișoara Featherington atunci cînd strigă pe cineva.

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
9 iunie 1813*

O inimă frîntă nu se vindecă niciodată, avea să afle Daphne. Durerea aceea violentă, ca o înjungăiere cu un cuțit se estompa, doar, dar nu o puteai ignora complet.

A părăsit castelul Clyvendon a doua zi după plecarea lui Simon și s-a întrebat spre Londra cu intenția de a reveni în casa Bridgerton. Dar a se întoarce în casa părintească era sinonim cu a-și recunoaște eșecul, aşa că s-a răzgîndit în ultimul

moment și i-a spus vizituirii să o ducă la reședința Hastings. Avea să fie aproape de familie dacă simțea nevoie de ajutor și companie, dar locuia în casa soțului ei, pentru că era o femeie măritată.

Așa că s-a prezentat singură servitorilor care au acceptat-o fără vreo întrebare (dar cu multă curiozitate) și și-a început noua viață, cea de soție părăsită.

Prima care a vizitat-o a fost mama ei. Daphne nu anunțase pe nimenei altcineva că se întorsese, aşa că nu a fost o surpriză pentru ea.

– Unde este? a întrebat Violet fără vreun alt preambul.

– Soțul meu, probabil?

– Nu, bătrînul tău unchi Edmund, a răbufnit Violet. Bineînțeles că de soțul tău întreb.

Daphne nu a privit-o în ochi atunci cînd i-a răspuns:

– Bănuiesc că se ocupă de moșiiile lui.

– Bănuiești?

– Bine, știu, s-a corectat Daphne.

– Și mai știi și de ce nu ești cu el?

Daphne s-a gîndit să mintă. Să inventeze pe loc ceva despre niște arendași care aveau o urgență sau despre o boală care atacase turmele de animale, sau orice altceva. Dar ochii i s-au umplut de lacrimi și a spus cu voce joasă:

– Pentru că nu m-a luat cu el.

Violet i-a luat mîinile într-ale ei.

– Oh, Daff, a oftat ea, ce s-a întîmplat?

Daphne s-a așezat pe sofa iar mama a luat loc lîngă ea.

– Mai multe decît ți-ăș putea povesti.

– Nu vrei să încerci?

Daphne a clătinat din cap. Nu-i ascunsese niciodată nimic mamei, pînă atunci. Și nu i se păruse că ar fi existat vreun subiect pe care să nu-l poată discuta cu ea.

Dar totul se schimbase. A bătut-o ușurel pe mîna și i-a spus:

– Totul va fi bine.

Violet nu părea deloc convinsă.

– Ești sigură?

– Nu. Daphne își pironise privirea în podea. Dar trebuie să cred asta.

Violet a plecat iar Daphne și-a pus mîna pe pîn-tec și a început să se roage.

Colin a fost cel de-al doilea vizitator. Trecuse o săptămînă de la vizita mamei, iar cînd Daphne s-a întors de la o plimbare prin parc l-a găsit în camera de zi, furios, cu mîinile încrucișate la piept.

– Înțeleg că ai aflat că m-am întors, i-a spus în timp ce-și scotea mănușile.

– Ce naiba se petrece? a întrebat-o el.

Colin nu moștenise nimic din subtilitatea mamei lor, și-a spus Daphne.

– Vorbește! s-a răstit el.

A închis ochii pentru o secundă. De cîteva zile o chinuia o durere de cap insuportabilă. Nu voia să-i povestească nimic lui Colin. Nici măcar cît îi spuse-se mamei, deși probabil că asta aflase deja. Veștile circulau repede în casa familiei Bridgerton.

Fără să-și dea seama de unde a găsit atîta energie, și-a îndreptat umerii, a ridicat o sprînceană și a spus:

– Ce vrei să spui cu asta?

– Unde este soțul tău? a mîrît Colin.

– Este ocupat în altă parte, i-a răspuns Daphne. Sună mai bine decît „m-a părăsit”.

– Daphne... Vocea lui era amenințătoare.

– Ai venit singur? l-a întrebat ea, ignorîndu-i tonul.

– Anthony și Benedict sînt plecați la țară, toată luna, dacă asta ai vrut să mă întrebi.

Daphne și-a înăbușit un oftat de ușurare. Nu voia să dea ochii cu fratele ei cel mare. Îl mai împiedicase o dată să-l omoare pe Simon și nu era prea sigură că va reuși și a doua oară. Pînă să spună ceva, Colin a adăugat:

– Daphne, îți poruncesc să-mi spui unde se ascunde ticălosul.

Daphne a înghețat. Ea avea dreptul să-i spună în tot felul soțului ei, nu și fratele ei.

– Înțeleg că te referi la soțul meu.

– Ai al naibii de multă dreptate că...

– Trebuie să-ți cer să pleci.

Colin o privea nedumerit.

– Poftim?

– Nu am de gînd să-mi discut căsnicia cu tine, aşa că dacă nu te poți abține să-mi spui opinia pe care nici nu îți-am cerut-o va trebui să pleci.

– Nu-mi poți spune să plec, i-a răspuns el, neîncrezător.

Și-a încrucișat la rîndul ei mîinile la piept.

– Este casa mea.

Colin a privit-o, după care s-a uitat în jurul lui, părînd că realizează abia atunci că se află în casa ducesei de Hastings și că sora lui era acum o femeie în toată firea.

A luat-o de mînă:

- Te las să faci ce crezi că este mai bine, Daff.
- Mulțumesc.
- Deocamdată, a avertizat-o el. Să nu crezi că această situație va continua la nesfîrșit.

Nici nu trebuia să continue la nesfîrșit, și-a spus Daphne o jumătate de oră mai tîrziu, după plecarea lui Colin. Peste două săptămîni va ști cu siguranță.

În fiecare dimineață, când se trezea, Daphne își ținea răsuflarea, își mușca buzele, spunea o rugăciune scurtă și studia cearșafurile, căutînd urme de sînge.

Și în fiecare dimineață cearșafurile erau albe ca neaua.

La o săptămînă după ce ar fi trebuit să-i vină ciclul și-a permis să spere pentru prima oară. Ciclul nu îi venea regulat, știa prea bine, dar totuși nu-l întîrziase niciodată *âtît de mult...*

O săptămînă mai tîrziu se trezea zîmbind dimineațile. Secretul ea comoara ei. Nu era pregătită să-l împărtășească nimănui, încă. Nici cu mama, nici cu frații ei și nici cu Simon.

Nu se simtea teribil de vinovată că ținea totul secret față de el. Mai presus de toate se temea de reacția lui când va afla și nu putea lăsa ca disprețul lui să-i strice momentul perfect de fericire. I-a scris totuși stewardului, cerîndu-i să-i spună adresa lui Simon.

În cea de-a treia săptămînă s-a așezat la birou și i-a scris o scrisoare.

Din nefericire, ceara sigiliului nici nu apucase să se usuce bine când fratele ei Anthony a năvălit în

încăpere. Daphne se afla la etaj, unde se presupunea că nu primea vizite, aşa că nici nu voia să se gîndească că servitorii dăduse el deoparte, furios, ca să poată ajunge la ea.

Ştia că nu trebuia să-l provoace, dar a riscat, totuși:

- Cum de ai ajuns pînă aici? Nu am majordom?
- Ai avut, a mîrît el.
- Oh, Doamne!
- Unde este?
- Nu este aici, evident. Nu avea nici un rost să se prefacă, să pretindă că nu știa despre cine era vorba.

– Îl omor.
Daphne s-a ridicat. Ochii îi străluceau.
– În nici un caz!
Anthony, care o privea amenințător, cu mîinile în solduri, s-a aplecat spre ea:

- I-am jurat ceva lui Hastings atunci când s-a însurat cu tine, știai?
- Ea a clătinat din cap.

– I-am reamintit că eram gata să-l omor ca să-ți salvez reputația. Și că doar Dumnezeu îl va mai putea ajuta dacă îți va distrugе sufletul.

- Dar nu mi l-a distrus, Anthony. Chiar din contră, a spus ea ducîndu-și mîna la pîntec.

Nu a aflat niciodată dacă spusele ei i-au părut stranii lui Anthony, pentru că acesta a fixat cu privirea hîrtiile de pe birou și a întrebat-o:

- Ce e asta?
Daphne i-a urmărit privirea pînă la teancul de hîrtii care erau de fapt încercările ei de a-i scrie lui Simon.

– Nimic, a spus și a întins repede mâna să ascundă dovezile.

– Îl scrii o scrisoare, nu-i aşa? Anthony devenise aproape sălbatic. Nu încerca să negi! L-am văzut numele, chiar în primul rînd.

Daphne a mototolit hîrtiile și le-a aruncat în coșul de sub birou.

– Nu te privește.

Anthony s-a uitat la coș de parcă era gata să plonjeze sub birou și să culeagă hîrtiile scrise pe jumătate. Într-un final s-a întors spre Daphne și i-a spus:

- Nu va scăpa prea ușor.
- Nu este treaba ta, Anthony.

El s-a făcut că nu o audă.

– O să-l găsesc, să știi. Iar când îl găsesc îl omor...

– Pentru numele lui Dumnezeu! a explodat Daphne. Este vorba de căsnicia mea, Anthony, nu de a ta. Iar dacă te amesteci în treburile mele îți jur că nu-ți mai vorbesc niciodată, pe Dumnezeul meu!

Privirea îi era neclintită iar tonul ferm. Anthony a părut ușor descumpănit de cuvintele ei.

– Prea bine, i-a spus. Nu-l omor.

– Mulțumesc, i-a răspuns sarcastică Daphne.

– Dar îl voi găsi, a jurat Anthony. Și-i voi spune clar că dezaproba toate astea.

Daphne l-a privit și și-a dat seama că era adevărat.

– Foarte bine, a spus și a deschis sertarul în care se afla scrisoarea terminată deja. Te las pe tine să-i duci asta.

– Prea bine. A întins mâna după plic.

Daphne și-a retras mâna.

– Doar dacă-mi promiți două lucruri.

– Care?

– În primul rînd trebuie să-mi promiți că nu o vei citi.

El a părut ofensat de ideea că ar fi putut gîndi căcar așa ceva.

– Nu afișa expresia ta cea onorabilă, a puftit Daphne. Te cunosc prea bine, Anthony Bridgerton și știi că te-ai repezi să o citești dacă ai ști că pot săcăpa basma curată.

Anthony o privea în ochi.

– Mai știi, a continuat Daphne, că nu-ți vei călca promisiunea făcută. Așa că va trebui să-mi promiți, Anthony.

– Nu e necesar, Daff.

– Promite-mi! i-a poruncit Daphne.

– Bine, a mormăit el. Îți promit.

– Așa. I-a întins scrisoarea. Și încă ceva: promi-te-mi că nu-i vei face nici un rău.

– Stai puțin, Daphne, a izbucnit Anthony. Îmi ceri prea mult.

Ea a întins mâna spre el.

– Înseamnă că-mi dai scrisoarea înapoi.

Anthony a ascuns-o la spate.

– Mi-ai dat-o deja.

– Dar nu îți-am dat și adresa.

– Pot să-o aflu.

– Nu, nu pot și o știi prea bine, i-a răspuns Daphne. Simon are o mulțime de moșii. Îi-ar trebui cîteva săptămîni să afli unde anume este.

– Aha! a spus triumfător Anthony. Deci este la una dintre moșiiile lui. Ai dezvăluit un indiciu important, draga mea.

- Pentru tine toate astea sănt doar un joc? I-a întrebat uimită Daphne.
- Spune-mi unde este.
- Doar dacă-mi promiți că nu vei face uz de violență, Anthony. Vorbesc foarte serios.
- Bine, bine, a mormăit el.
- Spune-o.
- Ești o femeie foarte dură, Daphne Bridgerton.
- Mă numesc Basset acum și am avut profesori buni.
- Îți promit, i-a spus el printre dinți.
- Vreau mai mult decât atât. A făcut un gest de parcă încerca să-i smulgă cuvintele din gură. Îți promit că nu...
- Îți promit că nu o să-i fac nici un rău idiotului tău de soț, a răbufnit Anthony. Este de ajuns?
- Cu siguranță, i-a răspuns Daphne. A deschis sertarul din care a scos scrisoarea primită de la stewardul lui Simon, în care acesta îi indica adresa. Poftim.

Anthony aproape că i-a smuls-o din mână. A privat rîndurile scrise și i-a spus:

- Mă întorc peste patru zile.
- Pleci azi? I-a întrebat surprinsă Daphne.
- Nu știi cît voi reuși să-mi mai țin în frâu accele de violență, a mîrât el.
- Atunci trebuie să pleci azi, negreșit.

Și aşa a făcut.

- Dă-mi un motiv pentru care să nu-ți smulg inima din piept.

Simon a ridicat ochii din hîrtiile de pe birou și l-a văzut pe Anthony, acoperit de colbul drumului, fumegînd de furie.

- Și eu mă bucur să te revăd, Anthony.

Anthony intrase ca un fulger în cameră, își propriaș palmele de biroul lui Simon și-l privise amenințător.

- Vrei să-mi spui de ce sora mea este la Londra și plînge în fiecare zi, în timp ce tu ești în... S-a uitat în jur și a continuat: unde naiba săntem?

– În Wiltshire.

- În timp ce tu ești în Wiltshire și te faci că rezolvi problemele moșiei?

– Daphne este la Londra?

– Ar trebui să știi, doar este soția ta.

– Ar trebui să știi multe, a murmurat Simon. Trecuseră două luni de când plecase de la reședința din Clyvedon, două luni de când o privise pe Daphne, incapabil să rostească un cuvînt. Două luni de pustiu.

Trebuia să recunoască, sincer, că fusese surprins de faptul că Daphne lăsase să treacă atâtă timp pînă să-i dea un semn. Nu știa sigur de ce, dar se așteptase ca ea să-l fi căutat mai curînd, chiar dacă asta însemna să-i spargă timpanele. Daphne nu era genul care să fiarbă în suc propriu atunci când era supărată. Se așteptase ca ea să-i ia urma și să-i dea cel puțin șase motive pentru care îl considera neghiob.

Adevărul-adevărat era că, după vreo două săptămîni, ajunse să-și dorească asta.

– Îți-aș fi smuls capul de pe umeri, a mîrât Anthony, îintrerupându-i lui Simon sirul gîndurilor, dacă nu i-aș fi promis lui Daphne că nu-ți fac nici un rău.

– Sînt sigur că nu tî-a fost ușor să-i promiți asta, i-a răspuns Simon.

– Și nici nu este o promisiune ușor de ținut, i-a spus Anthony încrucișîndu-și brațele la piept și privindu-l în ochi.

Simon și-a dres vocea. Ar fi vrut să-l întrebe pe Anthony despre Daphne, fără să pară prea interesat. Îi era dor de ea. Se simtea ca ultimul idiot, dar îi lipsea. Îi lipseau rîsul și parfumul ei, felul în care își încolacea noaptea picioarele între ale lui.

Simon era obișnuit să fie singur, dar nu mai fusese niciodată atîț de singur.

– Te-a trimis să mă aduci înapoi? I-a întrebat înr-un final.

– Nu. Anthony a dus mâna la buzunar și a scos un plic de culoarea fildeșului. L-a pus pe masă. Am trecut pe la ea tocmai cînd voia să tocmească un mesager să-ți aducă scrisoarea asta.

Simon privea cu orăre scrisoarea. Putea însemna un singur lucru. A încercat să spună ceva neutru, cum ar fi „înțeleg”, dar nu putea vorbi.

– M-am oferit să aduc eu scrisoarea, a continuat sarcastic Anthony.

Simon l-a ignorat. A întins mâna spre plic, sperînd ca Anthony să nu observe că-i tremurau degetele.

Dar Anthony a băgat de seamă.

– Ce naiba e cu tine? I-a întrebat direct. Arăți ca naiba.

Simon a tras plicul spre el.

– Mi-a făcut plăcere să te revăd, a reușit să spună înr-un tîrziu.

Anthony îl privea atent cu un amestec de ură și îngrijorare. Și-a dres glasul de cîteva ori și în final l-a întrebat:

– Ești bolnav?

– Bineînțeles că nu.

Anthony a pălit.

– Atunci e Daphne bolnavă?

Simon a tresărit.

– Nu mi-a spus să fie. De ce? Arată rău? Este...?

– Nu, arată foarte bine. Ochii lui Anthony trădau curiozitatea. A cătinat din cap și a continuat: ce cauți aici, Simon? Este evident că o iubești. Și din cîte am înțeles, și ea te iubește.

Simon și-a apăsat tîmpilele cu vîrful degetelor, încercînd să stăvilească durerea puternică de cap care îl necăjea de multe zile.

– Sînt anumite lucruri pe care nu le știi, a spus încet. Lucruri pe care nu le poti înțelege.

Anthony a tăcut un minut. Înr-un final i-a spus, apropiîndu-se de ușă:

– Nu te iau cu forța cu mine la Londra. Ar trebui, dar n-o s-o fac. Daphne trebuie să vadă că te-ai întors pentru ea, nu că ai venit din cauză că fratele ei tî-a pus pistolul la tîmplă.

Simon era gata să-i spună că de asta se însurase cu ea, dar și-a mușcat limba. Nu era acesta adevărul. Nu întreg adevărul, oricum. Înr-o altă viață, ar fi îngenuncheat în fața ei și i-ar fi cerut mâna.

– Ar trebui să știi, însă, a continuat Anthony că lumea a început să vorbească. Daphne s-a întors

singură la Londra, la două săptămâni de la căsătorie voastră pripită. Încearcă să facă față situației, dar nu știu cît va mai suporta privirile compătimitoare și toate porcările pe care le scrie femeia aceea, Whistledown.

Simon nu petrecuse prea multă vreme la Londra, dar îi fusese suficient să afle că fictiva lady Whistledown putea provoca mult rău și multe suferințe.

Anthony a înjurat printre dinți.

— Cheamă un doctor, Hastings. Și apoi întoarce-te la nevasta ta. Acestea fiind spuse, a ieșit pe ușă.

Simon a rămas privind scrisoarea preț de cîteva minute, înainte să o deschidă. Venirea lui Anthony fusese un adevărat soc. Înima i se strînsese la gîndul că el o văzuse de curînd pe Daphne.

La naiba! Nu se așteptase să-i fie atîț de dor de ea.

Asta nu însemna că nu mai era furios pe ea. Luase de la el ceva ce el nu fusese dispus să-i dea. El nu-și dorea copii. Și i-o spusese foarte clar. Se căsătorise cu el știind asta. Și îl păcălise.

Sau se păcălise singură? S-a frecat la ochi, încercînd să-și amintească exact ce se întîmplase în acea dimineață fatidică.

Probabil că nu era însărcinată, oricum, și-a spus. Mamei lui îi trebuiseră zece ani să conceapă un copil care să și supraviețuiască.

Dar noaptea, cînd era singur în patul lui, trebuia să recunoască evidența: nu fugise pentru că Daphne nu-l ascultase și nici pentru că exista posibilitatea să fi conceput un copil.

Plecase pentru că nu putuse suporta cum era în prezența ei. Redevenise copilul bîlbît de odinioară, cel care amuțea de teamă că nu va reuși să spună ceea ce simțea.

Nu era sigur că va putea trăi alături de ea dacă asta însemna să se întoarcă în timp, să fie din nou băiatul care abia putea să vorbească. A încercat să-și amintească perioada în care o curtașe – cînd totul ar fi trebuit să fie o prefăcătorie, și-a spus zîmbind – cînd puteau discuta despre orice, cu ușurință. Dar toate amintirile plăcute se estompaau în fața celei din dimineață aceea oribilă cînd el se potințnise iar și iar.

Și se ura pentru că fusese așa.

Plecase la una din moșiiile lui – și avea destule. Aceasta se afla în Wiltshire, nu foarte departe de Clyvedon. Drumul dura o zi și jumătate, dacă nu se oprea prea des. Asta nu însemna că fugise în adevăratul sens al cuvîntului, de vreme ce se putea întoarce relativ repede la ea.

Se părea că venise timpul să se întoarcă.

A inspirat adînc, a luat un coupe-papier și a desfăcut plicul. Înăuntru era o singură foaie de hîrtie pe care scria :

Eforturile mele – așa cum le-ai numit – au fost încununate de succes. Am venit la Londra ca să fiu aproape de familia mea.

Aștept instrucțiunile tale.

*A ta,
Daphne.*

Simon nu știa cât timp a rămas la birou, abia reșpirînd, ținînd între degete hîrtia crem. Într-un final s-a trezit din reverie, a sărit în picioare și și-a cheamat majordomul.

– Pregătește trăsura, i-a strigat. Plec la Londra.

CAPITOLUL 20

Căsătoria sezonului pare să fie un eșec. Ducesa de Hastings (fosta domnișoară Bridgerton) s-a întors la Londra cu aproape două luni în urmă iar autoarea nu a văzut nici urmă de duce.

Se zvonește că nu ar fi la Clyvedon, acolo unde cîndva fericitul cuplu și-a petrecut luna de miere. Iar autoarea nu a găsit pînă acum pe nimeni care să-i poată spune unde s-ar afla. (Dacă Alteța Sa știe, nu pare să dorească să spună nimănuï și nici nu poate fi întrebată, fiind protejată pretutindeni de numeroasa ei familie).

Este, bineînțeles, menirea autoarei să se întrebe și să facă speculații asupra acestui subiect, dar chiar și ea este nevoită să-și recunoască mirarea. Păreau atîț de îndrăgostiți...

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
2 august 1813*

Călătoria a durat două zile, cu două zile mai mult decât și-ar fi dorit Simon să petreacă în singurătate, doar cu gîndurile lui. Își luase cu el cîteva cărți, în speranță că îi vor distraje atenția în timpul plăcărilor călătoriei, dar s-a mulțumit să deschidă una și să o lase să-i cadă în poală.

Îi era greu să nu se gîndească la Daphne.

Și îi era și mai greu să nu se gîndească la perspectiva paternității.

Odată ajuns la Londra, i-a spus vizitiului să-l ducă direct la reședința Bridgerton. Era obosit de drum și probabil că ar fi fost mai bine să-și schimbe hainele, dar își petrecuse cele două zile gîndindu-se numai la confruntarea cu Daphne și nu avea sens să o amîne cîtuși de puțin.

Cînd a intrat în casa familiei Bridgerton a constat cu surprindere că Daphne nu era acolo.

– Ce vrei să spui? I-a întrebat pe majordom. Cum adică ducesa nu este aici?

– Vreau să spun, Alteță, că nu este la această reședință, i-a răspuns fără pic de grație majordому.

– Am primit o scrisoare de la soția mea – Simon a băgat mîna în buzunar dar nu a găsit-o. Ei bine, trebuie să fie pe undeva pe-aici. În ea mă înștiința că este în Londra.

– Așa și este, Alteță.

– Atunci unde naiba este? a ridicat tonul Simon. Majordomul a ridicat o sprînceană.

– La reședința Hastings, Alteță.

Simon a închis gura. Nu era nimic mai umilitoare decît să fii pus la punct de un majordom.

– La urma-urmei, a continuat bărbatul, părînd să se amuze copios pe seama lui Simon, este căsătorită cu dumneavoastră, nu-i aşa?

Simon l-a privit furios.

– Ești foarte sigur de slujba ta, aşa-i?

– Destul de sigur.

Simon a dat scurt din cap (doar nu era să-i mulțumească...) și a ieșit, cu sentimentul că fusese luat de fraier. Bineînțeles că Daphne era la Hastings House. Doar nu ea îl părăsise pe el. Dorise numai să fie aproape de familia ei.

Îi venea să-și dea palme singur, în drumul către trăsură.

Ar fi putut să meargă pe jos, pentru că reședința lui era de cealaltă parte a Grosvenor Square, vis a vis de cea a familiei Bridgerton. Ar fi putut să străbată distanța în numai cîteva secunde. Dar timpul nu a părut prea important, pentru că atunci cînd a deschis larg ușa casei lui și a năvălit în hol a descoperit că soția lui nu era acasă.

– S-a dus să călărească, i-a spus Jeffries.

Simon îl privea și nu-i venea să credă.

– Să călărească? a repetat, neîncrezător.

– Da, Alteță. Să călărească. Pe un cal.

Simon s-a întrebat care era oare pedeapsa dacă omorai un servitor.

– Unde s-a dus?

– În Hyde Park, cred.

Inima a început să-i bată cu putere. Călărea? Își ieșise din minti? Pentru numele lui Dumnezeu, chiar și el știa că femeile însărcinate nu aveau voie să călărească.

— Vreau să-mi înșeuăți un cal, a poruncit Simon. Immediat.

— Vreun cal anume? a întrebat Jeffries.

— Unul rapid, a spus Simon. Și mișcați-vă repede. De fapt, mai bine mă ocup eu. S-a întors pe călcăie și a ieșit.

Nu era ca atunci cînd călărea băiețește, dar măcar călărea repede.

La țară, unde crescuse, îi împrumuta adesea pantalonii lui Colin și-și însoțea frații cînd plecau călare. Mama ei era în pragul unui atac de cord orl de cîte ori o vedea întorcîndu-se acasă plină de noroi și mai mereu cu cîte o zgîrietură nouă, dar lui Daphne nici că-i păsa. Nu-i păsa nici pe unde călăreau, atîta vreme cît o făceau în mare viteză.

În oraș nu avea cum să poarte pantaloni, aşa că era nevoie să stea în șa pe o parte, dar dacă ieșea din casă dimineața foarte devreme, cînd înalta societate era încă în pat și se mulțumea cu zonele mai ferite din Hyde Park, se putea apleca în șa și îndemna calul la galop. Vîntul îi răvășea părul și îi făcea ochii să lăcrimeze, dar măcar o ajuta să uite.

Călare pe iapa favorită, străbătînd întinderile verzi, se simțea liberă. Nu exista leac mai bun pentru o inimă frîntă.

Îl lăsase demult în spate pe servitorul ei, prefăcîndu-se că nu-l auzise strigînd:

— Așteptați, Alteță! Așteptați!

Avea să-și ceară scuze mai tîrziu. Servitorii din casa Bridgerton erau obișnuiti cu isprăvile ei și știau că stătea foarte bine în șa. Dar acesta era unul

dintre servitorii soțului ei și probabil că-și făcea griji pentru ea.

Daphne s-a simțit puțin vinovată – doar puțin. Simțea nevoia să fie singură. Și să se miște repede.

A încetinit cînd a ajuns într-o zonă împădurită și a inspirat adînc aerul răcoros de toamnă. A închis o clipă ochii, lăsînd ca aromele și sunetele să-i umple simțurile. Și-a amintit de bărbatul orb pe care îl cunoscuse cîndva, care îi spuse că restul de simțuri îi deveniseră mai ascuțite de cînd își pierduse vederea.

A ciulit urechile, recunoscînd mai întîi ciripitul păsărilor, apoi zgomotul făcut de veverițele care își făceau provizii pentru iarnă. Iar apoi...

S-a încruntat și a deschis ochii. La naiba! Auzise clar un alt călăreț apropiindu-se.

Daphne nu dorea companie. Voia să fie singură cu gîndurile și cu durerea ei și nu avea chef să-i explice vreunui binevoitor de ce era singură în parc. A ascultat din nou, a identificat direcția dinspre care venea călărețul și a pornit în partea opusă. Dar călărețul părea să o urmeze, indiferent în ce parte o lua.

A îndemnat și mai tare calul, mai mult decît ar fi fost cazul în acea zonă împădurită. Erau mult prea multe ramuri joase și rădăcini descoperite. Dar Daphne era speriată de-acum. Pulsul îi răsună în urechi și mii de întrebări îi asaltau mintea.

Și dacă nu era vorba, aşa cum crezuse, de un călăreț din lumea bună? Dacă era un criminal? Sau un bețiv? Era foarte devreme și nu era nimeni în jur. Cine să o audă, chiar dacă împătrânește?

Servitorul ei! A răsuflat ușurată. El trebuia să fie. S-a întors puțin să se uite în urmă. Toți servitorii familiei Hastings aveau livrele roșii, aşa că și va da imediat seama dacă...

Buf!

O creangă a lovit-o chiar în capul pieptului, A gemut și a simțit cum calul se îndepărta, fără ea. Cădea... cădea...

A aterizat cu o bufnitură și a simțit cum i se frângau oasele. Stratul de frunze de pe jos nu era suficient de gros ca să-i amortizeze căzătura. S-a chiricit imediat, ca un făt, ca și cum dacă se făcea mică și durerea avea să fie pe măsură.

Doamne, cât de rău o durea! O durea peste tot. A strâns din ochi și s-a concentrat asupra respirației. Mintea îi era plină de înjurături pe care nu îndrăznise să le rostească vreodată. Dar o durea îngrozitor, chiar și atunci cînd respiră.

Dar trebuia. Respiră. Respiră, Daphne, și-a poruncit. Respiră. Respiră. Poți să faci.

– Daphne!

Nu a răspuns. Singurele sunete pe care era în stare să le scoată erau niște gemete înăbușite.

– Daphne! Doamne-Dumnezeule, Daphne!

A auzit cum cineva descăleca și apoi zgomotul făcut de frunzele pe care călca.

– Daphne?

– Simon? a șoptit, neîncrezătoare. Nu-i venea să credă că el era acolo, și totuși era vocea lui. Deși nu deschisese ochii, îl simțea. Aerul părea să se schimbe în prezența lui.

A atins-o ușor, să se asigure că nu avea nimic rupt.

- Spune-mi unde te doare, i-a spus.
- Peste tot, a șoptit ea.
- Deschide ochii, i-a spus încet. Uită-te la mine.

Concentrează-ți privirea pe fața mea.

Ea a clătinat din cap.

- Nu pot.
- Poți.

L-a auzit cum își scotea mănușile și i-a simțit degetele fierbinți pe tîmpile, încercînd să-i alunge încordarea.

– Lasă durerea să se estompeze. Deschide ochii, Daphne.

L-a ascultat, cu greutate. Avea chipul lui în fața ochilor și pentru moment a uitat tot ce se întîmplase între ei. Știa doar că îl iubea, că el era acolo și că o putea ajuta ca durerea să dispară.

– Uită-te la mine, a repetat Simon. Privește-mă și nu-ți dezlipă ochii de la mine.

Ea a dat din cap, ușurel, și și-a lipit privirea de ochii lui.

– Încearcă să te relaxezi, i-a spus. Vocea îi era blîndă dar fermă, exact ce avea ea nevoie. În timp ce-i vorbea, mîinile lui continuau să-i cerceteze trupul, dar ochii nu i-au părăsit nici o clipă pe ai ei.

Continua să-i vorbească șoptit, liniștit. Nu părea să aibă nimic rupt, avea doar cîteva zgîrireturi, iar copilul...

A pălit. Înfricoșat de ce ar fi putut să pătească Daphne, uitase complet de copilul ei. De copilul lui.

Copilul lor.

– Daphne, i-a spus încet, cu grijă. Crezi că ești bine?

A dat din cap.

– Mai ai dureri?
– Puțin, a recunoscut ea, îngrijind greu. Dar parcă săt ceva mai bine.

– Sigur?
Ea a încuviiat.

– Bine, i-a spus calm. A tăcut cîteva clipe, după care aproape că a strigat la ea: *ce făceai, pentru numele lui Dumnezeu?*

Daphne era nedumerită. A clipit de cîteva ori și a dat să spună ceva, fără să reușească. Iar Simon a continuat, cu și mai multă forță:

– Ce căutai aici, fără servitor, galopînd pe un teren atît de accidentat? De fapt, ce căutai călare?

– Călare? a întrebat încet Daphne.
– Nu-ți pasă deloc de copilul nostru? Nu te-ai gîndit nici o clipă la siguranța lui?

– Simon... a început Daphne.
– O femeie însărcinată nu trebuie nici măcar să se apropie de un cal! Ar fi trebuit să te gîndești!
L-a privit în ochi:

– Tie ce-ți pasă? Nu ai vrut oricum copilul.
– Nu l-am vrut, dar asta nu înseamnă că voi am să-l omori.
– Nu trebuie să-ți faci griji. Și-a mușcat buzele.
Nu e nici un copil.

Simon și-a ținut răsuflarea.

– Cum adică?
– Nu săt însărcinată.
– Nu ești... Nu a putut sfîrși fraza. Avea un sentiment ciudat. Părea dezamăgire, dar nu era foarte sigur. M-ai mintit? i-a șoptit.

Ea a clătinat energetic din cap.

– Nu! Așa am crezut, îți jur! Dar... A suspinat și a strîns din ochi, încercînd să-și stăvilească lacrimile. S-a strîns ca un ghem și și-a lipit fruntea de genunchi.

Simon n-o mai văzuse niciodată așa, atît de îndurerată. Se uita la ea și se simtea îngrozitor de neajutorat. Voia să o facă să se simtă mai bine, dar nu știa cum.

– Dar ce, Daphne?

A ridicat într-un final chipul spre el. Ochii îi erau mari, plini de suferință.

– Nu ștui. Poate că mi-am dorit atît de mult un copil că mi-am amînat cumva ciclul, cu puterea mintii. Eram atît de fericită luna trecută! A suspinat din nou. Am așteptat și iar am așteptat și... nimic.

– Nimic? Simon nu mai auzise așa ceva.

– Nimic. Buzele îi tremurau. N-am mai fost atît de fericită în viața mea.

– Nu-ți era deloc rău?

Ea a clătinat din cap.

– Nu mă simteam diferit. Numai că nu aveam sîngerări. Dar acum două zile...

Simon i-a acoperit mîna cu mîna lui:

– Îmi pare rău, Daphne.

– Nu e adevarat, i-a răspuns cu tristețe, dîndu-i mîna deoparte. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mintă din nou! Nu-ți-ai dorit niciodată acest copil. A rîs cu amărciune. *Acest copil? Dumnezeule, vorbesc de parcă ar fi existat cu adevarat!* Ca și cum ar fi fost altceva decît produsul imaginatiei mele. A privit în jos și a continuat: sau al viselor mele.

Simon a făcut o pauză, apoi a reușit să-i spună:

– Nu-mi place să te văd atît de supărată.

L-a privit cu neîncredere și regret deopotrivă.

- Nu înțeleg la ce altceva te așteptai.
- Eu... eu.... A înghițit în sec și a spus ce simțea

în clipa aceea: te vreau înapoi.

Ea nu a scos nici un cuvânt. Simon o implora în gînd să-i răspundă, dar ea nu a făcut-o.

– Cînd ne-am certat, a spus rar, mi-am pierdut controlul. Eu... nu am mai reușit să vorbesc. A închis ochii, torturat, pentru că simțea cum falca începea să i se încleșteze. A respirat adînc și a continuat: și m-am urât pentru asta.

Daphne a înclinat capul, încruntată.

- De asta ai plecat?

A dat din cap o dată.

- Nu din cauza a... ce am făcut?

Ei i-a căutat privirea.

- Nu mi-a plăcut ce ai făcut.

- Dar nu ai plecat din cauza asta? a insistat ea.

Au urmat cîteva clipe de tăcere, după care el i-a spus:

- Nu am plecat din cauza asta.

Daphne îi cîntărea cuvintele. În tot acest răstimp crezuse că el o părăsise pentru că o ură, dar de fapt se urse pe el însuși.

I-a spus încet:

- Știi că nu te consider cu nimic mai prejos atunci cînd te bîlbîi.

- Eu da.

Daphne știa asta. Simon era mîndru și încă-păținat și toată lumea bună îl privea cu admirare. Bărbații încercau să-i intre pe sub piele, femeile erau înnebunite după el și flirtau înccontinuu. Și în tot

acest timp el fusese terorizat, ori de câte ori deschise gura.

Poate nu chiar de fiecare dată, și-a spus Daphne privindu-l. Cînd erau doar ei doi, el vorbea liber și îi răspundea atît de repede încît ea știa că nu se concentra în mod special pe fiecare cuvânt.

Și-a pus mâna pe mâna lui:

- Nu mai ești băiețelul pe care îl credea tatăl tău.

- Știi asta, i-a răspuns dar și-a ferit privirea.

- Uită-te la mine, Simon, l-a rugat ea. Și a repeatat ce-i spusesese mai devreme: nu mai ești băiețelul pe care îl credea tatăl tău.

- Știi asta, a spus el din nou, părînd mirat.

- Ești sigur? I-a întrebăt încet.

- La naiba, Daphne, știi foarte bine că... A început să tremure și Daphne a crezut că va începe să plîngă. Dar nu i-a curs nici o lacrimă, iar cînd a ridicat privirea spre ea tot ce a spus a fost: îl urăsc, Daphne. Îl u-u-u...

- I-a cuprins obrajii în palme și i-a îndreptat fața spre ea, forțîndu-l să o privească în ochi.

- Înțeleg, i-a spus. Înțeleg că a fost un om îngrozitor. Dar trebuie să te desprinzi de toate astea.

- Nu pot.

- Poți. Este în regulă să fii mînios dar nu trebuie să lași ca furia să-ți controleze viața. Chiar și acum îi dai voie să-ți dicteze alegerile pe care le faci.

Simon și-a ferit privirea.

Daphne și-a coborît mîinile de pe obrajii lui și le-a pus pe genunchi. Trebuia să-l simtă. Era ciudat, dar i se părea că dacă pierdea acum legătura cu el îl pierdea pentru totdeauna.

– Te-ai întrebat vreodată dacă *tu* îți dorești o familie? Sau un copil al tău? Ai fi un tată minunat, Simon, iar tu nici măcar nu vrei să te gîndești la această posibilitate. Crezi că te răzbuni și cînd colo îl lași să-ți controleze viața de acolo, din mormînt.

– Dacă îl dăruiesc un copil înseamnă că a învins, a şoptit Simon.

– Nu. Dacă îți dăruiești *ție* un copil înseamnă că *tu* ai învins. Învingem cu toții.

Simon nu a spus nimic, dar continua să tremure.

– Dacă tu nu-ți dorești un copil este una, dar dacă îți negi această bucurie pentru un mort, înseamnă că ești un laș.

A clipit cînd insulta i-a țîșnit printre buze dar a știut că trebuia să o spună.

– La un moment dat va trebui să-l lași în urma ta și să-ți trăiești propria viață. Să dai mînia deoseptă și să...

Simon a clătinat din cap. Privirea îi era lipsită de speranță.

– Nu-mi cere asta. Este tot ce am avut. Nu înțelegi că *este tot ce am avut*?

– Nu înțeleg.

A ridicat tonul:

– De ce crezi că am învățat să vorbesc corect? Ce crezi că m-a mînat să o fac? Furia, mereu furia, dorința de a-i demonstra ceva.

– Simon...

A rîs amar.

– Nu îți se pare amuzant? Îl urăsc. Îl urăsc atât de mult și totuși el este cel care m-a determinat să reușesc.

Daphne a clătinat din cap.

– Nu este adevărat, i-a spus cu ardoare. Ai fi reușit oricum. Ești încăpăținat și intelligent și *te cunosc*. Ai învățat să vorbești datorită ție, nu lui. Cum el nu spunea nimic, a adăugat: dacă te-ar fi iubit îl-ar fi fost însă mai ușor.

Simon a dat să clătine din cap, dar ea l-a prins de mînă și l-a strîns.

– Eu am fost iubită dintotdeauna, i-a şoptit. Nu am cunoscut altceva decît iubire și devotament toată viața mea. Crede-mă, totul este mai ușor aşa.

Simon a rămas nemîșcat cîteva clipe, încercînd să-și stăvilească emoțiile. Într-un final, cînd începu-se deja să se teamă că totul era pierdut, el a ridicat spre ea o privire chinuită:

– Vreau să fiu fericit, i-a şoptit.

– Vei fi, i-a jurat Daphne, îmbrățișîndu-l. Vei fi.

CAPITOLUL 21

*Ducele de Hastings s-a întors!
Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
6 august 1813.*

Simon nu a scos nici un cuvînt în drum spre casă. Iapa lui Daphne a fost găsită ceva mai departe, păscînd liniștită. Deși insistase că poate călări și singură, Daphne a fost luată de Simon pe șaua lui și s-au îndreptat spre Grosvenor Square.

În fond, simțea nevoia să o simtă aproape.

Ajunsese la concluzia că avea nevoie de ceva stabil în viață și poate că Daphne avea dreptate. Poate că furia nu era soluția. Poate – doar poate – că va rêuși să se bazeze pe iubire de-aici înainte.

Au ajuns la reședința Hastings și un servitor le-a alergat în întîmpinare, să se ocupe de cai. Simon și Daphne au urcat cele cîteva trepte de la intrare și au pătruns în hol.

S-au trezit fixați cu privirea de cei trei frați mai mari Bridgerton.

– Ce naiba căutați în casa mea? i-a întrebat Simon. Tot ce-și dorea era să urce în grabă la etaj și să facă dragoste cu soția lui, nu să fie întîmpinat de acel trio războinic. Băieții stăteau în aceeași postură: cu picioarele depărtate, mîinile în sold și bărbiiile ieșite în afară. Dacă Simon nu ar fi fost întratî de iritat de prezența lor, poate că ar fi fost alarmat, măcar puțin.

Era convins că putea înfrunta unul, poate chiar doi, dar cu trei... nu avea nici o sansă.

– Am auzit că te-ai întors, a spus Anthony.

– Este adevărat, i-a răspuns Simon. Acum puteți pleca.

– Nu te grăbi, a intervenit Benedict, încrucișîndu-și brațele.

Simon s-a întors spre Daphne.

– Pe care să-l împușc mai întîi?

Ea s-a strîmbat la frații ei.

– Nu am nici o preferință.

– Vrem să-ți punem cîteva întrebări înainte să o lăsăm să rămînă, a spus Colin.

– Ce întrebări? a sărit Daphne.

– Este soția mea! a tunat Simon.

– Mai întîi a fost sora noastră, a mîrît Anthony. Iar tu ai făcut-o nefericită.

– Nu este treaba voastră, a insistat Daphne.

– Tu ești treaba noastră, a ripostat Benedict.

– Este doar treaba mea, a intervenit Simon. Așa că plecați naibii din casa mea.

– Abia după ce vă veți căsători, toți trei, veți putea să-mi dați sfaturi, le-a spus Daphne furioasă. Pînă atunci ar fi bine să vă abțineți.

– Îmi pare rău, Daff, a spus Anthony, dar nu ne poți convinge.

– Ce să vă conving? Nu este treaba voastră! Colin a făcut un pas înainte.

– Nu plecăm pînă nu ne convingem că te iubește.

Daphne a pălit. Simon nu-i spusesese niciodată că o iubea. I-o arătase în mii de feluri, dar nu i-o spusesese niciodată în cuvinte. Și nu voia să-l audă acum, cînd era amenințat de frații ei. Voia ca asta să vină din inimă, la momentul potrivit.

– Nu e cazul, Colin, i-a șoptit ea, nemulțumită de tonalitatea patetică a vocii ei. Trebuie să mă lasă să-mi port singură propriile bătălii.

– Daff...

– Te rog.

Simon s-a interpus între ei.

– Te rog să ne scuzi. A luat-o pe Daphne cu el în celălalt colț al încăperii, să poată discuta. Ar fi mers în altă cameră, dar nu era foarte sigur că idioții ei de frați nu i-ar fi urmat.

– Scuze pentru frații mei, i-a spus în șoaptă Daphne. Sînt niște tîmpîti care nu ar fi trebuit să dea buzna în casa ta. După toate astea, nu m-ar mira să nu mai vrei deloc copii, *niciodată...*

Simon a redus-o la tăcere punîndu-i un deget pe buze.

– Mai întîi de toate este casa noastră, nu doar a mea. În ceea ce-i privește pe frații tăi, e adevărat că mă enervează îngrozitor, dar te iubesc. A tras-o mai aproape și i-a șoptit: și cine i-ar putea învinovați?

Lui Daphne i-a stat inima în loc.

Simon s-a lipit și mai mult de ea, lipindu-și nasul de al ei.

– Te iubesc, Daff.

Inima ei a reînceput să bată.

– Adevărat?

El și-a frecat nasul de al ei.

– N-am încotro.

– Nu ești teribil de romantic, i-a zîmbit ea.

– Este adevărat, i-a răspuns el ridicînd din umeri.

Știi mai bine ca oricine că nu mi-am dorit nimic din toate astea. Nu am vrut nici familie, nici soție și în nici un caz nu mi-am dorit să mă îndrăgostesc. Și-a lipit ușor buzele de ale ei, înfiorînd-o. Dar am descoperit – i-a atins din nou buzele – că mi-ește imposibil să nu te iubesc.

Daphne s-a topit în brațele lui.

– Oh, Simon, a oftat.

Gura lui a pus stăpînire pe a ei, încercînd să-i arate prin sărut ceea ce nu reușea prin cuvinte. O iubea. O adora. Ar fi trecut prin foc pentru ea. Și... era asistat de cei trei frați ai ei.

S-a smuls cu greu din sărut și a întors capul. Anthony, Benedict și Colin erau tot acolo. Anthony studia tavanul, Benedict se prefăcea că-și inspecțează unghiile în timp ce Colin se holba la ei, fără rușine.

Simon a strîns-o și mai tare pe Daphne lîngă el și i-a întrebat:

– Ce naiba mai căutați în casa mea?

Deloc surprinzător, nici unul dintre ei nu avea vreun răspuns pregătit.

– Afără! a strigat Simon.

– Vă rog, a spus și Daphne, fără vreo urmă de politețe în glas.

– Da, a răspuns Anthony și i-a tras o palmă peste ceafă lui Colin. Cred că nu mai avem ce face aici, băieți.

Simon a început să o împingă pe Daphne în sus, pe scări.

– Nu e nevoie să vă conducem, sănătigur, le-a strigat peste umăr.

Anthony a dat din cap și le-a făcut semn spre ușă fraților lui.

– Bine, a spus Simon. Noi mergem sus.

– Simon! a exclamat Daphne.

– Doar nu-ți închipui că nu știu ce-o să facem acolo, i-a șoptit el la ureche.

– Totuși... sănătiguri mei.

– Dumnezeu să ne ajute pe amândoi! a murmurat el.

Înainte ca Simon și Daphne să ajungă sus, ușa de la intrare a fost dată de perete, urmată de un șir de invective rostite de un glas hotărît de femeie.

– Mamă? a spus temător Daphne.

Dar Violet avea ochi numai pentru fiili ei.

– Știam că vă găsesc aici, i-a acuzat. Dintre toți prostănacii încăpăținați...

Daphne nu a auzit și restul discursului, pentru că Simon rîdea cu hohote chiar în urechea ei.

– A făcut-o nefericită! a protestat Benedict. În calitate de frați ai ei, este de datoria noastră să...

– Să-i respectați inteligența și să o lăsați să-și rezolve singură problemele. Și nu mi se pare foarte nefericită, acum că o văd.

– Asta pentru că...

– Dacă îndrăzniți să-mi spuneți că este așa pentru că voi ati dat buzna în casa ei ca o turmă de oi proaste, vă dezmoștenesc pe toți trei.

Băieții au tăcut.

– Cred că este cazul să plecăm, nu-i așa? Văzând că fiili ei nu se mișcău, a ridicat mîna și...

– Te rog, mamă, a strigat Colin. Nu de...

L-a tras de ureche.

– Ureche, a sfîrșit el propoziția.

Daphne l-a prins pe Simon de braț. Rîdea atât de tare că s-a temut că se va rostogoli pe trepte.

Violet și-a încolonat băieții cu un *Marș!* după care s-a întors spre Simon și Daphne:

– Mă bucur să văd că ai venit la Londra, Hastings. I-a zîmbit larg. Dacă mai trecea o săptămână ve-neam eu după tine.

A ieșit, închizînd ușa în urma ei.

Simon s-a întors spre Daphne, continuînd să hohotească.

– Este mama ta?

– Are profunzimi nebănuite.

– Evident.

Daphne a redevenit serioasă.

– Scuze pentru frații mei...

– Prostii, a spus el. Frații tăi nu m-ar putea forța să spun ceva ce nu simt cu adevărat. A înclinat capul și s-a gîndit cîteva secunde: nu fără un pistol, în nici un caz.

Daphne l-a dat una în umăr.

Simon a tras-o aproape.

– Am crezut ceea ce am spus, i-a șoptit cuprinzîndu-i talia. Te iubesc. O știu de ceva vreme, dar...

– Nu e nevoie să-mi explici, i-a spus Daphne lipindu-și obrazul de pieptul lui.

– Ba da, a insistat el. Eu... Nu-și găsea însă cuvintele. Sufletul lui adăpostea prea multe emoții și sentimente. Vreau să-ți arăt, i-a spus răgușit. Lasă-mă să-ți arăt cît de mult te iubesc.

Daphne i-a răspuns înălțîndu-și chipul ca să-l primească sărutul. Iar cînd buzele li s-au atins din nou, i-a șoptit:

– Și eu te iubesc.

Simon a strîns-o în brațe de parcă s-ar fi temut să nu dispară și a sărutat-o cu lăcomie.

– Haide sus, i-a șoptit. Vino cu mine, acum.

Ea a dat din cap și nu a apucat să facă nici un pas. S-a trezit luată pe sus și dusă în brațe pînă la etaj.

– Ce cameră ai folosit? a întrebat-o cînd au ajuns pe palier.

– Pe-a ta, i-a răspuns ea, surprinsă de întrebare.

El a mormăit ceva aprobator și a intrat în cameră lui – a lor – închizînd ușa în urma lui cu o lovitură a piciorului.

– Te iubesc, i-a spus în timp ce o punea pe pat. Acum, că reușise să-i spună pentru prima oară, cuvintele parcă îl ardeau, cerînd să fie rostite iar și iar. Trebuia să-i spună, trebuia să fie sigur că ea înțelegea ce însemna pentru el. Te iubesc, i-a spus din nou încercînd cu disperare să-i desfacă rochia.

– Știu, i-a răspuns ea. I-a prins fața între palme și i-a căutat privirea: și eu te iubesc. După care l-a sărutat cu o dulce inocență care l-a făcut să-și piardă mintile.

– Dacă îți mai fac vreun rău vreodată, i-a spus cu ardoare, vreau să mă ucizi.

– Niciodată, i-a răspuns el zîmbind.

Buzele lui călătoreau acum și mai departe, spre lobul urechii ei.

– Atunci să-mi faci ceva, nu știu. Să-mi răsucescă o mînă, să-mi fracturezi glezna.

– Nu fii prostuț, i-a spus atingîndu-i ușor bărbia și întorcîndu-i chipul spre ea. Tu nu-mi poți face rău, niciodată.

Dragostea pentru ea îl împlinea. Îi inunda pieptul, îi făcea ca degetele să-i tremure, îi accelera respirația.

– Uneori, i-a șoptit, simt că te iubesc atât de mult că mă sperie. Știi că ți-aș pune lumea la picioare dacă aş putea, nu-i aşa?

– Te vreau doar pe tine, i-a răspuns tot în șoaptă Daphne. Nu am nevoie de o întreagă lume, doar de dragostea ta. Și, poate, să-ți scoți ghetele.

Simon a zîmbit. Cumva, soția lui știa întotdeauna ce să spună. Exact în clipa care emoțiile păreau să-l copleșească, aducîndu-i lacrimi în ochi, ea reușea să-l facă să zîmbească.

– Dorința ta este poruncă, i-a spus și s-a întors pe o parte, să se descalțe.

O gheată a aterizat cu zgomot pe podea, urmată de a doua.

– Altceva, domniță? a întrebat-o.

Ea l-a privit strengărește.

– Ar urma cămașa.

El a ascultat-o imediat.

– Doar atît?

– Aceștia – a arătat spre pantaloni – ne încurcă teribil.

– Sînt de acord, a murmurat el, scoțîndu-i repe-de. Și acum?

Ea și-a ținut răsuflarea.

– Păi... ești gol.

– Adevărat, a încuvîntat el, arzîndu-i trupul cu privirea.

– Iar eu nu sînt.

– La fel de adevărat. Și ce păcat!

Daphne a dat din cap. Rămăsese fără cuvinte.

– Ridică-te puțin, i-a spus el încet.

Ea l-a ascultat și cîteva secunde mai tîrziu rochia îi cădea la picioare.

– Așa da, i-a spus el uitîndu-se flămînd la sînii ei. Este o îmbunătățire.

Erau acum amîndoi în patul imens cu baldachin. Daphne își privea soțul iar pulsul i se accelera la vederea pieptului său puternic. A întins mâna tremurîndă și i-a mîngîiat pielea caldă.

– Te doresc, i-a spus el.

– Știu, i-a răspuns coborîndu-și privirea pe trupul lui. Cu un geamăt, Simon a tras-o și mai aproape.

– Vreau să fiu în inima ta. Vreau... S-a cutremurat cînd pielea li s-a atins. Vreau să fiu în sufletul tău.

– Oh, Simon, a spus ea trecîndu-și degetele prin părul lui, ești deja acolo.

După care cuvintele nu au mai existat, doar două trupuri îngemânate, în același ritm.

În pragul orgasmului, el i-a repetat:

– Te iubesc. Oh, Doamne, cît te iubesc! Și s-a cufundat și mai adînc în ea.

– Simon? a întrebat Daphne, deschizînd ochii. Ești sigur?

Știau amîndoi ce voia să spună.

– Nu vreau să o faci doar pentru mine. Trebuie să fie și pentru tine.

I s-a pus un nod în gît. Nu avea nici o legătură cu bîlbîielile. Nu era altceva decît iubire. I-au dat lacrimile și a dat din cap, incapabil să vorbească.

A plonjat înainte și a explodat înăuntrul ei. Dumnezeule, cît de bine era! Nimic în viață lui nu-l mai făcuse să se simtă astfel.

Daphne l-a mîngîiat pe frunte și i-a sărutat sprînceana.

– Te iubesc, i-a șoptit. Te voi iubi mereu.

Simon și-a îngropat fața în scobitura gîtelui ei, inspirîndu-i aroma trupului. Ea îl învăluia, îl amețea, îl întregea.

Multe ore mai tîrziu, Daphne a deschis ochii și s-a întins, leneș. Draperiile erau trase. Simon făcuse asta, probabil, și-a spus și a căscat. Lumina se filtra discret, pe la margini.

S-a dat jos din pat și a intrat în dressing, să-și pună un halat. Nu-i stătea deloc în obicei să doarmă pînă la prînz. Numai că azi nu era o zi ca oricare.

Și-a pus halatul și i-a legat cordonul de mătase. Unde plecase oare Simon? Nu plecase demult de lîngă ea. Încă îi mai simțea îmbrățișarea, amintirea era proaspătă.

Apartamentul lor era compus din cinci încăperi: două dormitoare, fiecare cu cîte un dressing, unite printr-o imensă cameră de zi. Ușa ei era larg deschisă și dinăuntru răzbătea o lumină puternică, semn că acolo draperiile fuseseră date deoparte.

Fără să facă vreun zgomot, Daphne s-a apropiat de prag și a privit înăuntru.

Simon stătea la fereastră, privind spre stradă. Era îmbrăcat într-un halat vișiniu, cu picioarele goale. Ochii lui albaștri erau gînditori.

Daphne s-a încruntat, preocupată. A traversat camera spre el și i-a spus încet:

– Bună ziua.

Simon s-a întors spre ea iar chipul chinuit i s-a îmblînxit.

– Bună ziua și tie, i-a răspuns și a luat-o în brațe. S-au sărutat iar ea s-a întors, și-a lipit spatele de trupul lui și au privit împreună spre Grosvenor Square.

După cîteva clipe și-a luat inima în dinți și l-a întrebat:

– Vreun regret?

Nu-l vedea, dar l-a simțit dînd din cap.

– Nici un regret, i-a răspuns încet. Numai... gînduri.

Avea ceva în glas, ceva care nu i-a plăcut, așa că s-a întors cu fața spre el:

– Ce s-a întîmplat, Simon? i-a șoptit.

– Nimic. Dar privirea lui a evitat-o pe a ei.

Daphne l-a luat de mînă și l-a condus pînă la canapea, făcîndu-i semn să se așeze lîngă ea.

– Nu este nici o problemă dacă nu te simți pregătit încă să devii tată, i-a spus.

– Nu e vorba de asta.

Daphne nu-l credea. Îi răspunse mult prea repede iar tonul lui îi dădea un sentiment de neliniște.

– Nu mă deranjează să mai aşteptăm, a continuat ea. Adevărul este, a adăugat rușinoasă, că aş vrea să mai petrecem un timp numai noi doi.

Simon nu a spus nimic, dar în ochi i se citea durerea.

Daphne simțea cum o copleșea panica, așa că a vorbit repede:

– Nu este vorba că aş vrea un copil imediat. Numai că... aş vrea unul, într-o bună zi, asta e tot, și mă gîndeam că poate îți dorești și tu, dacă stai să te gîndești bine. Am fost supărată doar pentru că tu îți negai dreptul la o familie doar ca să-i faci în ciudă tatălui tău. Nu e vorba de...

Simon i-a pus mîna pe picior.

– Oprește-te, Daphne. Te rog.

A tăcut imediat, speriată de agonia din glasul lui. Și-a mușcat buza. Era rîndul lui să vorbească. Era vorba de ceva grav, era evident, de ceva la care se gîndise întreaga zi și pentru care căutase cuvintele potrivite.

– Nu pot spune că sănătatea mea nu este bună, i-a spus încet Simon.

Daphne a observat că și-a controlat ritmul respirației și i-a pus mîna pe braț, ca să-l aline.

O rugă din priviri să-l înțeleagă.

– Atîta vreme mi-am tot repetat că nu-mi dorești copii... A îngrijit cu dificultate. Nu-mi știu nici cum să încep să mă gîndesc la asta.

Daphne i-a zîmbit linișitor.

– Vei învăța, i-a șoptit. Iar eu voi învăța împreună cu tine.

– N-nu e vorba de asta, a spus el clătinînd din cap. Nu... vreau... să-mi trăiesc viața doar făcîndu-l în necaz tatălui meu.

S-a întors spre ea iar Daphne a fost uimită de emoțiile care i se cîteau pe chip. Ar fi vrut să-l ia în brațe, să-i aline temerile băiețelului dinăuntrul lui. Ar fi vrut să facă o mie de lucruri, dar a rămas tăcută și l-a încurajat din priviri să continue.

– Ai avut dreptate, a spus el. Ai avut dreptate tot timpul. În legătură cu tata. Că l-am lăsat să învingă.

– Oh, Simon, a murmurat Daphne.

– D-dar ce... Expresia puternică, plină de fermitate dispăruse acum. Ce se va întîmpla dacă vom avea un c-copil și va ieși aşa c-ca mine?

Daphne nu a reușit să rostească nici un cuvînt. Ochii i s-au umplut de lacrimi și și-a dus mâna la gură.

Simon și-a ferit privirea chinuită de la ea.

– Dacă vom avea un copil care se va bîlbîi, a spus cu grija Daphne, îl voi iubi. și-l voi ajuta. A înghițit cu dificultate, rugîndu-se în gînd să spună cuvintele potrivite. și-ți voi cere sfatul, pentru că tu ai știut cum să depășești toate astea.

S-a întors spre ea, usurat.

– Nu vreau ca el să suferă aşa cum am suferit eu.

– Nu va suferi, i-a răspuns. Pentru că tu vei fi tatăl lui.

Expresia lui Simon nu s-a schimbat dar în ochi i-a apărut o licărire de speranță.

– Tu ai respinge un copil care se bîlbîie? a întrebăt încet Daphne

Răspunsul lui negativ a fost ferm.

– Înseamnă că nu am de ce să mă tem pentru copiii noștri.

Simon a rămas nemîscat cîteva clipe, după care a tras-o în brațele lui și și-a îngropat fața în umărul ei.

– Te iubesc, i-a spus. Te iubesc atîț de mult!

Iar Daphne a fost sigură în sfîrșit că totul va fi bine.

Cîteva ore mai tîrziu, Daphne și Simon erau tot pe canapeaua din salon. Își petrecuseră după-amiază ținîndu-se de mînă, îmbrățișați. Cuvintele erau de prisos – le era de ajuns să fie aproape unul de altul. Soarele strălucea, păsările ciripeau iar ei erau împreună.

Nu aveau nevoie de mai mult.

Ceva nu-i dădea însă pace lui Daphne și abia cînd ochii i-au coborît pe birou și-a dat seama ce anume.

Scrisorile de la tatăl lui Simon.

A încbis ochii și a inspirat adînc, adunîndu-și tot curajul de care avea nevoie ca să i le dea lui Simon. Ducele de Middlethorpe îi spusesese, atunci cînd îi dăduse pachetul cu scrisori, că ea va ști cu siguranță care este momentul potrivit să i le dea.

S-a desprins din îmbrățișarea lui Simon și s-a îndreptat spre camera ducesei.

– Unde te duci? a întrebat-o Simon, pe jumătate adormit. Moțăia în lumina blîndă care îi învăluia.

– Trebuie... să-ți aduc ceva.

Probabil că i-a simțit ezitarea din glas pentru că a deschis ochii și a întins gîțul s-o vadă mai bine.

– Ce să-mi aduci? a întrebat-o, curios.

Daphne a evitat să-i răspundă și a grăbit pasul.

– Vin imediat, i-a strigat.

Păstrase scrisorile – legate cu o panglică roșu cu auriu, culorile familiei Hastings – într-un sertar al dulapului ei. Uitase de existența lor în primele zile petrecute la Londra. Le lăsase în vechiul ei dormitor, în casa familiei Bridgerton și dăduse peste ele cînd își vizitase mama. Violet îi spusese să urce în camera ei să-și mai ia din lucruri și atunci dăduse peste ele, printre sticluțele cu parfumuri și fața de pernă pe care o brodase pe cînd avea zece ani.

Fusese tentată uneori să le deschidă, în încercarea de a-și cunoaște mai bine soțul. Probabil că dacă nu ar fi fost sigilate cu ceară, ar fi lăsat scrupulele de-o parte și le-ar fi citit.

A luat pachetul și s-a întors încet în salon. Simon era încă așezat pe canapea, dar se trezise de-a binelea și o privea curios.

– Sînt pentru tine, i-a spus și i-a întins pachetul.

– Ce este aici? a întrebat-o.

Din tonul vocii ea a înțeles că știa deja.

– Scrisorile de la tatăl tău. Middlethorpe mi le-a dat mie. Îți amintești?

El a dat din cap.

– Îmi amintesc totodată că i-am spus să le ardă.

Daphne a zîmbit slab.

– Se pare că nu a fost de acord.

Simon se uita fix la legătura din mîna ei.

– Și nici tu nu ai fost, din cîte se pare.

Ea a dat din cap și s-a așezat lîngă el.

– Vrei să le citești?

Simon și-a cîntărît cîteva secunde răspunsul, alegînd să fie complet sincer.

– Nu știu.

– Te pot ajuta să lași în urmă trecutul.

– Sau pot înrăutăți totul.

– Tot ce se poate.

Se uita fix la scrisorile din mîna ei. Se așteptase să simtă animozitate. Ură. În schimb, nu simtea...

Nimic.

Era cea mai stranie dintre senzații. Înaintea lui era un pachet cu scrisori, toate scrise de mîna tatălui său. Și totuși nu simtea nevoie să le arunce în foc sau să le facă bucăți.

Dar nici nu simtea vreo dorință să le citească.

– Cred că mai pot aștepta, i-a răspuns Simon zîmbind.

Daphne a clipit de cîteva ori. Nu-i venea să-și credă urechilor.

– Nu vrei să le citești? I-a întrebat.

El a clătinat din cap.

– Și nici să le arzi?

El a ridicat din umeri.

– Nu în mod special.

Ea a privit în jos, spre scrisori, apoi din nou spre chipul lui.

– Ce vrei să faci cu ele?

– Nimic.

– Nimic?

El a rîs amar:

– Exact asta am spus.

– Oh. Era adorabilă așa, nedumerită. Vrei să le pun la loc în dulapul meu?

– Dacă vrei.

– Și le lași acolo?

El a prins-o de poalele halatului și a tras-o spre el.

– Mda.

- Dar... a început ea. Dar... dar...
- Încă un „dar” și începi să semeni cu mine, a necăjit-o el.
- Daphne rămăsese cu gura căscată. Simon nu era deloc surprins de reacția ei.
- Scrisorile pot să mai aștepte, a spus lăsându-le să-i alunece din poală. Am reușit în sfîrșit, mulțumită ţie, să-l alung pe tata din viața mea. A clătinat din cap, zîmbind. Citindu-le, nu aș face altceva decât să-l poftesc la loc.
- Dar nu vrei să afli ce a avut de spus? a insistat ea. Poate că și-a cerut iertare. Poate că era gata să-ți cadă la picioare! S-a aplecat să ridice scrisorile dar Simon a ținut-o strîns îngă el, să nu ajungă pînă la ele.
- Simon! a exclamat ea.
- El a ridicat o sprînceană:
- Da?
- Ce faci?
- Încerc să te seduc. Îți se pare că reușesc?
- Ea a roșit.
- Probabil.
- Doar „probabil”? La naiba, am început să-mi pierd îndemînarea.
- Și-a strecurat mîna sub fesele ei, stîrnindu-i un chicotit.
- Daphne, i-a spus pe un ton cât se poate de serios, am o propunere pentru tine.
- O propunere? a întrebat ea, mirată.
- De fapt este mai mult o cerere, s-a corectat el. Vreau să-ți cer ceva.
- Ea a înclinat capul și i-a zîmbit.
- Ce fel de cerere?

- Începuse deja să o împingă ușurel spre pragul dormitorului.
- Este de fapt o cerere formată din două părți.
  - Ce enigmatic ești!
  - Prima parte ne implică pe amândoi și – a luat-o pe sus și a pus-o pe pat – acest pat antic și robust.
  - Robust?
  - S-a aşezat deasupra ei.
  - Bine-ar fi să fie aşa.
  - Ea a rîs.
  - Mie aşa îmi pare. Și a doua parte a cererii care este?
  - Asta va implica o anume perioadă de timp pe care să ţi-o asumi.
  - Ce perioadă? Daphne a făcut ochii mici, dar continua să zîmbească.
  - Cam nouă luni.
  - Reușise să o surprindă.
  - Ești sigur?
  - Că durează nouă luni? A rîs. Așa am auzit și eu. Ochii ei deveniseră serioși.
  - Știi bine că nu asta am întrebat, i-a spus încet.
  - Știi, i-a răspuns el cu o privire la fel de serioasă. Da, săt sigur. Și săt speriat de moarte. Și încîntat deopotrivă. Și asaltat de sute de alte emoții pe care nu mi-am îngăduit să le simt înainte să apari tu.
  - Lui Daphne îi dăduseră lacrimile.
  - Este cel mai dulce lucru pe care mi l-ai spus vreodată.
  - Este adevarul, i-a jurat el. „Acum” înseamnă deodată fericire, bucurie și o soție pe care o ador. Și știi ce?

Ea a cătinat din cap, incapabilă să rostească vreun cuvînt.

S-a aplecat și a sărutat-o.

— „Acum” nu se compară cu ziua de mîine. Iar „mîine” nu poate concura cu următoarea zi. Oricît de perfect ar fi acest moment, cel de mîine va fi și mai bun. Te voi iubi și mai mult, Daff, cu fiecare zi. Îți promit asta.

EPILOG

Ducele și ducesa de Hastings au un băiat!

După trei fete, cel mai drăgătos cuplu din înalța societate a produs în sfîrșit un moștenitor. Autoarea poate doar să-și imagineze ușurarea din casa Hastings – la urma-urmei, este un adevăr îndeobște cunoscut că un bărbat aflat în posesia unei mari averi trebuie să-și dorească un moștenitor.

Numele bebelușului nu a fost încă făcut public. Autoarea este însă înclinată să speculeze. În fond, după cele trei surori pe nume Amelia, Belinda și Caroline, cum ar putea să se numească noul conte de Clyvedon altfel decât David?

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown,
15 decembrie 1817.*

Simon a ridicat brațele în aer iar filele ziarului au zburat prin încăpere.

— De unde știe? a întrebat. N-am mai spus nimănui că am hotărît să-i spunem David.

Daphne a încercat să nu zîmbească în timp ce și privea soțul care se învîrtea furios prin încăpere.

– A ghicit, probabil, i-a spus, concentrîndu-și atenția asupra noului ei născut. Era prea devreme să știe dacă ochii aveau să-i rămînă albaștri sau să se schimbe în căprui, ca ai surorilor lui, dar un lucru era clar: semăna deja foarte mult cu tatăl lui.

– Probabil că are un spion în casa noastră, a spus el, punîndu-și mîinile în sold. Asta trebuie să fie.

– Sînt sigură că nu are nici un spion pe aici, i-a spus Daphne fără să ridice privirea spre el. David tocmai o strîngea de degetul arătător.

– Dar...

Daphne a ridicat capul.

– Ești ridicol, Simon. Este doar o gazetă de scandal.

– Whistledown, ha! Nu am auzit de nimeni pe care să-l cheme Whistledown. Aș vrea să știu cine este blestemata asta de femeie!

– Tu și restul Londrei, i-a răspuns Daphne.

– Cineva ar trebui să-i închidă afacerea, odată pentru totdeauna.

– Dacă vrei ca afacerea să nu-i mai meargă ar trebui să nu o mai finanțezi cumpărîndu-i ziarul. Și să nu îndrăznești să spui că-l cumperi pentru mine!

– Dar îl citești și tu, mormăi Simon.

– Ca și tine. Daphne l-a sărutat pe David pe creștet. Și de obicei înainte să apuc să pun eu mîna pe el. Și apoi, zilele astea chiar îmi este simpatică doamna Whistledown.

Simon a privit-o bănuitor.

– De ce?

– Nu ai citit ce-a scris despre noi? Sîntem cel mai drăgătos cuplu din înalta societate. Daphne a zîmbit. Îmi cam place cum sună.

Simon a mîrît:

– Asta numai pentru că Philipa Featherington...

– Este Philipa Berbrooke acum, i-a reamintit Daphne.

– Cum naiba o chema-o, cert este că are cea mai mare gură din toată Londra și de cînd m-a auzit spunîndu-ți „inima mea” la teatru, luna trecută, nici nu m-am mai putut duce la club măcar, pentru că nu mai pot da ochii cu băieții.

– Este atîț de demodat să-ți iubești nevasta? I-a tachinat Daphne.

Simon părea un băiețel pus în încurcătură.

– Lasă, a continuat Daphne. Nu vreau să-ți aud răspunsul. L-a ridicat ușor pe David. Vrei să-l tîi în brațe?

– Bineînțeles. Simon a traversat încăperea și și-a luat fiul în brațe. L-a alintat cîteva clipe după care s-a uitat spre Daphne și a zîmbit: seamănă cu mine.

– Așa este.

Simon l-a sărutat pe vîrful nasului și i-a șoptit:

– Nu trebuie să-ți faci griji, micuțule. O să te iubesc mereu, o să te învăț cifrele și literele și cum să stai în sha. Și o să te apăr de toți oamenii răi din lume, în special de femeia asta, Whistledown...

Într-o cameră mică, elegant mobilată, nu foarte departe de reședința Hastings, o femeie tînără se aşeza la birou, în fața unei foi de hîrtie. Zîmbind, a luat penița și a scris:

*Ziarul de societate al lady-ei Whistledown.
Dragă cititorule, autoarea are plăcerea de
a-ți aduce la cunoștință că...*

SFÎRȘIT

Puteți face comenzi
la următoarele nr. de telefon:

021.337 1443
0763.253.003

Frumosul duce o cere în căsătorie pe sora celui mai bun prieten, pe Daphne Bridgerton. Dar numai ei doi știu adevărul - că au pus la punct un plan - să se prefacă îndrăgostiți și pe cale să se căsătorească astfel încât Ducele să scape de încăpăținătele mame ale fetelor de măritat din înalta societate. Dar în timp ce Simon și Daphne valsează bal după bal, le este din ce în ce mai greu să-și amintească faptul că totul este doar o înșelătorie. Poate că de vină este zîmbetul lui fermecător, sau felul în care ochii îi strălucesc atunci cînd o privește... și Daphne se trezește că s-a îndrăgostit cu adevărat. Iar el descoperă pentru prima oară în viață iubirea...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

